

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဒါမောင်

အကြည့်တစ်ချက်...

အပြုံးတစ်ပွင့်...

အနမ်းတစ်ရှိုက်...

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ ဧပြီလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချေး အုပ်စု	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

အကြည့်တစ်ချက်...အပြုံးတစ်ပွင့်...အနမ်းတစ်ရှိုက်...

မမသဒ္ဒါမောင်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက်...

/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၉၆ - စာ ၁၂၀၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက်...

၈၉၅ • ၈၃

လောကမှာ အစားထိုးမရနိုင်တဲ့အရာမျိုး ရှိနိုင်ပါသလား။ သူမ
ဘဝမှာ တကယ်ကို ရှိခဲ့တာပါ။ ဘဝထဲကနေ အပြီးတိုင်ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့
ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် အဲဒီလူ
ဟာ သူမအတွက် အရင်နှီးဆုံး သူစိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် အနီးဆုံးမှာ
ရှိနေခဲ့တာပါလေ။

ထက်မြက်နုနုအောင်

သူ့ကို “ဒီဒီ” သိပ်ချစ်သည်။ သူက လွဲ၍ ဘယ်သူစိမ်း
ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးပါ။ သူမသူဆိုပြီး “ဒီဒီ” နှလုံးသားက
စွဲလမ်းမက်မောစွာ သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်ခဲ့ရသလောက် သူကဖြင့် “ဒီဒီ”
အပေါ် နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သူ့ကို သိပ်ချစ်မိ သလောက်
သူနှင့် အနီးဆုံးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့ပါသည်။ မိန်းကလေးကို “ဒီဒီ”
အရမ်းမှန်မိတာ အပြစ်တုံ့လား။

သိပ်မနီ

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း မြတ်နိုးပါလျက် ကိုယ်နှင့်
အဆုံးရှိခဲ့ပါလျက် ထိုမိန်းကလေးက ကိုယ်ကိုပြန်မချစ်နိုင်တာ ဘာ
ကြောင့်များပါလဲ။ သူမအတွက်ဆိုလျှင် ဘာမဆို ပေးဆပ်မှုအပြည့်ဖြင့်
ချစ်နိုင်ခဲ့ပါလျက် သူမ ရင်ထဲမှာကဖြင့် (၂၀၂၀) ဖြင့် တည်ဆောက်
ထားပါသည်။ ချစ်မိမာန် နန်းတော်ကြီးက တည်ရှိခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာခဲ့ပြီတဲ့လေ။

ရိုင်ဇေမင်း

အချစ်ဆိုတာ ပေးချင်တိုင်း မပေးနိုင်သလို လိုချင်တိုင်းလည်း
လွယ်လင့်တကူမရနိုင်ပါဘူး။ ဒီနှင်းဆီလေး ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်နိုင်
အတွက် သူက ဆူးလေးတစ်ချောင်းအဖြစ် ပံ့ပိုးပေးခဲ့ရသလို ဥယျာဉ်
မှူးသဖွယ် အရိပ်ကြည့်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတာပါလေ။ သို့သော် အဲဒီ
ပန်းကလေးက သူ့နှလုံးသားကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသစေမယ့်အရာ ဖြစ်လို့
မည်ဟု ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။

✱✱✱

(၁)

“တူတူ! တူတူ! တူတူ!”

နာရီနှိုးစက်မှ Alum မြည်သံခပ်တိုးတိုး ထွက်လာသည်နှင့်
မျက်လုံးတို့က ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေ၏။ အိပ်ရာထဲမှ ချက်ချင်းထလိုက်
သလို စားပွဲထက်ရှိ နာရီကိုပါ အသံပိတ်လိုက်ပါသည်။ မနက် (၅)
နာရီခွဲကို ပုံမှန်နှိုးစက်ပေးထားသဖြင့် ပိတ်ရက်ဆိုလည်း သူက ပုံမှန်
အတိုင်း နိုးထသည့်အကျင့် ဖြစ်နေလေ၏။

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ လုံးစီထွေးနေပါသည့်စောင်ကို ခါ၍
သေချာခေါက်လိုက်ပါသည်။ ပြားချပ်နေပါသည့် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို
လည်း လက်ဖြင့် တဘုံဘုံ ဝိုက်ကာ ဖောင်းစေလိုက်ပြီး နေရာတကျ

ပြန်ထားလိုက်၏။ တွန့်ကြေနေပါသည့် အိပ်ရာခင်းကိုလည်း ဟိုဘက်
ဘက် ဆွဲဆန့်လျက် ဖြန့်စေကာ စောစောက ခေါက်ထားပါသည့်
စောင်ကို ခုတင်ခြေရင်းဘက်နေရာမှ ပြန်ပြန်လေး ထားလိုက်ပါ၏။

ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး
ဘစ်ချက်မျှ သမ်းဝေလိုက်မိလေသည်။ စောစောထ၍ ကျန်းမာရေး
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကျမို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်ပါ၏။ သွားတိုက်တံထဲမှာ သွားတိုက်ဆေးညှစ်ထည့်လိုက်ပြီး
နံရံကပ်ဗီဒိုလေးကို တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်စဉ် မှန်မှာပေါ်လာသည့် သူ့ရိပ်
ကို မြင်နေရလေသည်။

မေးစေ့နှင့် နှုတ်ခမ်းထက် ခပ်ရေးရေးရှိနေပါသည့် အမွှေး
အမျှင်တို့ကို ရိပ်ရဦးမှာပါ။ ဂရုမစိုက်မိဘဲ ဒီတိုင်းထားမိပါက အိမ်မှ
ရွှေအိမ်စည်' ၏ ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်သံကို ကြားရတော့မှာ မဟုတ်လား။
ပြောရုံတင်မကပါဘဲ မေးစေ့ကို လာကိုင်ပြီးရိပ်ပေးမည်ဆိုလာပါက
သူ့အဖို့ ပို၍ ဒုက္ခကြီးပေမည်။

သွားတိုက်ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွှေး တစ်ခါတည်း
နံ့သပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ပါ၏။ Exercise ကို သိပ်အပြင်းစား
ကြီးမလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန်အတွက် နည်းနည်း
ပါးပါးတော့ ပုံမှန်လုပ်ဖြစ်လေသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်ကာ အား

အစားဝတ်စုံ (Sport shirt လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီတို) ကို ညမှ
ခတ်ထားပါသည့် ညအိပ်ဝတ်စုံချွတ်၍ လဲလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက်
ခြေသံဖွန့်ရင်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို အသံမကြားစေရန် အသာလေးဖွင့်၍ တိုက်
ခွေသို့ထွက်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုပြုလုပ်ရင်း အသက်ကို
ဆူရှူထုတ်လိုက်ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်နွေးလာတော့မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်
ဆုန်း၍ ခြံထဲမှာ အပြေးလေ့ကျင့်လိုက်ပါ၏။ အပြင်ဘက်မှ လေတိုက်
ထိုးစံအတိုင်း သူ့ကို ကျီစယ်ကြလေပြီ။

ခြံဝတံခါးနားအရောက်မှာ ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ပြန်လှည့်
ထိုက်မိစဉ် သူတို့နေသည့် တိုက်ကြီးကို (ကြွေပြားကပ်ထားပါသော)
မြင်နေရလေ၏။ အရှက်ဦးအလင်းနှင့်အတူ ကျက်သရေရှိလွန်းပါသည့်
ဤအိမ်ကြီးသို့ သူရောက်လာခဲ့ရသည်က လွန်ခဲ့သည့် (၁၅) နှစ်ကျော်
သူ့အသက် (၈) နှစ်အရွယ်မှ ဖြစ်လေသည်။

“ကျောင်းထားပေးမယ်၊ ဘဝအာမခံချက်ရသည်အထိ
ဆိုပေးမယ်။ သားအရင်းလို မွေးစားမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဦးတို့ရဲ့သမီး
လေးကို ညီမလေးအရင်လို စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပါ။”

မိဘမဲ့ကျောင်းကိုရောက်လာပြီး သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်
လေး(၃) ယောက်ကို တန်ဆီရပ်နေစေပါသည့် လူကြီး၏အကြည့်က

၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

သူတို့ကို စူးခနဲရောက်လာခဲ့တာပါ။ များသောအားဖြင့် နှစ်နှစ်သုံးနှစ် အရွယ်ကိုသာ မွေးစားကြပါလျက် ဒီလူကြီးကဖြင့် သူတို့အရွယ်ထဲမှ ကလေးကို သွေးအုပ်စုကအစ မေးမြန်းပြီးမှ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါလေ။

မိဘ၏ စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည့် ကလေးတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးက မျက်နှာဝယ်လေးတွေဖြင့် ခေါင်းစုံနေကြတာပါ။ ထိုအထဲမှာ မှ “သီဟ” ဟူသည့်သူက ကျောင်းမှာ စာလည်းတော်သလို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပြီး အုပ်စုကို ဦးဆောင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သူတို့ရှေ့မှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ရင်း အနောက်ဘက်မှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ပတ်ကာ ရှေ့မှာ လာရပ်လိုက်သည့် လူကြီးကြောင့် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း၊ အခန်မြန်ခဲ့ရတာပါလေ။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မောင်သီဟပါ ခင်ဗျာ”

“ကျောင်းနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ”

“တတိယတန်းပါ ခင်ဗျာ”

လူကြီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်လေ၏။ သူ့ထံမှ မစ်ရှင်ကျောင်းမှ မာသာက ကျန်လူတွေကို သူ့အနီးမှ ထွက်သွား

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၃

နိုင်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတို ညှပ်ကာ အုန်းဆီရွှဲလူး၍ ဖြီးထားပြီး ခုတ်အဖြူလက်တိုထက် Necktie အညိုရောင်စည်းထားကာ ဆောင်းဘီတို အညို၊ shoe အညိုရောင် ဝတ်ထားပါသည့်သူက ထိုအချိန်မှာကတည်းက ကြည့်ကောင်းခဲ့ပါသတဲ့။

“မောင်သီဟ”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ဦးနွဲ့ အပြီးလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ လိုက်နိုင်မလား”

သူက မာသာ ‘နော်ထရီးစာ’ ကို မျက်လုံးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မာသာက ခေါင်းကို မသိမသာလေး ညိတ်ပြလေသည်။ သုံးလေးနှစ်အရွယ်တုန်းကဖြင့် သူတို့ကျောင်းကို ကလေးမွေးစားရန် လာရှာကြတိုင်း အဘယ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသလဲ။ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးတွေကိုသာ ခေါ်သွားကြတာများပြီး သူတို့က ဒီအရွယ်ထိပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်က မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့မှတော့ ဘာမှ မတုန်လှုပ်နိုင်တော့ပါချေ။

“မာသာတို့ လွှတ်မယ်ဆိုရင် လိုက်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဦးတို့ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ လာ ...

၁၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ထိုင်ကြရအောင်”

မတ်မတ်လေးရပ်နေရာမှ ဧည့်ခံစားပွဲခုံရှိရာဆီသို့ ထိုလူကြီး နောက်မှ သူလိုက်ခဲ့ရပါ၏။ မာသာက ထိုလူကြီးနှင့် ယှဉ်လျှောက်ရင်း သူ့အကြောင်းကို တီးတိုးပြောနေမှန်း သူသိနေပါသည်။ ဝမ်းနည်းရမှာ လား၊ ဝမ်းသာရမှာလား၊ သူ သေချာမသိပါ။ သိတတ်ကာစအရွယ်မှာ သူသိခွင့်ရှိခဲ့သည်က မိဘမဲ့ဟူသည့် အသိတစ်ခုပါပဲ။

“ကလေးက ဉာဏ်တအားကောင်းတယ်။ လိမ္မာရေးခြား ရှိသလို ဘာမဆို ဖွဲ့အရမ်းရှိပါတယ်။ ပြောစကားနာခံတတ်ပြီး လူကြီးတွေကို ရိုသေတဲ့ ကလေးမျိုးပါ။ ကျန်းမာရေးကအစ ကောင်းမွန်ကြောင်း အာမခံပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“Bobby”

“Yes, mother”

“ဧည့်သည်နဲ့ သေချာပြောဆိုဆွေးနွေးပြီးရင် အပြီးလိုက်သွား ရမှာပါ။ မင်းအတွက် အဝတ်အစားသေတ္တာကို sister တွေ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်”

“Thanks! mother”

အင်္ဂလိပ်စကားကို လေသံပီသသော ပြောနိုင်သဖြင့် ထိုလူကြီး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိက် ... ၁၅

က သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်ကာ စကားဆက်ပြောလေသည်။ အဲဒီလူကြီးကတော့ ဒီနေ့အထိ ဖေဖေအဖြစ် ရှိနေခဲ့ပါသည့် ‘ဦးထက်မြက်ကျော်’ပင် ဖြစ်လေ၏။

“ဦးနာမည်က ဦးထက်မြက်ကျော်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးမှာ ဇနီးနဲ့သမီးလေးရှိတယ်။ ဦးဇနီးနာမည်က ဒေါ်သီရိအောင်တဲ့။ သမီးလေးက ထက်မြက်နန္ဒာအောင်လို့ ခေါ်တယ်”

အလိုလေး! အတော်ကိုရည်လျားသည့် အမည်ပါပဲ။ သူဌေးသားသမီးတွေ နာမည်ဆန်းဆန်းပေးလေ့ရှိမှန်း သူ သိခဲ့ပေမယ့် အခုအမည်လေးကဖြင့် သူ ဦးဆုံးကြားဖူးခြင်းပါပဲ။ သမီးရင်းရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် သူ့ကိုမွေးစားချင်ရပါသလဲ။

“တကယ်တော့ ဦးတို့မှာ သားအရွယ် သားတစ်ယောက် နှိမ့်ပါတယ်။ အဲဒီသားလေးက”

လူကြီးက စကားဆက်မပြောနိုင်ပါချေ။ ဗိုဝ်တက်လာပါသည့် မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်း ရှုပ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုလိကို ထုတ်ယူ၍ သုတ်လိုက်လေ၏။ ရွတ်တရက် လက်ကိုင်ပုလိနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ခြေဖမ်းပေါ်သို့

၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျလာလေသည်။ သူ့ကောက်ယူကြည့်လိုက်စဉ် အံ့ဩသွားရပါ၏။ အဲဒါကတော့ သူနှင့် အတော်ဆင်တူသည့် ကောင် လေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေလေသည်။

“အဲဒါ ဦးရဲ့သား နန္ဒကျော်ပါ ကလေး”

“ဟင်!”

“လွန်ခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က ဦးတို့ခြံထဲကရေကန် မှာ ဦးသမီးလေး ရေနစ်ခဲ့တယ်။ ခြေချော်ကျပြီးနစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို အစ်ကိုဖြစ်သူက ဘေးဘက်ကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာမျိုး မလုပ်ဘဲ ညီမလေးကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ရေထဲဆင်းကယ်ခဲ့တယ်”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ထိုလူကြီးကို ငေးကြည့်နေမိ ပါ၏။ ကလေးတွေ ရေနစ်ခဲ့တာတဲ့။ မိဘတွေ အဘယ်မျှ အံ့ဩထိတ် လန့်သွားရှာမလဲ။ ဒါဖြင့် အဲဒီကလေးတွေမှာ သမီးလေးကသာ အသက်ရှင်ပြီး သားလေးက ဘာဖြစ်သွားခဲ့ပါသလဲ။ သူ မေးလိုက်ချင် ပေမယ့် ထိုလူကြီး ဆက်ပြောမည်ဟု ကြိုသိနေသဖြင့် မမေးပါလေ။

“သားလည်း နားလည်မှာပါ။ လေးနှစ်အရွယ် ကလေးမ လေးက ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အတင်းဖက်တွယ် ထားခဲ့တော့ ရေကူးကျွမ်းကျင်ပါတဲ့သားလေးက မရုန်းဖယ်ရက်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး နစ်တော့တာပဲ။ ခြံအလုပ်သမားတွေ အမြန်တွေ့ပြီး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ...

သိတော့ သမီးလေးရဲ့လက်က အစ်ကိုရဲ့လည်ပင်းကို တအားညှစ်
သလိုဖြစ်ပြီး ဦးရဲ့သား ဆုံးပါးခဲ့ရပါတယ်”

“-----”

“သားလေးမရှိတော့တာကို ဦးဇနီးရော ဦးပါ ဒီနေ့ထိ မယုံ
နိုင်တာ အမှန်ပဲ။ သမီးလေးလည်း အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံ
ထဲခံခဲ့ရတယ်လေ။ ဒီတော့”

လူကြီးက စကားကို ခဏမျှ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ ဒါဖြင့်
အဲဒီကလေးရဲ့နေရာမှာ သူ့ကိုအစားထိုးမှာပေါ့။ အဲဒီကောင်လေးအဖြစ်
သူက လိမ်ညာပြီး နေရဦးမှာလား။ ဒါတော့မဖြစ်ပါ။ လိမ်ညာသည့်
သူ့မျိုး မလုပ်ရဟု သူတို့ကို မာသာတွေ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ထား
တာမဟုတ်ပါလား။

“ဦးသမီးလေး ဆေးရုံက ဆင်းလာတဲ့အချိန်မှာ သားက
အိမ်မှာရှိနေရပါမယ်”

“ကျွန်တော်က ဦးရဲ့သားမှ မဟုတ်တာ”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးစားသားအနေနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမှာပါ။
ဘာကြောင်းထားပေးမယ်၊ ဘဝအာမခံချက်ရသည်အထိ ပံ့ပိုးပေးမယ်လေ။
သားအရင်းလိုမွေးစားမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဦးတို့ရဲ့ သမီးလေးကို ညီမ
လေးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပါ”

မမသဒ္ဓါမောင်

“ကျွန်တော်က နန္ဒကျော်မှ မဟုတ်တာ ဦးရဲ့”

“မင်းနာမည် နန္ဒကျော်ပဲဖြစ်ရမယ် မောင်သီဟ”

“ခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့ ဦးကိုလည်း ဖေဖေလိုခေါ်ရမယ်၊ ဦးဇနီးကိုလည်း မေမေလို ခေါ်ရမှာပါ။ သားရဲ့ညီမလေးကို ဒါဒါလို့ တစ်သက်လုံးခေါ်သွားရမယ်ကွလဲ့”

‘ဒါဒါ’ တဲ့လား။ အဘယ်နှ့် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အဖျားဆွတ် အမည်လေးပါလဲ။ သူမ မည်သူမည်ဝါ မည်သို့မည်ပုံမှန်း မသိခင်ကတည်းက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှုတွေ အများကြီးပေးနိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။ ‘ဒါဒါ’ တဲ့လား ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’။ ညီမလေးလို့ ခေါ်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား။

“တစ်သက်လုံး”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးလေးမှာ သူ့အစ်ကိုမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ရောဂါမျိုး မရှိစေရအောင် အခုလို စီမံရတာပဲ”

“မေမေက”

မခေါ်စဖူး အမည်က သူရင်ကို နွေးသွားစေပါတယ်။ ‘ဖေဖေ’ နဲ့ ‘မေမေ’တို့။ မိသားစုဆိုသည့် အသိုက်အမြှိုတစ်ခုက သူ့ထံသို့ ကံကောင်းခြင်းတို့နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာရတာပါလေ။ သူ အတော်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ...

ကံကောင်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိတာပါပဲ။

“သိင်္ဂီက သားဘယ်သူဆိုတာကို သိမှာမှန်ပေမယ့် သား ညီမလေးက တစ်သက်လုံး မသိစေရဘူးဆိုတာကို မြဲမြံမှတ်ထားပါ”

ဒါပါပဲ။ အဲဒီနေ့ညနေမှာ မာသာတွေ၊ စစ်တာတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖေဖေကားပေါ် သူပါလာခဲ့ရတာပါ။ ဒီအိမ် ဒီခြံကြီးကို တအံ့တဩကြည့်ပြီးနောက် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲစေကာ ထမင်းစားစေလေ၏။ တစ်ညလုံး သူ့အခန်းမဟုတ်ခဲ့သည့် အခန်းတွင်းမှာ ကောင်းကောင်းအိပ်၍ မပျော်ခဲ့ပါလေ။

နောက်တစ်ရက်မနက်မှာဖြင့် ဆေးရုံမှ သွားကြိုလာပါသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရပါတယ်။ ဆံပင်စင်းစင်းလေးကို နှစ်ဖက်ချည်နှောင်ထားပြီး ဂါဝန်အပြာနုရောင်လေးဖြင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းပါသည့် ကလေးမလေးက ‘ကိုကို’ ဟုခေါ်ကာ သူ့ကို ပြေးဖက်ငိုခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ... ၂၁

ဦးအိမ်ထဲမှာ ခဏနားပြီး တအောင်နေ ရေချိုးရတော့မှာပါ။ မေမေ့ကို ပြောလိုက်စဉ် သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေပါသည့် မေမေ့အကြည့်တို့နှင့် ဆုံသွားရပါ၏။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ မေမေ”

“သား ဘာဟင်းစားချင်သလဲ မေးမလို့ပါ”

“ရပါတယ် မေမေရယ်။ ကျွန်တော်က အစားရွေးတဲ့သူမှ ဟုတ်တာ။ မေမေ ဘာချက်ချက် အကုန်စားပါမယ်”

“တစ်ခါတလေ စားချင်တာလေး ပြောပါလား သားရယ်”

သူ မျက်လွှာချလိုက်မိသလို သက်ပြင်းပါ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ ခါ၏။ ခုထိ အသားမကျသေးသလိုပါပဲလား။ နှုတ်ကသာ ‘ဖေဖေ’ ‘မေမေ’ ဟု ခေါ်ကျင့်ရှိခဲ့မေမယ် ရင်ထဲသိပ်ကြီး မရင်းနှီးသလို သူလည်း သိနေသည့်နှယ်ပါ။ ဥပမာ- ‘ဒါဒါ’ မုန့်ဖိုးတောင်းတဲ့အခါမျိုး မှာ ‘ကျွန်တော့်ကိုလည်းပေးပါ’ ဟူသည့် စကားမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သူ မပြောခဲ့ပါချေ။

မေမေက ‘သား ဒါဝတ်’ ဆိုလည်း လိုက်ဖက်တာ မလိုက် ဖက်တာမစဉ်းစားဘဲ ဝတ်လိုက်တာပဲ။ ‘ဒါစား’ ဆိုလည်း ကြိုက် ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် သူ စားလိုက်တာပါပဲ။ မေမေတို့နှစ်ယောက် ‘မကြိုက် ဘူး’ ဟု မပြောရလေအောင် မျက်နှာချိပ်ကြည့်ပြီး အလိုက်တသိနေ

(၂)

တိုက်ရှေ့မှ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးစဉ် ညမှ ထွန်း ထားပါသည့် လသာဆောင်မီးလုံးတွေ ပိတ်သွားလေ၏။ မေမေ နီးပြီ ထင်ပါသည်။ အိမ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လိုပဲ ချက်ကျွေးကြပါ စေ ပြင်ဆင်စီမံတာကိုတော့ မေမေ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြလေ့ ရှိလေ၏။

“သားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အိမ်ရှေ့တံခါးစေ့ထားတာကြောင့် အပြင်မှာ သူရှိနေမှန်း သိသွားပုံပါ။ တံခါးကို အသာဟကြည့်စဉ် သူက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး

၂၂ မမသဒ္ဓါမောင်

တတ်ခဲ့ပါသည့် ‘နန္ဒကျော်’ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သူ အိမ်ထဲဝင်ရန်အတွက်
မေမေက အပေါက်ဝပိတ်ထားတာကို ဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကိုကိုကြီး”

“အင်း”

“ငါးထည့်ပေးရမလားဟင်”

“မထည့်ပါနဲ့၊ ဒီတိုင်းပဲချက်ပါ သဲမာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကိုကိုကြီးက ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက် စားချင်တယ်ဆိုလိုပါ

ကြီးမေ”

လှေကားတက်ခါနီး နောက်ဖေးမှ ရောက်လာကာ လှမ်းမေး
လိုက်ပါသည့် ‘သဲမာ’ ကြောင့် မေမေက မျက်မှောင်ကျုံ့သွားလေ၏။
မှားများမှားပြီလား။ အဆီအဆိမ့်ဟင်းတွေချည်းသာ စားနေရသဖြင့်
အသီးအရွက်တစ်ခွက် အမြဲပါစေရန် ပြောမိတာက အပြစ်ဖြစ်နေပြီ
လား။ မေမေက သူ့နောက်မှ မနက်ဆွမ်းတော်ကပ် ဘုရားရှိခိုးရန်
လိုက်တက်လာလေသည်။

“သား”

“ဗျာ”

... တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနင်းတစ်ရိုက် ... ၂၃

“အဲဒါမျိုး စားချင်တာ မေမေကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

သူ နှုတ်ဆိတ်နေမိပါ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အဆူမခံခဲ့ရဖူး

ထို အပြစ်တင်မခံခဲ့ရဖူးသည့်သူက ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိပါ

ဒါကိုလည်း မေမေထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီးမှ သူပြောလိုရာမှာတဲ့လား။

ထိုထဲမှာ ရှုပ်သွားရသည့်နယ်ပါ။

“ဟိုလေ၊ ဈေးဝယ်လာတဲ့အထဲမှာ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ တွေ့

တာနဲ့ စားချင်တာကို ပြောလိုက်မိတာပါ မေမေ။ မကြိုက်ရင်

နှုတ်တော် နောက်မပြောမိအောင် သတိထားပါ့မယ်”

“သား”

“ခင်ဗျာ”

“မေမေက သားစားချင်တာကို မစားစေချင်လို့ပြောတာမျိုး

တုတ်ဘူးလေ”

“ဗျာ”

“အိမ်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ တရင်းတနီး ပြောဆိုတာကို

မကြိုက်လို့ ပြောနေတာပါ”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြန့်သွားရလေ၏။ ‘သဲမာ’ တို့

‘ခိဆူး’ တို့နှင့် စကားပြောတာမကြိုက်ဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဒီ

အလေးတွေကမှ မိဘတွေမျိုးရှိကြပြီး ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်ကာ ဝင်ငွေ

၂၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ရှာနေကြတာမို့ သူ့လို မိဘမဲ့ထက် အဆင့်ပိုနေသေးတာပါလေ။
မေမေ ဘာကိုများ မနှစ်သက်ရတာပါလိမ့်။

“သဲမာတို့က”

“သူတို့ကို ညီမဟွေလို သားသဘောထားမှန်း မေမေသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုတာထက် ပိုမရော့ဖို့ သတိပေးရုံပါ သား။ ပြီးတော့ သား ညီမအကြောင်းလည်း သိလျက်သားနဲ့”

သူ မျက်နှာပူသွားရပါ၏။ ‘ဒါဒါ’ သူ့အပေါ် မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေပြီး အူတိုတတ်တာကို သူ့အသိဆုံး မဟုတ်ပါလား။ ခက်သည်က ညီမလေးနှင့် ရောရောနှောနှော ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာထက် ‘သဲမာ’ တို့ ‘မိဆူး’ တို့နှင့် တရင်းတနှီးရှိတာကမှ သူနှင့် ပိုသင့်တော်မှာလေ။ ‘ဒါဒါ’ ကိုများ ချိန်ထိ ညီမအရင်းလို့ သူ မသိစိတ်က သဘောမထားနိုင်သေးလို့များလှတာ။

“မေမေတို့မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါမယ်”

“ဟင်... သားကို မေမေဆူနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မေမေတို့ သားနဲ့ အဲဒီကလေးတွေနဲ့ အဆင့်မတူလို့ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောနေရတာပါ”

ဘုရားရေ! “အဆင့်” တဲ့လား။ ဘယ်လိုပေတ်မနဲ့ တိုင်းတာပြီး ပြောလိုက်တာပါလဲ။ တကယ်ဆို ညီမလေးအတွက်သာ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၅

မေမေတို့ ပူပန်ပေးရမှာပါလေ။ ခက်တာက မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးစေရန် အလိုလိုက်ခြင်းခံရပါသည့် ‘ဒါဒါ’ တစ်ယောက်မှ ဆိုသမျှကို သူပဲ မျက်စိစုံမှိတ် သည်းခံပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“သဲမာ” တို့က ကျွန်တော်ထက် ဘာများနိမ့်ပါးနေလို့ပါလဲ။

“မေမေပြောတာ သား နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အေး၊ ရေသွားချိုးတော့”

မေမေက ဘုရားခန်းဆီ ဦးတည်သွားပြီမို့ သူ့အခန်းဘက်သို့ လှည့်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ မေမေတို့အခန်းက ဘုရားခန်းပြီးလျှင် ခေါင်းရင်းခန်းဖြစ်ပြီး သူနှင့် ‘ဒါဒါ’ က ခြေရင်းဘက်အခန်းကို ယူခဲ့ရတာပါ။ သူက လသာဆောင်ဘက်နှင့်နီးသည့်အခန်းဖြစ်ကာ ‘ဒါဒါ’ က လှေကားဘက်အခြမ်းရှိအခန်းမှာ အိပ်လေ၏။ ညီမလေးအခန်းရှေ့မှ သူ လျှောက်လိုက်စဉ် အခန်းတံခါးက အသာဟသွားလေသည်။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“Morning”

“အင်း”

“ဟာ ... ဘာအင်းကြီးလဲ။ Good morning လို့

၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြန်နှုတ်ဆက်မှပေါ့”

“Good morning ဝါ ဒါဒါ”

“အဲလိုမှပေါ့၊ လိမ္မာတယ်။ Exercise လုပ်ပြီးပြီလား”

“အင်း... အခုရေချိုးမလို့”

“Ok!”

တံခါးပြန်ပိတ်သွားတာမို့ တော်ပါသေးသည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို အမြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရပါ၏။ စောစောစီးစီး အိပ်ရေးမဝသလို အိပ်ချင်မှူးတူးလေးဖြင့် ထကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ‘ဒါဒါ’ ကြောင့် သူ အခြံတမ်းရင်မောရတာမိလေ။ အလုပ်သွားမည့်အချိန်မှာ သူ့မျက်နှာကို မတွေ့လိုက်ရပါလျှင် တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှလူတွေကို တစ်ယောက်မကျန် ဂျီကျူဂျစ်တိုက်ပြတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

သူက ဒီအတိုင်း ကုမ္ပဏီကို အချိန်အတိအကျ သွားရတာ မဟုတ်ပါ။ ညီမလေး ကျောင်းတက်ရက်မှာ driver နှင့်မပွဲ၊ ဖယ်ရီမစီးစေရပါဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးရတာပါလေ။ ကျောင်းပြန်ချိန်မှာသာ ‘ဒါဒါ’ က သူငယ်ချင်းအိမ်မှ ကားကြိုဖြင့် ပြန်စီးလာတတ်၍သာ သူ သက်သာတာဖြစ်လေ၏။

ရေချိုးတာ၊ အဝတ်အစားလဲတာတို့ကို နာရီဝက်ကျော်

... ညှဉ်းတစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ...

၂၇

အတွင်းပြီးအောင် စနစ်ကျစွာ ခပ်သွက်သွက်လုပ်လိုက်ပါ၏။ ဤသို့ အသွေအကျင့်ရှိစေရန် မစ်ရှင်ကျောင်းမှကတည်းက သူ အကျင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒီအိမ်ရောက်လာကတည်းက ထိုမာသာတွေကျောင်းကြောင်းကို သူ့နှုတ်မှ လုံးဝမဟာမိစေရန် ဖေဖေက ပိတ်ခဲ့လေ၏။

တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဖေဖေ အလှူငွေသွားလှူသည့်အခါမျိုးမှာ အဖေကိုယ်စား သူသွားပေးရပါလျှင် တွေ့ချင်သည့်လူ၊ ပြောချင်သည့်သူတို့နှင့် ဆုံခွင့်ရတာ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ထိုကျောင်းမှ သူ ပြန်ရောက်ပါလျှင် မေမေမျက်နှာမကောင်းဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေတတ်တာကြောင့် သူ့အဖို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရေပါပဲ။

Shirt အဖြူနှင့် Style pants နက်ပြာရောင်ကို ခါးပတ်တပ်ကာ သေသေသပ်သပ် ဝတ်လိုက်ပါ၏။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ယောက်ျားတိုင်း လက်ကိုင်ပုဒ်နှင့် ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်ပါးလေးကို ထည့်ထားလိုက်မိသည်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာ လက်ပတ်နာရီကိုပတ်လိုက်ပြီး ညတုန်းက အားသွင်းပြီးပြည့်နေပါသည့် phone ကိုယူလိုက်ပါ၏။

ဘာကုန်ခဲ့သလဲကြည့်ပြီးမှ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်လိုက်မိသည်။ လှေကားဘက်သို့ လျှောက်စွဲစဉ် စောစောက ပိတ်သွားပါသည့် ‘ဒါဒါ’ အခန်းတံခါးက ပွင့်သွားပြန်လေ၏။ ကျောင်းသွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါသည့် ‘ဒါဒါ’က သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲ

၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်လေသည်။

“ကိုကို”

“အာ ... လန့်လိုက်တာ ဒါဒါရာ”

“ဆံပင်ကျစ်ပေး”

“ကိုယ့်ဘာသာ ကျစ်ပါလား”

“မကျစ်ပေးဘူးလား၊ ရတယ်”

“အင်းပါ ... ဘီးနဲ့ခေါင်းစည်းကြီး ယူလာခဲ့လေ။ အောက်ရောက်ရင်ကျစ်ပေးမယ်”

“အခန်းထဲမှာ အခုကျစ်ပေး”

“ကိုကို ဗိုက်ဆာနေပြီလေကွာ”

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ ဘာမှ မကျစ်တော့ဘူး၊ မလှလည်း နေပါစေ”

“ဒုန်း!”

ကဲ! သင့်တော်၏ မသင့်တော်၏ မတွေးတတ်သည့် ကလေးမပါပဲလား။ အစ်ကိုရင်းဟပင် ထင်မှတ်နေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ တံခါးကို တမင်တကာ အသံမြည်အောင် ပိတ်လိုက်သဖြင့် သူ သက်ငြင်းရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ရင်မောရပါလား ‘ဒါဒါ’ ရယ်၊ တံခါးကို သူ အသာခေါက်လိုက်ရတော့၏။

... ညီတစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ...

၂၉

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဒါဒါ ညီမလေး”

“မခေါ်နဲ့ မသိဘူး”

“ဆံပင်ကျစ်ပေးမယ်လေ”

“မလိုတော့ဘူး၊ နေပါစေ။ ဒါဒါကို မချစ်ဘူးမဟုတ်လား။

ကြောင့် အလိုမလိုက်တာပေါ့။ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့၊ မကြားချင်

“ဒါဒါကလည်းကွာ”

“ခွမ်း”

ဟော! ဘာကိုဖောက်ခွဲလိုက်မှန်းမသိ ကွဲသံက ထွက်လာ သေး။ သူ ရင်ထိတ်သွားရပြီး တံခါး Door lock ကို လှည့်ဖွင့်ကြည့် တတ်ပါသည်။ ခုတင်ထက်မှာ နှုတ်ခမ်းစု၍ စိတ်ကောက်ပြနေပါသည့် ‘ဆွအိမ်စည်’ နှင့်အတူ နံရံကို ပစ်ပေါက်ထားသည့် (ညဘက် ရေ ထောက်ထားပါသည့်) ဖန်ခွက်က ဖယောင်းပုဆိုးထက် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဖြစ်နေလေ၏။

“ခြေထောက်တွေ လက်တွေ ရှုကုန်တော့မှာပဲ”

“ရှုရှု”

“ဒါဒါကလည်းကွာ၊ ကိုကိုလုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးပြီကို”

“ကိုကိုက ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ နည်းနည်းမှကို မတူတော့ဘူး၊
ဒါဒါအပေါ် အချစ်တွေ လျော့ကုန်ပြီ၊ တော်ပြီ မချစ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“မလုပ်နဲ့လေ၊ မကိုင်နဲ့၊ ရှုကုန်မှာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာဆို
သိပ်လုပ်ချင်တာပဲ။ သဲမာ၊ မိဆူး၊ ဘယ်သူအားလဲ။ တစ်ယောက်
အမြန်လာခဲ့။ တံမြက်စည်းနဲ့ ဂေါ်ပြားပါ တစ်ခါတည်းယူလာ”

“ကိုကိုပဲ”

“မလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်နဲ့ပေါ့။ ရော့! ... ဒီမှာ ထိုင်”

သူလက်ထဲသို့ ဘီးကို အတင်းထိုးထည့်လိုက်ပြီး ခုတင်ထက်
ထိုင်စေရန် လက်မောင်းမှ ဆွဲလိုက်လေ၏။ အခန်းတံခါးကို သူဖွင့်ထား
တာမို့ အောက်ထပ်မှ အသံကြားသွားပြီး ‘မိဆူး’ က အပြေးအလွှား
ရောက်လာလေတော့သည်။ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်လေး အရင်စည်းပြီး
ဖွတ်ပြီးလေးချောင်းကျစ်ပုံစံလှလှပေး သူကျစ်ပေးနေစဉ် အခန်းထဲ
ဖန်ကွဲစတွေကို ‘မိဆူး’ က လှည်းကျင်းနေပါ၏။

“ကိုကို သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျောင်းမှာ ဒါဒါကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေတာ မှာ
နေပြီ”

“အင်း”

“ဟိုကောင်လေးက ပိုဆိုးတယ်။ ကျောင်းအပြန် ရတနာ
ကနဲ့ ပြန်တာ နောက်ကနေ ကားနဲ့ တကောက်ကောက်ပါလာတော့
တာ အိမ်အထိပဲ။ သိပ်မှန်းဖို့ကောင်းတယ်”

“မကြိုက်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး ပြောလိုက်ပေါ့”

“ပြောတာပဲ၊ ရမှမရတာ။ ကိုကိုလည်း ကုမ္ပဏီမှာ အသံ
ထွက်စေခဲ့နော်။ ကြားလို့ကတော့ ဗိုက်ခေါက်ပြတ်ပြီမှတ်”

“ကဲပါ ... ပြီးပြီ၊ သွားကြမယ်”

‘မိဆူး’ ထွက်သွားပြီမို့ သူက အောက်အမြန်ဆင်းရန် ထရပ်
လိုက်ပါ၏။ ‘ဒါဒါ’ က သူလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပါးကပ်ကာ
နီတွဲလျက် လိုက်ပါလာလေတော့သည်။ ရင်ပူတယ် ညီမလေးရယ်။

...တည်တံ့ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၃၃

“ထုံးစံအတိုင်း သားညီမ ဂျီကုနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“ထိုင်မယ်လေ”

“ကိုကို ခွံကျွေး”

ဟော! တစ်ခုပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ခုက စလာပြန်ပြီ။ အိမ်မှာ

breakfast ကို ကော်ဖီနှင့်မုန့်သာ စားလေ့ရှိကြပေမယ့် သူ့က ဗိုက်

ပြည့်သည့် ထမင်းကြော်လို၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လိုမျိုးသာ အမြဲစားလေ့ရှိ

တယ်။ အခုလည်း ကြက်ဥမွှေ၍ ရောကြော်ထားပါသည့် ထမင်းကြော်

ကို ခွံကျွေးဖို့တောင်းဆိုနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ခက်ပါရဲ့ ‘ဒါဒါ’ ရယ်။

“ရင်ပြည့်တယ်ဆိုပြီး မစားနိုင်ဘဲနဲ့”

“တစ်ဖွန်း နှစ်ဖွန်းတော့ ခွံပေါ့လို့၊ အဲဒီကိုကိုကလည်း”

“ကျွေးလိုက်စမ်းပါ သားရယ်။ နားငြီးလွန်းလို့ပါ။ အဲဒါနဲ့ပဲ

အောင်းနောက်ကျဦးမယ်”

“မနေ့က ခြံရှေ့မှာလာရပ်တဲ့ကားက ဘယ်သူကားလဲ သမီး”

“ကိုကိုကို မေးကြည့်ပါ မေမေ”

“ဘယ်သူလဲ သား။ မေမေတို့ မသိအောင် ချစ်သူထားနေပြီ

အား”

“အာ ... မထားပါဘူး မေမေရယ်”

“ထားလို့ရမလား။ ဒါဒါက ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

(၃)

မနက်စာစားရန် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီမို့ သူက ‘ဒါဒါ’ လက်ကိုဖြုတ်ရန် ကိုင်၍ဖယ်လိုက်ပါတယ်။ ‘ဒါဒါ’က သူ့ကို မျက်စောင်း ထိုးရင်း လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ ရော်! ခက်တော့တာပဲ။ လူကြီးတွေရဲ့မှာ မျက်စိနောက်အောင် ဒီ ကလေးမလုပ်ပြန်ချေပြီ။

“ဖယ်တော့လေကွာ၊ ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ”

“ဟင်! ... ကိုကိုအတွက်တော့ ဒါဒါက အမြဲတမ်းကလေး ပါနော်”

“ဟို မောင်နှမ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဒါဆို သမီးနဲ့ဆိုင်တဲ့လူပေါ့လေ”

“မဆိုင်ပါဘူးနော်၊ ကျောင်းမှာ ဖွဲ့ရှိရုံနဲ့ ကြိုးစားနေတဲ့လူပဲ။ ဒါဒါဖြင့် စိတ်ထဲမှာတောင်မရှိဘူး”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လုပ်မလာနဲ့နော်သမီးဒါဒါ။ ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဒါက ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဖေဖေရဲ့။ စိတ်မချရင် ကိုကို့ထံ အသွားအပြန် ကြိုငိုလုပ်ခိုင်းပေါ့”

အသက်ရှူကြပ်မည့်ကိစ္စတွေချည်းပါပဲလား။ ကုမ္ပဏီထံ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်တာတောင် အတော်လွန်လှပြီ။ ဒါတောင် သူက ဖေဖေအရှိန်အဝါနှင့် ရာထူးကြီးနေရာကို ရထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပစ္စည်းသိမ်းပိုဒေါင်ကိုသာ ကြီးကြပ်ပေးရသည့် စာရင်းကိုင်စာရေး အဖြစ် တာဝန်ယူထား၍သာ တော်ပါသေး၏။

“မဟုတ်တာလိုက်ပြီး မိတောင်းဆိုနေနဲ့။ သားက သင်ကြောင့် ကုမ္ပဏီကို နေ့တိုင်း နောက်ကျပြီးမှ ရောက်တာပဲ လွန်ပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဒါဒါနောက် ကောင်လေးတွေလိုက်တာပဲ အပြစ်မတင်နဲ့လေ။ အခုလို လိုက်မပို့ပေးလည်းရတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ သွားမယ်”

“သမီးနော်”

ထမင်းမျိုးမကျအောင် ဂရုဂရောင်ကျပြနေပြန်ပါရောလား။ ဆေးတိုရေမှာ သူ မျက်နှာပူပြီး နေရခက်စေတာအမှန်ပါ။ လူကြီး ဆွေက ဘာမှမပြောပေမယ့် လူငယ်ဖြစ်သည့် သူတို့က နေတတ်တာတတ်မှ သင့်လျော်မှာလေ။ အလိုက်မသိတဲ့ဟာလေးနဲ့တော့ ဆက်ပါရဲ့။

“သွားမယ်ဆို”

“အင်းပါ။ ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ”

“ဒါဒါက အရေးကြီးလား။ ကိုကို့ထမင်းက အရေးကြီးတာပဲ”

“လာပါပြီ ဒါဒါရယ်”

“ထားခွဲလိုက် သား။ မိဆူးတို့ ဆေးလိပ်မယ်”

လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်နေပြန်၍ နောက်ဆုံးထမင်းကြော် အစုံစွန်းကို ပါးစပ်ထဲအမြန်သွပ်ကာ ရေခွေးမျှောချလိုက်ရလေတော့ ။ ‘ဒါဒါ’ တို့က ဒါဆိုရင် ဒါ။ ခုချက်ချင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ ဆေးက ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း သူတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်မှန်း သူမြင်လိုက်ပါသည်။ လူကြီးတွေစိတ်ဆိုးမှာကိုလည်း ဒီကောင်မလေး နားမလည်ပါလေ။

၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“Driver နဲ့လည်း စိတ်မချ၊ Taxi စီးမယ်ဆိုလည်း စိတ်မချ၊ ကိုကိုကို ဖယ်ရီလုပ်ခိုင်းတော့လည်း မရနဲ့ ဒါဒါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“အခု ပိုပေးနေပြီလေကွာ”

“ကိုကို စိတ်မပူဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒါဒါ ရည်းစားရသွားမှာလေ”

“ကျစ်!... အဲဒီကောင်လေးကို မကြိုက်ဘူးဆို”

“ဒါဆို ကြိုက်လိုက်ရမှာလား”

“ဪ... လူကြီးက အကောင်းပြောနေတာ၊ အရွဲ့တိုက်ပြဲစရာလား”

“စိုးရိမ်ရင် စိုးရိမ်တယ်ပြောပါ”

သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်ပြန်၏။ မောင်နှမကြား ဒီလို စကားမျိုး ပြောရမှာလား။ ‘ငယ်သေးတယ်’ ဆိုပြီး ပြောရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ပြောပြန်ရင်လည်း ထပ်ပြီးရွဲ့ပြီးမှာလေ။ ဖေဖေတို့အလိုလိုက်ပုံနဲ့တော့ ဒီကောင်မလေး ပိုပိုဆိုးလာသလိုပါပဲလား။

“ပြောလေ”

“အသက်ပဲ (၂၀) ပြည့်တော့မယ်၊ ဒါလေးတော့ သိရမှာပေါ့”

... ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၃၇

“အခု အလိုက်ပြောနေစရာလား”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“မှန်မှန်ပြောနော်”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူနဲ့ပြီနေပြီလဲ”

“ပေါက်ကရဲတွေ”

“မညာနဲ့နော်၊ ဆိုဖီယာလား၊ နှင်းဖြူဖြူလား၊ ဒါမှမဟုတ်

အတွင်းရေးမှူး၊ လော်ရာရွှန်းလား”

“ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“တကယ်နော်၊ ပါးစပ်က No လို့ပြောနေပြီး မျက်စိနဲ့

အိမ်အိမ်မြင်လို့ကတော့ အဲဒီမိန်းမတော့ အသေပဲမှတ်”

“ကြည့်!... မဆီမဆိုင် သူများတွေကို လိုက်မရမ်းနေနဲ့”

“ကြည့်စမ်း!... ကိုကိုက အဲဒီမိန်းမဘက်က နာတတ်နေပြီ

ဆိုလေ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ဒါဒါရဖို့၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့”

“မကျိန်ပြန်နော်၊ ကျိန်တယ်ဆိုတာ လိမ်တဲ့လူတွေ ငုပ်

နေကျအလုပ်။ တော်ပြီ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး၊ ဒါပဲ”

“ဟော... ကြည့်၊ အခုပဲကျောင်းရောက်နေပြီ၊ ပြဿနာပဲ ညီမလေးရာ။ ဒီနေ့ practical ရှိတယ်ဆို”

“ရှိရှိ မသွားဘူး”

“ဒါဒါက လိမ္မာပါတယ်”

“မလိမ္မာချင်ပါဘူး”

“ကိုကိုမှာ ဘာမိန်းမ ဘာရည်းစား ဘာချစ်သူမှ မရှိပါဘူး ကွာ။ မယ့်ရင် ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး အကုန်သိတယ်”

“ဒါဆို အိမ်က ကောင်မလေးလား”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ကျောင်းထဲရောက်နေပြီမို့ ကား ရပ်ပေးလိုက်ပေမယ့် ဆင်းမသွားပါဘဲ လူကို ပုလိပ်စစ်သလို စစ်ဆေး နေတော့တာပါလေ။ အိမ်ကကောင်မလေးတဲ့လား။ မနက်ကပဲ သူ့ကို မေမေ သတိပေးသေးတာမဟုတ်လား။ သားအမိနှစ်ယောက် လူကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဆူပူနေကြလေပြီ။

“ကြည့်စမ်း! ဟုတ်နေပြီပေါ့လေ။ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ၊ မိဆူးလား၊ သဲမာလား။ အဲဒီဟာတွေကို အကုန်အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ် ကိုကိုက။ ကိုယ်နဲ့ အဆင့်တူတာတွေ ရှာရမှာပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဝိစိညောင့်တောင့် ကောင်မလေးကို ကြိုက်ရတာလဲ”

“ဟာ... ဟာ၊ မငိုနဲ့လေ၊ မဟုတ်ပါဘူး ဒါဒါရာ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ...

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်နေရလား”

“ဘာပြန်ပြောရမှန်းမှ မသိတာ”

“ကိုကို မကောင်းဘူး”

ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တဘုန်းဘုန်းထုရင်း မျက်ရည် အတစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာလေတော့၏။ မငိုပါနဲ့ မငိုနဲ့နော်။ ဒီလို မျက်ရည်တွေ မကျစေရအောင် မင်းရဲ့အနီးဆုံးကို ကိုယ်ရောက်လာခဲ့ ခုတာပါ ‘ထက်မြက်နန္ဒအောင်’။ မင်းငိုရင် ကိုယ်က အလိုလို အပြစ်ရှိ သလို ခံစားလာရတာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

“တိတ်တော့လေ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ဒီမျက်ရည်က တျစရာလား”

“ကိုကိုက ဆိုးတာကိုး”

“အင်းပါ... ထားလိုက်ပါတော့။ ကျောင်းရောက်နေပြီ ဒီ အငိုမျက်နှာကြီးနဲ့ မရှက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ မရှက်ဘူး”

“လှလှလေးတွေ ပျက်ကုန်ပါပြီ”

အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် မျက်နှာထက်သုတ်ပေးစဉ် တိမ်ကွယ်နေပါသည့် ‘လ’ ကလေးက ချက်ချင်းသာလေတော့၏။ မျက်ဝန်းနက်လေးက အရုဏ်တက်နေအလင်းကဲ့သို့ ခြင်းလက်

တောက်ပသွားသလို နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းလွှာလေး၏ အပြုံးနုနုက နှလုံးသားကို တဒိတ်ဒိတ် အခုန်မြန်လာစေတော့သည်။

ဘုရားရေ!... သူ့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“မွှေးမွှေးပေး”

“ဟာ... ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ သွားတော့”

“မရဘူး၊ မွှေးမွှေးပေးမှ”

“ကဲပါ... မြန်မြန်သွားပါတော့။ တော်ကြာ class နောက်ကျနေဦးမယ်”

ကားတံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် သူမေးဖူးကို နှင်းရှိုက်လိုက်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ ပြုံးစိစိမျက်နှာလေးဖြင့် ကားပေါ်မှ ‘ဆင်းသွားပါသည်’ ‘ဒါဒါ’ က လက်ချောင်းလေးလှုပ်ပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် ဘေးနားသို့ ‘ဒါဒါ’ သူငယ်ချင်းလေး ရောက်လာလေတော့သည်။

“တော့တာ ကိုကို”

“အင်းအင်း”

“အဲမာ... ငါ့ကိုကိုကိုများ”

‘ရတနာ’ လက်ကိုင်ဆွဲ၍ အဆောင်ရှိရာဆီ လျှောက်သွားနေပြီဆို ကားကိုကြွေကာ သူ မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ သူငယ်ချင်းနဲ့လည်း မနာလိုဘူးလား။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိသူမျှ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို အူလိုက်

အိုပြန်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ‘ဒါဒါ’ ရယ်။ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ညီမလေးပါ။ တစ်ဘဝစာအတွက် တစ်သက်တာ ညီမလေးအဖြစ်နဲ့သာ ရှိသွားရမှာလေ။

ကားကို ကားရပ်ရာနေရာမှာ စိ၍ဝင်ရပ်ခဲ့ပြီးမှ ကုမ္ပဏီရှိရာဆီ သူ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ကုမ္ပဏီ MD ကြီး၏သားဟုသာ သိထားတာမို့ အချိန်တန် ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို လက်လွှဲယူမည့်သူဟူ၍သာ သူ့ကိုမြင်နေကြမှာအမှန်ပါ။ သို့သော် သူက ဖေဖေရဲ့သားအရင်းမှ မဟုတ်တာလေ။ အချိန်တန်လျှင် ညီမလေးကိုသာ အမွေတွေပေးပြီး နိုင်ဆိုင်တာမှန်သမျှ လွှဲပေးရမှာမဟုတ်လား။

‘ဒါဒါ’ နှင့် သက်ဆိုင်သည့် သူ့စိမ်းတစ်ဦးဦးကသာ ဒီအရာတွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရရှိလာနိုင်မှာလေ။ သူကတော့ သူ့ကို ပညာဆတ်ထားပေးခဲ့တာ။ လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင် ဆင်ယင်ပေးခဲ့တာ။ ခမ်းဝအောင် ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည့် ဖေဖေတို့ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်နိုင်သလောက် ပြန်ပေးဆပ်ရင်း ‘ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော်’ သိနားသည်ရမှာပါလေ။

Lift ထဲမှ ထွက်ကာ ဖေဖေရုံးခန်းဆီသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့၏။ MD ရုံးခန်းထဲဝင်လျှင် Secretary ‘လော်ရာဂျိန်း’ နှင့် အရင်တွေ့ပြီးမှ MD ၏အတွင်းရုံးခန်းကို ရောက်တာဖြစ်လေသည်။

၄၂ မေသဒ္ဒါမောင်

တံခါးခေါက်သံပေးလိုက်ပြီး ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် computer တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါသည့် 'လော်ရာရိုန်း' က သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်လေ၏။

"Morning ကိုနန္ဒာကျော်"

"Morning ပါလော်ရာ"

"MD အထဲမှာစောင့်နေပါတယ်၊ ဝင်သွားလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"Coffee or Tea ဘာပိုပေးရမလဲ"

"နေပါစေလော်ရာ၊ မသောက်တော့ပါဘူး"

"Ok လေ"

သူက ဖေဖေအတွင်းရုံးခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ခေါက်လိုက်ပြီးမှ တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါသည်။ စောင့်နေပါသည်ဟူသည့် ဖေဖေက တစ်ယောက်တည်းရှိနေတာမဟုတ်ဘဲ ဆဋ္ဌသည်လူကြီးတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေလေ၏။ ဝင်ဆို၍ဝင်လာပြီးမှ ဧည့်သည်ရှိနေသဖြင့် သူ ပြန်လှည့်ရောက်သွားရလေသည်။

"ဟော... ရောက်လာပါပြီ ဒါ ကျွန်တော့်သား နန္ဒာကျော်ကိုအောင်မြင်ရေး"

(၄)

ရင်ထဲမှ စိုးထိတ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေသလိုပါပဲ။ ဘုရားရေ! ညီမလေးနှင့် အနီးကပ်အမြဲတမ်းရှိနေတာကို သိသဖြင့် သူ့ကို တခြားမိန်းကလေးနဲ့များ နီးစပ်စေချင်ပြီလား။

တစ်သက်လုံး ညီမလေးနှင့် မောင်နှမအရင်းလိုသာ ရှိစေချင်မှန်း သူ အသိဆုံးပါပဲ။ သူက ဖေဖေတို့ကျေးဇူးတွေကို မသိသည့် လူမှ မဟုတ်တာလေ။ သို့သော် ကျောင်းပြီးဖို့တစ်နှစ်လုံသည့် ညီမလေးကို စိတ်ရှုပ်ဖို့ စိတ်ညစ်ညူးဖို့ မဖြစ်စေချင်သေးတာအမှန်ပါ။ 'ဒါဒါ' ဘွဲ့ယူမှသာ သူ့ကို ဤသို့ပြောစေချင်သော်ငြား သူ့ဘဝက

အမြဲတစေ နှုတ်ဆိုတတ်ပြန်သက်ဖို့သာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ရတာပါလေ။

“ဖေဖေမိတ်ဆွေ ကိုအောင်မြီပဲ သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်ဝင်တာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းအကြောင်း အတော်နားလည်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော့်သားက လူအေးဗျ။ မိဘစကားကို တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း နာခံတတ်တယ်။ သမီးနဲ့တော့ ကွာတာပေါ့”

“ဒါပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်သမီးလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ခပ်ဆိုးဆိုးဗျ”

“ဒီဒီက အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“အင်း... ဘွဲ့ရပြီးပြီဆိုတော့ (၂၂) နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ”

“မနုဇ္ဈတူရင်တော့ အတော်ချောမှာပဲ”

“ချောပါဗျာ။ သမီးကို လာမြန်းချင်သမျှ ဝိုင်းဆိုင်းကိုလည်လို့ ကျွန်တော့်သမီးက ခပ်ထက်ထက် မာနအကြီးစားမို့ အားလုံးကို No ချည်း ခေါင်းခါနေလို့ စိတ်ပူနေရတာ။ တော်ကြာ အရွေးလွန်ပြီး အပျိုကြီးဖြစ်သွားမှာစိုးလို့”

လူကြီးနှစ်ဦးက သဘောကျစွာရယ်နေလေ၏။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၄၅

ဘာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမပြောပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သားသမီး ဆွေအကြောင်း ပြောနေရတာပါလိမ့်။ ရင်လေးစရာပါပဲ။ အသက်

(၂၂) နှစ်ဆိုတော့ သူ့ထက် (၂) နှစ်ငယ်သလို ‘ဒါဒါ’ ထက် (၂) နှစ် ငြိမ့်သည့် မိန်းကလေးပေါ့။

ချောသည်ဟူ၍ အမွှန်းတင်နေသဖြင့် သူ ယောင်ယောင်မျှ ခြံမိလေ၏။ မိန်းကလေးတွေ အဘယ်မျှ ချောချောလှလှ ဘာမှ မမြင်မဆင် မပြီးလိမ့်ဘဲ နဂိုအလှမျိုးဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေးလှလွန်းပါ သည့် ‘ဒါဒါ’ ကို မိနိုင်မှာတဲ့လား။ ဖျတ်ခနဲပဲကြည့်ကြည့် တစ်စုံစီပဲ ခိုင်ကြည့်ကြည့် ညီမလေးက အကျည်းမတန်သွားပါဘဲ ရှုမဝသည့် အလှလေးပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ သား၊ မြင်ဖူးချင်နေပြီလား”

“ဗျာ”

“သမက်ရှာနေတဲ့ ကိုအောင်မြီကို သားနဲ့ တမင်မိတ်ဆက် သေးရတာပဲ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ သူ့ဘဝက ဖေဖေပုံဆွင်းခဲ့ဘလို အမျိုးဖြင့် ရှင်သန်ကြီးထွားခဲ့ရသည့် ဖယောင်းရပ်တဲပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဆွေဆိုလည်း တွေ့ရရုံပဲပေါ့လေ။ နောက်မှ ညီမလေး စိတ်ကောက် စိတ်ဆိုးဖြစ်လာရင်တော့ သူ ခေါင်းကျိန်းရပြီပဲ။

၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“တွေ့ချင်ရဲ့လား သား”

“ဖေဖေ တွေ့စေချင်ရင် တွေ့ပါ့မယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုအောင်ခြံခိုရေ။ ကျွန်တော်က သားအတွက် စိတ်ပူစရာမရှိဘူး။ အငယ်ဖြစ်တဲ့သမီးကိုပဲ စိတ်မချတာ ခုထိ ကလေးစိတ်ကမကုန်သေးဘူး။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း နိုင်စာသလား မမေးနဲ့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ကွာခြားတယ် ကိုထက်မြက်စေဖို့အတွက် အထက်တန်းအောင်ကတည်းက Eco distance ယူပြီး ကျွန်တော့်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်နေပြီ။ ခုဆို Business ကိုကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်နေတာမျိုး။ ဒယ်ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်ခံဖို့ သူပဲရှိတယ်ဆိုပြီး တအားလည်းကြိုးစားတယ်”

“သမီးမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အားကိုးရပါလားမျိုး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော့်သမီးက မာနအင်္ဂါစားလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရဲ့စိတ်ကို ပျော့ကျလာစေမယ့် ယောက်ျားလေးမျိုးနဲ့ အမြန်ဆုံး ဆုံစေချင်တာအမှန်ပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကလေးတွေကို တစ်ရက်လောက်ပေးစေကြတာပေါ့”

“နုနုနဲ့ ကျွန်တော်တိုင်ပင်လိုက်ပါမယ်ဗျာ။ ကဲ! ...

... ခြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၄၇

ကျွန်တော်လည်း ခဏဆိုပြီး အတော်ကြာနေပြီ သွားဦးမယ် ကိုထက်မြက်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“အန်ကယ်သွားဦးမယ် သားရေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညှော်သည်ဖြစ်သည့် ‘အန်ကယ်ဦးအောင်ခြံခို’ ကို ဖေဖေ နှုတ်ခန်းထဲမှတစ်ဆင့် Lift အထိရောက်ရန် သူလိုက်ဖို့ဖြစ်ပါ၏။ အန်ကယ်က နေခုံရန် အချက်ပြလိုက်မှပင် Lift တံခါးပိတ်သွားမှသာ သူ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဖေဖေရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ ပွင့်ပွင့်သင်းလင်း ပြောစရာရှိလာတိုင်း အလုပ်ရုံးခန်းမှာသာ သူ့ကို ဖေဖေ ပြောလေ့ရှိပါ၏။ အခုလည်း ‘ဒီဒီ’ ဆိုသည့်ကောင်မလေးနှင့် နီးစပ်ဖို့အတွက် သူ့ကိုပြောတော့မှာပါလေ။

“ထိုင်ဦး သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးအောင်ခြံခိုဆိုတာ ဖေဖေတို့ ကုမ္ပဏီလောကမှာ ဘုရင်ဆစ်ပါးလို့ အထင်ကရဆိုတာ သားလည်းကြားဖူးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဖေဖေပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ

၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်..

“လောက်က သူ့အတွက် မပြောလောက်ဘူးဆိုတာပဲ”

အလို! ငွေရေး ကြေးရေးတွေနှင့် စကားစချီနေပါရောလား။ သားသမီးအရေးဆိုတာကို အခုလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြလိုက်တယ်ဖြစ်မှာတဲ့လဲ။ ရွှေချင်းထပ်မှ မြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် နှလုံးသားကို ရွှေကွပ်လို့မှမရတာလေ။ ခက်သည်က သူ့အတွက် ဘာဆိုဘာမှ အကြောင်းပြင်းဆန်စရာ မရှိတာပါပဲ။

“သားမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား”

“ဗျာ!... ဟင့်အင်၊ မရှိပါဘူး ဖေဖေ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါဆိုရှင်းတာပေါ့။ ဒီဒီနဲ့အားတဲ့နေ့ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ ဖေဖေတို့ လူကြီးတွေ အတိအကျ မတွေ့သေးတာနဲ့ စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ တွေ့ရုံပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်မလေးပင်ပါနဲ့ သား။ ဒီဒီက ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောလေ့ရှိတဲ့ ကလေးပါ။ သွက်တယ်၊ ထက်တယ်၊ ယောက်ျားဆန်တယ်၊ အဲဒါကိုက သူ့ကိုဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းစေတာပဲ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထက်မြက်လွန်းပါသည်။ မိန်းကလေးက သူ့လိုမွေးစားသားတစ်ယောက်ကို စာရင်းထဲထည့်စဉ်းစားမှာတဲ့လား။ အထူးသဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်သည့် သူဌေးသမီးက

...ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ကြိမ် ...

၇၉

...တွေ့အများကြီးရမှာမို့ သူ့လိုငွေကို လှည့်ပင်ကြည့်မည်မဟုတ်ပါ

“သား နန္ဒကျော်”

“ဗျာ”

“သားဟာ ဖေဖေတို့သားပါ။ အဲဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေလက်အောက်မှာ ဝင်လုပ်ပါလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် သား ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့နေရာမှာပဲ ရွေးလုပ်ခဲ့လို့ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်မရှိတာပါ ကျော်။ ဒါပေမဲ့ ဦးထက်မြက်ကျော်ရဲ့သားကြီး ဩရသအဖြစ် သေသား အမြဲရှိနေမှာပါ။ ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူး”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေးအေး၊ ဒါဖြင့် သွားလို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဏလေး”

အခန်းထဲမှထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဖေဖေတားလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရပါ၏။ ဖေဖေက စားပွဲနောက်ရှိ ဆုံလည်ခုံမှာ တိုင်ချိတ်သလို သူ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

၅၀ မေသဒ္ဒါမောင်

ကြိုက်တာသမ္မုအားလုံး အကောင်းချည်းပါပဲ 'နန္ဒကျော်'။

“သားကိစ္စကို သမီး လုံးဝမသိပါစေနဲ့”

“ဗျာ”

“ဖေဖေပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဒါဆိုသွားလို့ရပြီ”

Doorlock ကိုလှည့်ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ‘လော်ရာရိုန်း’
က phone လက်ခံတာကိုဖြေပြီးနောက် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ မျက်နှာမပျက်စေရန် သတိထားနေရတာ အတော်ပင်ပန်းလှ
၏။ မနက်ကပဲ ‘လော်ရာ’ အမည်ကို ရွေးတံပြီး စိတ်ကောက်ပြခဲ့သည်
‘ဒါဒါ’ ကိုသတိရသွားမိလေသည်။ မတွေ့စေချင်ကာမှ လာတွေ့နေ
ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုနန္ဒကျော်”

“ဗျာ”

“အန်ကယ်ဒီးအောင်ညီနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာ ထူးပြီလို့ ထင်
လိုက်တာ ကွက်တိမှန်နေတာကိုး”

“ဘာကိုလဲ”

“လော်ရာသူငယ်ချင်းနဲ့ ကိုနန္ဒကို စေ့စပ်ဖို့ဆိုလားပဲလေ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းဝ ... ၅၁

“ဟာဗျာ၊ ဘာမှ သေချာမဟုတ်သေးဘဲ သတင်းလျှောက်
လွှင့်ပါနဲ့လား။ တစ်ဖက်သား ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“သတင်းမလွှင့်ပါဘူး ကိုနန္ဒရယ်။ လော်ရာသူငယ်ချင်းရဲ့
အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“လော်ရာတို့က ကျောင်းအတူပြီးခဲ့ကြတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်
ချင်းတွေပါ။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အတွင်းသိ အစင်း
သိတွေပါပဲ”

“ဪ”

“ဒီဒီက အဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်ဘူး ကိုနန္ဒ။ စိတ်ရင်း
ဆရာနာလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ သူဌေးသမီးမို့ မာနတော့ ရှိသင့်
မို့ထိုက်သလောက်တော့ ရှိတာပေါ့”

“အဲဒါ ဖေဖေ ပြောပြပါတယ်”

“တစ်ခုပါပဲ”

“ဘာတစ်ခုလဲ”

‘လော်ရာရိုန်း’က သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးမိမိဖြစ်သွားလေ၏။
ဘာလဲ သူ့ပုံစံက ရယ်စရာများဖြစ်နေပြီလား။ ညီမလေးနှင့် ငယ်စဉ်
အတည်းက အတူကြီးပြင်းခဲ့ရသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ၏သဘောကို

၅၂ မေသဒ္ဒါမောင်

အနည်းအကျဉ်း တီးခေါက်သိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အပြင်သူစိမ်း မိန်းကလေးတွေ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ သူ့ အတိအကျ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မည်နည်း။

“ဒီဒီက သူ့နှလုံးသားကို အခုနိမ့်စေတဲ့သူ၊ သူ့ တကယ် ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မှာမို့ပါပဲ”

“ဗျာ!”

“အဲဒါကိုတော့ လော်ရာက သူငယ်ချင်းအရင်းမို့ သိနေခဲ့တာပါ”

“ဪ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဒီက အပြင်ပုံပန်းအရ ယောက်ျားဆန်တာ မှန်ပေမယ့် အတွင်းစိတ်ကတော့ မိန်းမဆန်ပြီး နူးညံ့ပါတယ် ကိုနန္ဒ အဲဒါကိုသိထားဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးပါ လော်ရာ”

“ရပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်က ဖေဖေသွားတွေ့ဆိုလို့ သွားတွေ့ရုံပါပဲ။ သူ့ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဟင်း ဟင်း ... မထင်ပါနဲ့ ကိုနန္ဒရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၅၃

“ကိုနန္ဒက မျက်လုံးကို ဖတ်ကြည့်ရုံနဲ့ စိတ်ထဲ ဘာရှိတယ် ဆိုတာကို အတိုင်းသားမြင်ရနိုင်လို့ပေါ့”

“ဘယ်လို ကျွန်တော်က”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူးလား။ အရမ်း နှလုံးအားကြီးရင်လည်း မကောင်းဘူးရှင်။ မိန်းမလည်တွေ လိုသလို ကြည့်ကစားသွားလိမ့်မယ်”

“ဟာဗျာ”

“အင်းလေ၊ သူနဲ့တွေ့ပြီးရင်တော့ သူ့ဘက်က ဘယ်လို ဆက်လုပ် လဲဆိုတာကို ကိုနန္ဒသိအောင် လော်ရာပြန်ပြောပြမှာပါ”

“ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒါက သူ့ personal လေ လော်ရာရဲ့။ အတွင်းရေးတွေကို ဖော်လိုတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ခုကတည်းက နာတတ်နေပြီပေါ့လေ။ လူချင်းတောင် သေချာမတွေ့ရသေးဘူး။ ကိုနန္ဒကျော်ကတော့ မလွယ်ပါလား”

ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလိုက်ပါသည့် ဖေဖေအတွင်းရေးမှူးမလေး ကို နှုတ်ဆက်ကာ Corridor ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ Lift ရှိရာဆီသို့ ဆက်လျှောက်ရင်း ခေါင်းထဲဝင်လာသည့်အတွေးကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရ

၅၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြန်လေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးများ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဝေဖန်ရပါ
သနည်း။

မျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနှင့် ရင်ထဲ ဘာရှိသည်ဆိုတာကို အရှင်
သား မြင်နိုင်သတဲ့လား။ သူရင်သတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
ကို သူမကလည်း မမြင်နိုင်တာလေ။ လူနိုးတဲ့လား။ စိတ်ထဲရှိသား
၏ မရှိသား၏ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံးပင် မဟုတ်ပါလား။

ညီမလေး မသိစေခဲ့တဲ့လား ဖေဖေ။ နောင်ဖြစ်လာမယ့်
အရေးကို ကြိုမြင်နေလို့များ အခုလို အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်တာများလား။
မျက်ရည်ကျဉ်းမှာပဲလား 'ဒါဒါ'။ ညီမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေက ကိုကို
နှလုံးသားကို အရည်ပျော်ကျစေတဲ့ ချော်ရည်ပူဆိုတာကိုဖြင့်။

(၅)

Practical ခန်းမှ ထွက်လာစဉ် 'ဒါဒါ' အနောက်မှာ အရိပ်လို
ထိတ်ပါလာသည့် ကောင်လေးကြောင့် စိတ်တိုလာရလေ၏။ 'မင်းဒီပ'
နာမည်ကိုက ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုလို ပုံစံကလည်း Model boy
မျိုး ချောမောပြီး ကြည့်ကောင်းနေသဖြင့် မိန်းကလေးအများစုက
စစ်ကြေးကျချင်သည့် style ပါပဲ။

ခက်သည်က 'ဒါဒါ' စိတ်နှလုံးအစုံကို ဘယ်သူ ဘယ်လို
မနှံနိုင်တာပါ။ ကိုယ့်ကို အသက်နှံပေးပြီး ချစ်ခဲ့သည့် 'ကိုကို'
ယောက်လုံး အနားမှာရှိခဲ့သဖြင့် မည်သည့်ယောက်ျားကိုမှ
မချစ်နိုင်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ကိုကိုလောက် 'ဒါဒါ' အပေါ်

၅၆ မမသဒ္ဒါမောင်

သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြသည့်အစ်ကိုမျိုး ရှာတွေ့မည်မထင်ပါ။

တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း ‘အင်း’ ဆိုပြီး အမြဲတစေ ခေါင်းညှိတ် ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ‘ကိုကို’ နှုတ်မှ ‘No’ ဆိုသည့် အငြင်းစကား ‘ဒါဒါ’ တစ်သက် ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးပါချေ။ အစစအရာရာ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးနေပေမယ့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲတတ် က ‘ဒါဒါ’ ဆိုသည့် ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ထံမှ အလှူငွေမရှိပါချေ။ အဲဒီ ခပ်ဆိုးဆိုး ညီမလေးကိုပဲ ‘ကိုကို’ တစ်သက်လုံး ချစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“နှင့် PK ပါလာပြန်ပြီ”

“ဘာ... ငါ့ PK လဲ၊ Jewel နော်၊ ရန်မရှာချင်နဲ့”

“ဘာလဲ ကိုကိုနဲ့ ပြန်တိုင်မယ်ပေါ့လေ၊ မကြောက်ပေါ့”

“ကိုကိုသိပြီးသားပါ”

“မင်းဒီပက်စွလား”

“အင်း”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောလဲ”

“ငါမကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူးလို့ ကောင်းကောင်းပြောလိုက်

တဲ့”

“ဟင်!... ဒါပဲလား၊ ညီမထံ ဓားကြည့်ဆိုပြီး တရား

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချက် ... ၅၇

တစ်ခုရဲ့ ဒေါမပွဘူးပေါ့လေ။ အံ့ရော!”

သူမ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ ‘ကိုကို’ က ထိုသို့ ဒေါသကြီး သည့် လူမှ မဟုတ်တာလေ။ အမြဲတစေ မျိုသိပ်တတ်ပြီး (တစ်နှစ် ကျော်ကလေးငယ်လေးနယ်) ပြောချင်တာကို မျက်ဝန်းညှိတို့ဖြင့်သာ ကြည့်ပြီး သိစေတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘ကိုကို’ မကြိုက်တာကို သူမ လုပ်မိတိုင်း ညှိနှိုင်းသွားပါသည့် မျက်ဝန်းတို့ကြောင့်သာ သိခဲ့ရတာ ခါလေ။

ထောင့် ‘ဒါဒါ’ ချစ်သော ‘ကိုကို’ ရယ်။

“သွေးအေးလွန်းတဲ့ ရေခဲတုံးကြီးဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့”

“အံ့မယ်... ကိုကိုကိုများ Ice Block နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရ လာ။ ဘယ်လောက်နွေးထွေးမှုပေးတဲ့သူလဲဆိုတာ နင်မှမသိတာ”

“ဘာများ နွေးထွေးလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“မျက်ဝန်းကအကြည့်တွေလည်း နွေးတယ်၊ ရင်ဘတ်ကြီး လည်းနွေးတယ်။ ငါ့ကို ဆုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ လက်ဝါးပြင်တွေကအစ တကယ့်ကို ပူပူနွေးနွေးလေး”

“ဒါဖြင့် ဆောင်းတွင်းမီးဖိုလေးပေါ့လေ။ လိုချင်လိုက်တာ... ဟီး ဟီး!”

“မိန်းမနော်... ငါ့ကိုကိုကိုများ”

၅၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“မဝေးချင်ဘူးလား”

“မပေးပါဘူး။ ဘာကိစ္စပေးရမှာလဲ”

“ငါက အတွင်းသိ အစင်းသိနဲ့ နင့်ကို ပူးပူးမှတ်အလိုလိုက် မယ့် ယောင်းမမျိုးပါ ဒါဒါရယ်။ နင်မသိတဲ့ ယောင်းမမျိုးရရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုကိုရှေ့မှာတော့ ညီမလေးခေါ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ အစွယ်ထုတ်ပြနေမှဖြင့်၊ အမလေး!... ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးတောင် ထမိတယ်”

‘ရတနာ’ စကားက သူမရင်ကို နာကျင်သွားစေသည့်နှယ်ပါ။

‘ကိုကို’ နှင့်ပတ်သက်လာမည့် အစ်မကို သူမက ယောင်းမတော်ရမှာ တဲ့။ နှိပ်စက်မည့်ယောင်းမမျိုးတဲ့လား။ ဟင့်အင်း၊ မပေးနိုင်ပါ။ ‘ကိုကို’ နှင့် သူမ လုံးဝမခွဲနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။ မိန်းမ မယူရဘူး ‘ကိုကို’ ‘ဒါဒါ’ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ ‘ကိုကို’ လက်မထပ်စေရဘူးနော်။

“ကြည့်!... ဒါလေးပြောလိုက်ရုံနဲ့ မျက်နှာကပျက်နေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဒါဒါရယ်”

“နောက်တာရော အတည်ပြောတာကိုပါ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၅၉

ရတနာ။ ကိုကိုကို ငါ အချစ်ဆုံးပါ။ ငါ့ဘဝမှာ ကိုကိုမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ကိုကိုဘဝမှာလည်း ငါက အမြဲတစေ မရှိမဖြစ် ဖြစ်နေစေ ခမယ်”

“မောင်နှမချစ်ဆိုတာ အကန့်အသတ်ရှိတယ် ဒါဒါ။ ငါ့မမ တတ္တိပါကိုလည်း ငါချစ်ခဲ့တာ နင်အသိပဲ။ အသက်လည်းအရမ်းကွာ တော့ အစ်မလိုရော အမေလိုပါ ပေါင်းပြီး အားကိုးမှီခိုစိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်လာရင်တော့ အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ တံတိုင်း ကြီးက ငါနဲ့မကြားမှာ ခြားခဲ့ပြီလေ။ မမ Wedding တုန်းက ငါ ဘယ်လောက်ငိုခဲ့ရလဲဆိုတာ နင်အသိဆုံးပါ။ ညီမလေးကို ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့မမက ငါ့ထက်ပိုချစ်ရမယ့်သူတွေနဲ့ ဘဝမှာပျော်နေပြီ”

မှန်ပါသည်။ သူမတို့ first year တက်စဉ်မှာပင် ‘ရတနာ’ အစ်မကြီး ‘ကတ္တီဒါ’ တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာပါ။ ‘ရတနာ’ နဲ့တာကိုကြည့်ရင်း သူမလည်း လိုက်ငိုခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီညက ‘ကိုကို’ ခင်ခွင်ထဲမှာပင် ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးခဲ့မိသလို ‘ကိုကို’ ရော ‘ဒါဒါ’ ပါ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုပြီး ကတိပြုခဲ့မိတာလေ။

“ပိုချစ်ရမယ့်သူ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေချစ်တဲ့အချင်း ပြီး တော့ နင်နဲ့ကိုကိုတို့ထားရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက (၅၈) အဖြူသန့်သန့်ပါ

၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒါဒါ။ ဘာအရောင်၊ ဘာအစွန်းအထင်းမှ ရှိမနေတဲ့အတွက် အေးမြတယ်။ သန့်စင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ယောက်အပေါ် ဖြစ်လာတဲ့ အပြာရောင် (၁၅၀၀) ချစ်ခြင်းက (၅၂၈) ထက် ပိုခိုင်မြဲတယ်။ ပိုပြီးလည်း ထူထဲတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ငါတို့ရဲ့ (၅၂၈) ကြိုးမျှင်လေးက ထောက်ခံနေ ပြတ်ရောပဲလေ”

“တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ငါက ခံစားခဲ့ရပြီးပြီနဲ့ နင့်ကို ခံနိုင်ရည်မွေးနိုင်အောင် ကြိုးတင်သတိပေးတာပါ ဒါဒါ”

“ကိုကိုက ကိုကိုက ငါ့ကိုပစ်ပြီး ချစ်သူရှာမှာမဟုတ်ဘူး အိပ်ထောင်လည်းပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ဟင်း... မမလည်း ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောခဲ့တာပါပဲ ဒါဒါရယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ငါ့ကိုချန်ထားခဲ့တာပဲဟာ။ ညီမလေးမှာ တကယ်ချစ်ရတဲ့သူတွေမှ ဒီခံစားချက်ကို နားလည်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ချွေးသိပ်စကားလေးပဲ ချောပြောသွားခဲ့တာလေ”

ဘုရားရေ! တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေမှတဲ့လား။ မဖြစ်ဘူး “ကိုကို”။ “ဒါဒါ” လည်း ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တဲ့သူရှာတွေ့တွေ့ ‘ကိုကို’ နဲ့ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ပါ။ ‘ကိုကို’ နဲ့သာ ဝေးရရင် ‘ဒါဒါ’ သေမယ်ထင်ပါရဲ့။ ‘ကိုကို’ လည်း ‘ဒါဒါ’ ကို မချန်ရစ်ခဲ့ရဘူးနော်။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၆၁

“ကိုကိုက ငါ့ကို တစ်သက်လုံးခွဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“နင်ကလည်းဟယ်”

“အဲဒါအမှန်ပဲ။ ငါကလွဲပြီး ကိုကိုအနားမှာ ကိုကိုနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးမှာ ဘယ်သူစိမ်းမိန်းမမှ မရှိစေရဘူး”

“အတ္တတွေ သိပ်မကြီးပြချင်နဲ့ ဒါဒါ။ နင့်ကို အခုပဲ ငါ ခွင်းပြနေတယ်လေ။ သဘောမပေါက်ဘူးလား”

မသိဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို ကိန်းကဏန်းတွေနဲ့ ခွဲခြားပိုင်းခြား ဖြေရအောင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလို့ရသည့်အရာမှ မဟုတ်တာပဲ။ အဖြူတွေ၊ အပြာတွေဆိုပြီး အရောင်တွေ ခွဲပြလို့ ရနိုင်မှာတဲ့လား။ သူမ နားမလည်ချင်ပါ။ အချစ်ဟာ ဘာသာဗေဒတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထောင်မှ အဲဒီဘာသာရပ်ကို ‘ထက်မြက်နန္ဒအောင်’ ဆိုသည့် သူမဆောင်ယူ မတတ်မြောက်လိုပါလေ။

First Year စတင်ချိန်မှ အခု Third year သို့ ရောက်နေချိန်ထိ ‘ကိုကို’ သာ အမြဲတစေ ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်မိုးလင်း အရုဏ်တက်သည့်နှင့် ‘ကိုကို’ မျက်နှာကို မြင်ခွင့်ရမှသာ တစ်နေ့တာကို အားအပြည့်ဖြင့် ဖြတ်သန်းလုပ်ဆောင်ဖို့ နှိမ့်အားတွေ ရလိုက်သလိုပါပဲ။

မနက်စာကို 'ကိုကို' ပန်းကန်ထဲက နှစ်ဖွန်း သုံးဖွန်းလေး ခွံကျွေးဖို့ တောင်းဆိုလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ။ 'ကိုကို' ကိုယ်တိုင် ခေါင်းလျှော်ပေးမှ စိတ်တိုင်းကျတာ။ 'ကိုကို' စည်းနှောင်ပေး၊ ကျွန်ုပ်ပေး၊ ထုံးပေးသည့် ဆံပင်ကိုသာ နှစ်ခြိုက်တာ။ 'ကိုကို' လက်မောင်းကို ဖိခိုမှသာ သူမကိုယ်သူမ နွေးထွေးလုံခြုံသည့်နယ် ခံစားရတာ။ 'ကိုကို' ကို ညဘက် နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်စက်ခွင့်ရှိမှသာ လှပပျော်ရွှင်သည့် အိပ်မက်တို့ မက်နိုင်တာကို သူမကိုယ်သူမ အသိဆုံးပါလေ။

ဒီအခွင့်အရေးမှန်သမျှကို 'ဒါဒါ' မဟုတ်သည့် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို လွှဲပေးလိုက်ရမှာတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ 'ဒါဒါ' ဘဝမှာ 'ကိုကို' က မရှိလို့မဖြစ်တဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်လေးပါပဲ။ 'ဒါဒါ' ထို့ကြားမှာ ဆက်သွယ်ထားပါသည့် မေတ္တာကြိုးမျှင်လေးက သေးကောင်း သေးနိုင်ပေမယ့် သံမဏိနယ် ခိုင်မာနေမှာကို 'ကိုကို' လည်း ယုံကြည်နေမှာပါနော်။

“အတ္တတဲလား ရတနာ အဲဒါဆိုရင်လည်း ငါ့အတ္တက အမြဲရောင် အတ္တပဲ ဖြစ်နေမှာပါ”

“ဘယ်လို”

“ငါနဲ့ကိုကိုကြား ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ငါတို့မိသားစုကလွှဲပြီး

ဘယ်သူမှ မသိမမြင်နိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုလောက် ငါ့အပေါ် အသက်ပုံပေးရတဲ့ အစ်ကိုမျိုး နှင်ရှာကြည့်လိုက်ပါ Jewel ရှာတွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အာရုံက အတိတ်ကိုလွင့်သွားလုလုပါပဲ။ ဒီအကြောင်းအရာကို ပြန်မတွေးမိစေရန် အမြဲသတိထားခဲ့ရတာပါလေ။ လောကမှာ နန်းဖို့လွယ်ပေမယ့် မေ့ဖို့ခက်တယ်ဆိုတာမျိုး ရှိခဲ့ပါသလား။ သူမအဖြစ်ကလည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်နေလေပြီ။ စကားတတ်ကာစအရွယ်၊ အပြေးစသင်ခဲ့သည့်အရွယ်လေးမှာမှ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

သူမတို့ မြို့မြောက်ဘက်ပိုင်း ဝါးရုံအနီးမှာ ရေကန်ရှိနေခဲ့ပါ၏။ အရွက်ကြွေတောထဲမှာ အသံမြည်အောင် လျှောက်ပြေးရတာကို သဘောကျခဲ့ပါသည့် သူမက အမြဲတစေ အဲဒီအနီးကိုရောက်သွားတတ်ပါသတဲ့။ အိမ်ရှေ့ရှိအနီးမှာ 'ကိုကို' နှင့် စာကျက်ရင်း (သူမက အနီးစီးရင်း) လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားရတာပါ။

ကျက်နေသည့်စာအုပ်ကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး 'ကိုကို' က စိုးရိမ်

၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

တကြီးဖြင့် သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်ကို စိန်ပြေးလိုက်တမ်း ဆော့သည်အထိဖြင့် ဆက်ပြေးရင်း ကန်ထဲသို့ ခြေချော်ကျခဲ့ရတာပါ လေ။ တကယ်တော့ ရေကန်က သိပ်ကြီးမနက်သလို သိပ်ပြီးလည်း မကျယ်ပါဘူး။ သို့သော် ကလေးအရွယ်ငယ်ငယ်လေးအတွက်တော့ အသက်အန္တရာယ်ရှိခဲ့ရတာပါလေ။

“ညီမလေး!”

“ကို ကိုကို ... ဖရူး! ဖရူး! အီး”

နာခေါင်းနင်းပါးစပ်ထဲသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာပါ သည့် ရေတုံကြောင့် အသိစိတ်ပျောက်ပြီး ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ခဲ့ရ တာပါ။ ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ ဆင်းလိုက်သည့် ‘ကိုကို’ ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး လှမ်းဆွဲဖက်လိုက်တာကိုသာ မှတ်မိခဲ့တာပါလေ။ သေ ခြင်းတရားဆိုသည်က အချိန်နေရာမရွေး၊ အသက်အရွယ်မရွေး ရုတ် တရက် ရောက်လာတတ်တာကို မရင့်ကျက်သေးပါသည့် အတွေးတို့ ဖြင့် ထိုအချိန်က သိခဲ့ရတာပါ။

သူမ သတိရလာချိန်က ဆေးရုံပေါ်မှာ ဖြစ်နေပြီး သူမ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည့် ‘ကိုကို’ ကို မြင်ခွင့်မရခဲ့။ သတိပြန်လည်လိုက် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ပြန်ပေးသွားလိုက်ဖြင့် တစ်လကျော် ကျော်ကြာသည်အထိ ဆေးရုံမှာပင် ဆေးကုသခံခဲ့ရလေ၏။ အဲဒီ

တည်တံ့ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနိုး ... အိပ် ... ၆၅

နာပေါင်း (၃၀) ကိုကျော်လွန်ပြီးမှသာ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရတာ။ သူမ သိပ်ချစ်သော သူမကို သိပ်ချစ်လွန်းသော ‘ကိုကို’ ကို ပြန်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ ပြီး ‘ကိုကို’ ကို ပြေးဖက်ငိုကြွေးခဲ့ရတာပါလေ။

‘ကိုကို’ သည်လည်း ထိုအတိတ်ကို ယနေ့တိုင် ပြန်အမှတ်ရ နှိုးဆပ်သား။

“ငါ့ကို အသက်ပေးပြီးတောင်မှ ချစ်ခဲ့လို့ပေါ့”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ် ရတာနာ၊ အဲဒါအမှန်ပဲ။ ငါ မူကြိုအရွယ် ဆောက်တုန်းက ရေကန်ထဲရေနှစ်ခဲ့တာကို ကိုကိုဆင်းကယ်ပေးခဲ့တာ ဟေ့၊ တွေးကြည့်ရင် နင်သိနိုင်မှာပါ။ လောကမှာ မိဘကသာ သားသမီး အပေါ် အသက်ပေးပြီး ချစ်တတ်ကြပေမယ့် ဘယ်လိုအစ်ကိုမျိုးက ချစ်အသက်ကိုစွန့်ပြီး အငယ်ကို ကယ်ကြပါ့မလဲ”

“-----”

“အဲဒီလောက်အထိ ငါ့အပေါ်မှာ ကိုကိုချစ်ခဲ့တာပါ ရတာနာ။ တော့ ကိုကိုကို ငါမပေးနိုင်သလို ငါ့ကိုလည်း ကိုကိုက ဘယ်တော့မှ နှိုးသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ အင်း အသက်တွေကြီးလာပြီး လူကြီးရောဂါ ခံခဲ့ရတာမျိုးတော့ ရှိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို ငါ ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ ကိုကိုအသိဆုံးပါ”

၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ယုံကြည်ချက်က ခိုင်မာခဲ့ပါလျက် သူမတို့ကြားသို့ မှန်တိုင်
ဝင်မွှေမှာကိုဖြင့် ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါလေ။

(၆)

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အပျင်းထူပြီး မိုးအတော်လင်းမှ နိုးလာပါ။
Sunday ဖြစ်သဖြင့် 'ကိုကို' လည်း အိမ်မှာရှိမှာမို့ အေးအေး
ဆေးဆေးပါပဲ။ ခြုံထားပါသည့် စောင်ကို ဖယ်ခွာလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ပါသည်။ မှန်တင်ခုံထက်ရှိ မှန်ထဲမှာ ပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်
ကြောင့် လှည့်ကြည့်မိရင်း တီးတိုးရယ်လိုက်မိလေ၏။

ကြည့်ပါဦး။ ညအိပ်ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေပါသည့်
သူမပုံစံက ရယ်စရာဖြစ်နေတာကို။ ဒီနေ့ ခေါင်းလျှော်ဖို့ပြောထားတာ
'ကိုကို' ကို သွားပြောရမှာပါ။ အခန်းထဲမှထွက်ရင်း 'ကိုကို'
အခန်းတံခါးကို အသာခေါက်လိုက်မိ၏။ တုံ့ပြန်သံမကြားရသဖြင့်

၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

မရှိဟု သေချာစေရန် တံခါး doorlock ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
ထုံးစံအတိုင်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပါသည့်အခန်းတွင်းကိုသာ
မြင်ရလေ၏။ ဒါဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲမှာများလား။ သေချာအောင် သွား
ကြည့်တော့လည်း မရှိပြန်ပါ။ ဒါဆို အောက်ထပ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
ခြံထဲမှာများလား။ အောက်ထပ်သို့ မဆင်းသေးပါဘဲ ဝရန်တာသို့
အရင်ထွက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မရှိပါ။ ခါတိုင်း ရေဂိုက်ဖြင့် အပင်တွေဖြေန်းနေတာဖြစ်ဖြစ်
သို့တည်းမဟုတ် ကားတွေကို ရေဆေးတိုက်ချွတ်နေတာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်
လုပ်နေကျ ပုံစံမျိုးဖြင့် တွေ့ရမှာပါ။ ခြံဘေးဘက်အခြမ်း သစ်ခွရံထဲမှာ
များလားဟု လှမ်းရှာကြည့်ပါသော်ငြား မမြင်ရပြန်ပါ။ မဟုတ်သေးဘဲ
ဘူး။ ဒါဖြင့် ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ။

သူမ မနီးမချင်း breakfast အရင်စားလေ့မရှိသဖြင့်
အောက်ထပ်မှာ စောင့်နေမည်သာ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုယ်
လက်သန့်စင် အဝတ်လဲပြီးမှ ဆင်းရမှာဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲ မတင်မကျ
ဖြစ်လာသဖြင့် Pajamas ဖြင့်ပင် လှေကားထစ်တို့ကို အပြေးဆင်ခဲ့
လေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာမရှိ၊ စာကြည့်ခန်းတွင်းမှာမရှိ၊ အလယ်ခန်းမှာ
လည်း မရှိသဖြင့် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၆၉

မည်သူမျှ ရှိမနေပါ။ မီးခိုးခန်းတွင်းမှာ မေမေအသံကိုကြားနေ
သဖြင့် တံခါးတွန်းဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထမင်းချက်ဒေါ်ပုနှင့်
အတူ မိဆူး၊ သဲမာတို့နှင့်အတူ ချက်ပြုတ်နေသည့် မေမေကိုသာ
တွေ့ရလေသည်။ ဖေဖေက ဒီရက်မျိုးမှာ Golf ရိုက်သွားသဖြင့်
အအောင့်နေပင် ပြန်လာတော့မှာပါလေ။

“မေမေ”

“ဝေ”

“ကိုကိုရော”

“အဲ!”

“ကိုကိုဘယ်သွားလဲ”

“အပြင်”

“ဘယ်အပြင်လဲ။ ဒါဒါ့ကို မနီးဘဲ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာ
လဲ။ မေမေက မတားဘူးလားကွာ”

“သမီးကလည်းကွယ်၊ ကိစ္စရှိလို့သွားတာပေါ့။ ရေဦးချိုး
အထက်အစားလဲဦးလေ။ ဒီပုံကြီးနဲ့ ဆင်းလာရသလား”

“မသိဘူး၊ ကိုကိုကိုမမြင်ရနိုင် ဒါဒါ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာကို
မေမေသိရဲ့သားနဲ့ တကယ်ပဲ ... အီး ဟီး ဟီး”

“ဟယ်! ... မကြီးမငယ်နဲ့ ငိုပြန်ပါပြီ။ ဒီသမီးနဲ့တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ခက်တော့တာပါပဲ”

မီးဖိုခန်းတံခါးအဝမှာပင် တိုင်ချလိုက်သလို မျက်ရည်တိုက်တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာလေတော့၏။ အလုပ်သွားသည့်ရက်တွေမှာ သွားစရာရှိတိုင်း ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မည်ဟု ပြောပြီး သွားတတ်သည့် ‘ကိုကို’ ပါ။ အခုတော့ ဘာမှမပြောမဆိုနဲ့ သူမသိအောင် ထွက်သွားရတာတဲ့လား။ တကယ်ဆို ‘ဒါဒါ’ အိပ်ရာနီးတံကို စောင့်ပြီးမှသွားသင့်တာလေ။

‘ကိုကို’ တော့ မဟုတ်တာလုပ်ပြီထင်ပါရဲ့။ မေမေ့ကိုမေးတာတောင် ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်တာ မဟုတ်လား။ တစ်ခုခုကို သူမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားသလိုပါပဲ။ ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ငါ့စိတ်ကောက်လျှင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံနှင့် ဘယ်နှစ်နာရီကြာသလဲဆိုတာ သိထားပါလျက် ‘ကိုကို’ လုပ်ရက်တယ်ပေါ့လေ။

ကောင်းပြီ ‘ကိုကို’။

‘ကိုကို’ ကပဲ ညာနိုင်မလား။

‘ဒါဒါ’ ကပဲ ဇွဲပိုကြီးနိုင်မလား။

စောင့်ကြည့်လိုက်တာပေါ့။

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၇၁

ကော်ဖီခိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ဆံပင်ခပ်တိုတို့နှင့် မိန်းကလေးကို သူ့သတိထားလိုက်မိလေ၏။ မျက်နှာက အတော်နုငယ်သလောက် ဝတ်ဆင်ပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံကဖြင့် တည်ငြိမ်နေတာပါလေ။ မျက်လုံးအစုံက ဆိုင်ထဲသို့ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ဆိုင်နေပါသည့် စားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာလေသည်။ ဒါ အန်ကယ်ဦးအောင်ခြံမို့ရဲ့ သမီးလေးတဲ့လား။

“သိမ့်မဒီပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နန္ဒကျော်ပါ”

“ထိုပ်ပြီနော်”

နောက်တစ်ယောက်လာမှ မှာမည်ဟု ပြောထားသဖြင့် waiter က သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ မြန်မြန်ပြော မြန်မြန်ပြန်ရမည်မို့ လွယ်လွယ်ရသည့် မုန့်တစ်ပွဲနှင့် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုသာ သူမလိုက်ပါသည်။ ‘ဒါဒါ’ မှလွဲ၍ သူစိမ်းမိန်းကလေးတွေနှင့် ဤသို့ ချက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာရှိတာမျိုး မဖြစ်ဖူးသဖြင့် နေရခက်သည်ကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“အလုပ်အားတဲ့ကြားက အချိန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

၃၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုနန္ဒကျော်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မဆိုးပါဘူး။ စကားအလျဉ်းတာနှင့် အလိုက်သင့်ပြောတတ်သားပါပဲလား။ ခေတ်လူငယ်ပီပီ မျက်စိရှုပ်စရာပုံစံမျိုး လုံးဝမရှိပါ။ ဆံပင်ကို တိုတိုကပ်ကပ် ညှပ်ထားသလို ရှုပ်အဖြူလက်ရှည်ကို စွပ်ကျယ်ခံ၍ ဝတ်ထားလေ၏။ တံတောင်ဆစ်နားအထိ အပြားကြီးကြီး ပြန်ခေါက်ထားသည့် ရှုပ်လက်ရှည်ကြောင့် ခပ်ရှည်ရှည်လေး ဖြစ်နေပေသည့် မွေးညင်းနုအချို့ကို သူ့လက်ဖျံထက် မြင်နေရလေသည်။

လုံချည်က ယောဆင်ဝတ်လာသဖြင့် အောက်မှ ကတ္တီပိန်နီစီးလာမည်သာ။ ကော်လံကတုံးကို ကြယ်သီးအစေ့တပ်ထားသော်ငြား စိတ်အိုက်နေသည့်ပုံမျိုး မတွေ့ရပါချေ။ ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်လိုက်မိသည့် လက်ချောင်းတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ လက်သည်းတို့ကို သေချာတိုက်ချွတ်ထားပြီး လက်သည်းခွံတို့သည်လည်း ဖန်ရောင်သန်းကာ သွေးရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး သန်းနေသည့်နှယ်ပါ။

မျက်နှာက သိပ်အချောစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မျက်နှာမျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း၊ နဖူး၊ မေးစေ့၊ လည်ပင်း စသည်တို့ သူ့နေရာနှင့်သူ ဇာဆင်ပြေပြေ ရှိနေလေ၏။ ချောသည်၊ လှသည်ဆိုတာထက် သန့်သည်၊ ကြည့်ကောင်းသည်၊ သန့်ရှင်းသည်၊ သပ်သပ်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၃၃

သည်ဟု ချီးမွမ်းချင်စရာပါ။

အလို! သူနားရွက်တွေ ဘာကြောင့်နီလာရပါသလဲ။ စိုက်ကြည့်နေမိသည့် သူမအကြည့်တွေကို သတိထားမိပြီထင်ပါရဲ့။

“ကိုနန္ဒကျော်”

“ဗျာ”

“ဒီဒီက လူတစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်တတ်သလို စကားပြောရင်လည်း မျက်လုံးချင်းဆုံမှ ပြောလေ့ရှိလို့ပါ”

“ရပါတယ် ပြောပါ”

“ဒီဒီ” တဲ့။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလိုက်တာပါလား။ အိမ်မှာ ‘ဒါဒါ’ တဲ့ ပြောတတ်သည့် ညီမလေးကို သတိရမိသွားပါ၏။ ဘာမှမပြောခဲ့ရသေးဘဲ ခပ်စောစောလေးထွက်လာတာနှင့် ရင်ထဲမှာ လွမ်းပြီး သတိရနေလေပြီ။ ခက်လိုက်တာနော်။ တစ်အိမ်တည်း တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ နေခွင့်ရနေပါလျက်နဲ့ ‘ဒါဒါ’ အပေါ် သူ ဤမျှ သံယောဇဉ်ကြီးရပါသလား။

“ဒီဒီက ကိုနန္ဒကျော်ထက် နှစ်နှစ်လောက်ငယ်တာပဲဟာ သိပ်ကြီး တရှိတသေမပြောပါနဲ့လား။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဒီဒီလို့ပဲ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒက်ဒီကို ပြောလိုက်တယ်ဆို”

၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဗျာ... ဘာကိုလဲ”

“စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးလို့လေ”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ်ပဲ ဒီအရွယ်ထိ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိသေးတာလား?”

သူ ပြန်မဖြေပါ။ မိန်းကလေးနှုတ်မှ ‘အချစ်’ ဆိုသည် စကားလုံးကြောင့် နေရခက်လာပါ၏။ ရင်းနှီးစေချင်၍ပဲ တမင်ပြောလိုက်လေသလား။ သူက ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ၍ ငြိမ်နေမိရုံပါ။ ‘ဒါဒါ’ နဲ့ဆိုလျှင်ဖြင့် တီးတိုးဆုံးမသည့် အကြင်နာစကားလုံးတို့က ပြောတတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“မဖြေချင်လည်း ရပါဌာယ်၊ အနေမခက်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြေစရာမရှိလို့ပါ”

“ကြိုက်တယ်”

“ဗျာ”

“သဘောကျတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ”

“အာ”

“ဟင်းဟင်း... ဒီဒီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လို့ လန့်သွားလား။ သဘောရိုးနဲ့ပါ ကိုနုနုရဲ့။ ရင်ထဲရှိတာကို အရှိအတိုင်း

အကြည့်တစ်ချက် အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၇၅

ပြောတတ်လို့ကြိုက်တာ။ ပြီးတော့ ကိုနုနုရဲ့ပုံစံကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ခန့်လို့ သဘောကျတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဒီလို့ခေါ်ပါ”

လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! မျက်ဝန်းညိုတို့က ထက်ခနဲ ဖြာသွားသလို တောက်ပသွားပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချိုမြသွားတာပါပဲလား။ နှလုံးသားဆီမှ ဒီနီးခနဲမြည်သံကြောင့် သူမကိုယ်သူမက အံ့သြထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

ဘုရားရေ!... ‘ဒီဒီ’ တော့ ဤလူတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် ခြင်ချင်း ချစ်မိလေပြီလား။

“ဘာလို့ပြုံးတာလဲဟင်”

“ညီမလေးကို သတိရသွားလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညီမလေးက သူ့ကိုယ်သူ ဒါဒါလို့ အမြဲပြောလေ့ရှိလို့ပါ ဒီဒီ အင်း... တစ်မျိုးကြီးပဲ”

နှစ်ယောက်သား ခပ်စိုးစိုး ရယ်ဖက်ကြလေ၏။ ဘာစကားမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မပြောသေးပါဘဲ ရင်းနှီးမှု မြန်ဆန်ရပါသလား။ လေသံထဲမှာ တစ်ဖက်သားအပေါ် နွေးထွေးမှုတွေ ပေးစွမ်းနိုင်မည့်

၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

သူဟု သိသာစေတာပါလေ။ ကျေးဇူးပါ ဒက်ဒီ။ အန်ကယ် 'ဦးထက်
မြက်ကျော်' ရဲ့ သားဖြစ်သူနဲ့ အခုလိုဆုံစည်းစေတာကြောင့်ပါ။

“ဒီဒီတို့ phone နံပါတ်ပေးရအောင်”

“ဇာလေးပါ ဒီဒီ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

Phone လှမ်းတောင်းနေပါသည့် လက်ကို သူ ကာလိုက်
ပါ၏။ အဖေချင်းချင်းနီးရုံနဲ့ သားသမီးတွေကို Ok ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်
ကြရမှာလား။

အမှန်တော့ သူ့ဘဝမှန်ကို အသိပေးမှဖြစ်မှာပါလေ။ သူနဲ့
ဘဝတစ်လျှောက် နီးစပ်ချင်သည့် လူအပေါ်မှာ မည်သည့် လျှို့ဝှက်
ချက်ကိုသော်မျှ မထားစေချင်ပါ။

ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ‘ဆင်းသက်’ ဟူသည့် ခြံကို စတင်
ကတည်းက သူ့ဘဝမှန်ကို မေ့မိလိုက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြောနဲ့
ဖေဖေ ကတိတောင်းခဲ့တာလေ။ သို့သော် နောက်မှသိရပြီး အပျက်
ဖြစ်ရမှာထက် အရင်ဆုံးကြိုအသိပေးထားတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား။
အထူးသဖြင့် အားနည်းသည့် မိန်းကလေးအပေါ်မှာ သူ မလေးကွယ်ထားချင်
တာအမှန်ပါပဲ။

“ကျွန်တော်”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၇၇

ပြောလိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဖေဖေသိလျှင် စိတ်ဆိုးပေတော့
မည်။ သူမမှတစ်ဆင့် သူမမိဘတွေ၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဖေဖေ
ထိန်းကျင့် အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ဒီသတင်းက ပျံ့လွှဲမရတာလေ။
အထူးသဖြင့် နနယ်လွန်းပါသည့် ညီမလေး၏နလုံးသားက ခံနိုင်
မရှိမှာ စိုးလို့ပါပဲ။ သူ့ကို အစ်ကိုရင်းဟူ၍ မှတ်ယူထားပါသည့်
စိတ်ရင်းက ပျက်သွားလျှင်ဖြင့် သူ မတွေ့စုံတော့ပါလေ။

“ပြောပါ ကိုနန္ဒာ၊ ဒီဒီ နားထောင်နေပါတယ်”

“အားတော့နာပါတယ် ဒီဒီ။ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် အခု
ပြောမယ့်စကားကို ဒီဒီစိတ်ထဲမှာပဲထားပြီး ဖျောက်ဖျက်လိုက်စေချင်
ပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပါဘူး”

“-----”

“အဲဒီလိုပြောတာ ကျွန်တော်ရှက်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး ဒီဒီ။
အခြေအနေမလွန်သေးခင် ဒီဒီနောက်ဆုတ်ချင် ဆုတ်လို့ရအောင်
ပြောချင်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က ဖေဖေတို့သား မဟုတ်ဘူး
နော်”

“ဒီဒီ သိပါတယ်”

၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင်!... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

သူ အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားရပါ၏။ မထင်မှတ်သည့်ကိစ္စပါ။ တကယ်ဆို သူမကသာ အံ့သြရမှာလေ။ သူ့အပေါ် တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောလိုက်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်း အံ့သြသွားရသည်က သူ ဖြစ်နေရတယ်လို့။

(၇)

ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ ကြည်နူးသွားမိတာပါလေ။ အဘယ်မျှ နှစ်လင်းရိုးသားသည့် အမျိုးသားလေးပါလဲ။ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက် ထာဆိုလျှင် သူမပိုင်ဆိုင်ထားပါသည့် နောက်ခံနှင့် အရည်အချင်းကို သဘောကျပြီး မျက်စိမှိတ် ရှေ့ဆက်တိုးလာမည်သာ။ အခုတော့ဖြင့် ဤလူက သူ၏ဖြစ်တည်မှုကို အရိုးသားဆုံး ဖွင့်ပြောရဲသည်တဲ့လား။ သဘောကျပါသည်ဟူသည့် နှလုံးသားက တခုတ်ခုတ်ဖြင့် အခုန်ပိုမြန်လာလေတော့၏။ လူတစ်ယောက်အပေါ် တစိမ့်စိမ့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ချစ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူမ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ပါ။ သူ့ဘုရားရေး!... ‘သိမ့်မဒီ’၏ ဘဝစာမျက်နှာက ဤသို့ မလင်မှတ်

၈၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ထားတာတို့ဖြင့် အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ်လာပါရောလား။

အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်လွန်းလေ၏။

“ဒက်ဒီနဲ့အန်ကယ်ထက်နဲ့က သာမန်ရိုးရိုးခင်တဲ့ ဗိတ်ဆွေတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုနန္ဒရဲ့။ အတွင်းသိ အစင်းသိတွေပါ။ ဒီတော့ ကိုနန္ဒအကြောင်းကို ဒီဒီတို့သိနေတာ မဆန်းပါဘူး”

“အဲဒါတောင် အဲဒါတောင်မှပဲ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ သဘောတူခဲ့တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

သူမ ပြီးမိပြန်လေ၏။ ကြာလေ ကြာလေ ဤမျှသားသည် သူ့အပေါ် သဘောကျလေ ဖြစ်နေပြီမို့ အခက်ပါပဲ။ မိဘတွေက သွားတွေ့ရုံတွေ့ပါဆို၍ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားကာ လာတွေ့ရုံပါ။ သို့သော် ဒက်ဒီရော မာမိပါ သူ့အကြောင်းတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုဆွေးနွေးတာကို မထင်မှတ်ဘဲ သူမကြားခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်ကို ကိုထက်မြက်ကတော့ စကားတောက်လိုက်ပြီ နုနုရေ”

“ဘယ်လို သမီးနဲ့ကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနုပညာ ... ၈၁

“ဟိုကလေးက ဘာတဲ့လဲ”

“ငယ်စဉ်ကတည်းက အတော်လိမ္မာတဲ့ကလေးပဲဟာ။

ကိုထက်မြက်စကားတစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ”

“နုလည်း သဘောကျတယ် ကိုအောင်ရဲ့။ ကလေးက ငယ်သက်တည်းက အောက်သက်ကျေလွန်းတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အခုလည်း ကြည့်လေ။ ကုမ္ပဏီဝင်တာ ကိုထက်မြက်မျက်နှာနဲ့ နေရာကောင်း ယူနိုင်ပါလျက်နဲ့ မယူတာ”

“တစ်ခုပဲ နု စိုးရိမ်နေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

ဒက်ဒီတို့အိပ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် တစ်ခွန်းတစ်စ လိုက်ရပါသည့် စကားတိုက ခပ်ဟဟလေးဖြစ်နေပါသည့် တံခါးလေးမှ အတိုင်းသားပါပဲ။ အလို! ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုများ ဆင်တစား ပြောနေကြတာလိမ့်။ စပ်စုချင်တာ မဟုတ်သော်ငြား ချင်၍ နားစွင့်လိုက်မိရုံပါ။

“နုစိတ်ထဲမှာ တစ်နေ့နေ ဒါဒါလေးနဲ့ပဲ လက်ဆက်ပေးမယ် ဆိုထားတာ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဟိုကလေးနစ်ယောက်က မောင်နုမောင်လို့ပဲ ချစ်လာခဲ့ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့အတွက်တော့ သားအရင်းပဲဟာ။ စီးပွားရေး လက်လွှဲပေးနိုင်လောက်အောင်လည်း အားကိုးရတာမို့ လက်လွှဲတင်ချင်ပါ့မလားလို့ပါ”

“ကိုယ်တို့သမီးလည်း ဒီလိုအားကိုးရတာပါပဲ နုရယ်”

ဘုရားရေ! မွေးစားသားတဲ့လား။ ‘အန်ကယ်ထက် မှာ သာ တစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာကို သိခဲ့ပေမယ့် သားအရင်း မဟုတ်ဘဲ မွေးစားသားဖြစ်နေမည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ ဒက်ဒီတို့ ဆက် ပြောနေသည်က သူ၏အရည်အချင်းတို့နှင့်အတူ ကောင်းမွန်သည့် စိတ်ဓာတ်တို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသို့သော လိမ္မာရေးခြားရှိပါသည် လူငယ်လေးနှင့် ‘ဒီဒီ’ ကို သဘောတူချင်တာတဲ့လေ။ အဘယ်အံ့ဩစရာပါလိမ့်။

“ပြောပြီးသားစကားကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောရဦးမှာလား”

“အဲ! Sorry”

“ဒီဒီက အဆင်းရှိတာထက် အချင်းရှိတာကိုမှ ပိုသဘောတူ တယ် ကိုနုနုရဲ့”

“ဪ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က လက်ရှိ”

“ပြီးတော့ အောက်သက်ကျေလွန်းလို့ကို တွေးမူချင်တာပါ”

ပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အခုမှ မြင်ဖူးတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

အလိုလေး! ပွင့်လင်းလှချည်လား။ အခုမှလာတွေ့ပြီး မြင်ဖူး သည်ဆိုသည့် သူ့ကိုမှ သဘောကျသည်ဆိုပြီး ပေါ်တင်ကြီးကို ခြာနေတော့တာပါလေ။ တရင်းတနီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကျင့်ရှိ တာဆို၍ ‘ဒါဒါ’ တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့သဖြင့် ‘ဒါဒါ’ မဟုတ်သည့် ခုမကြောင့် သူ မင်သက်ရတာအမှန်ပါပဲ။

“ပေးလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“Phone ဒီဒီက visiting card လုပ်ပြီးသားရှိပေမယ့် မင်မပေးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“Card တွေကို ဟိုရော ဒီရော ပစ်ထားလိုက်ရင် content မရှိတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးတာပါ”

သူ phone ထဲမှာ နာမည်၊ နံပါတ်ပါမက ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပေးနေပါသည် သူမကို ကြည့်နေမိ၏။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပါသည် သည်တို့ကြောင့် မျက်နှာလေးကို အရှင်းသားမြင်နေရလေသည်။ ဒါက ချစ်စရာကောင်းလွန်းပြီး သူမက ချောသည်ဆိုသည့် ဓာရင်း

၈၄ မမသဒ္ဒါမောင်

ထဲမှာ ပါဝင်ပေလိမ့်မည်။ မျက်လုံး မျက်ဖန်လှပြီး နှာတံစင်းကား နှုတ်ခမ်းတို့က 'ဒါဒါ' လို စုစုလေးမဟုတ်ဘဲ ပါးပါးလေးပြန်နေတာ။ ထိုနှုတ်ခမ်းပါးတို့ကပင် သူမ၏ စိတ်ဓာတ် ပြတ်သားရဲရင့်ပုံကို သိသကဲ့သို့ စေတာပါလေ။

“ချစ်!”

“ဟင်”

“Sorry! ခွင့်မတောင်းဘဲ photo ယူမိတာ။ ကိုနန္ဒနံပါတ်က တစ်ခါတည်းတွဲထည့်ထားဖို့လေ”

သူမကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေပါသည့် အကြည့်သူ့ကို အဖမ်းလိုက်ခြင်းပါပဲ။ Phone ကို ပြန်ပေးလိုက်ပေမယ့် သူက အပြစ်မတင်ပါလေ။ မွေးစားသားဖြစ်နေ၍ အားငယ်ရိပ်တို့က မျက်နှာထင်မနေပါ။ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေ ယောက်ျားတစ်ဦးပါပဲ။

“ဒီဒီတို့က အလုပ်များတဲ့သူတွေဆိုတော့ အခုလိုမျိုး မကြာခဏ တွေ့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အင်း”

“Phone တော့ မကြာခဏ ဆက်လိုရတယ် မဟုတ်လား၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခဏပေါ့”

“ရပါတယ်”

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရွက် ... ၈၅

“ဒါဖြင့် ပြောချင်တာကို နောက်မှပဲ phone ဆက်ပြောကြသလေ”

“အင်း”

သူ phone က ရုတ်တရက်မြည်းလာသဖြင့် လန့်သွားရပါ၏။ Phone မှန်ပြင်ထက် ပေါ်နေပါသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလေးကြောင့် သူမပင် အံ့သြသွားရတာပါ။ သူက အားနည်းသည့် အပြုံးဖြင့် phone ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။ ဘယ်လိုဆို ‘ဒီဒီ’ နှင့်လာတွေ့နေသည့်အချိန်မှာမှ ဒီကလေးမ ဆက်သွယ်ခဲ့သလဲ။

“မငိုနဲ့လေ၊ ကောင်းကောင်းပြောမှပေါ့။ ကိုကို ဘယ်မှမသွားဘူး။ ဒီမှာ ဧည့်သည်နဲ့ ခဏလေး လာတွေ့ရုံပါ ဒါဒါရယ်။ အခုပဲ လာတော့မှာလေ။ စိတ်ဆိုးစရာလား၊ ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်တာကို လို့ မျက်ရှည်ကျရတာလဲ”

Phone ပြောရင်းဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်လာတာကို သတိမိလေ၏။ ‘ဒါဒါ’ တဲ့၊ ‘ကိုကို’ တဲ့လား။ ဟိုဘက်က ဗလုံးဗထွေးဆို၍ ခိုရင်းပြောသမျှကို စိတ်ရှည်ရှည် လေပြည်ဖြင့် ပြန်ပြောနေပါလေ။ ဒါ အစ်ကိုနဲ့ညီမလေး သံယောဇဉ်တဲ့လား။ အင်းမပါလေ၊ ဇာတိ ဖူးဖူးမှတ် အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသမီးလေးကို

၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒီလောက်တော့ လိုက်လျော ဆက်ဆံပေးရမှာပေါ့။

“အခုလာပြီ၊ မငိုနဲ့တော့။ ကိုကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ် နော်”

“အဲဒါပဲ၊ အိမ်မှာသောင်းကျန်းနေပြီ”

“ကိုနန္ဒ ဒီကိုလာတာ သူ မသိဘူးလား”

“မသိဘူး။ မသိတာထက် မသိစေရအောင် ဖုံးထားတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟိုလေ ဖေဖေက ကျွန်တော်နဲ့ ဒီဒီကိစ္စကို တစ်မျိုးမထင် နဲ့။ ဒါဒါက အငယ်ဆိုတော့ အင်း နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ်”

ဒါ နည်းနည်းဆိုတာတဲ့လား။ အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ် နဲ့ဆို ဆိုးတတ်တာကို သူမ အပြစ်မတင်ပါ။ သို့သော် အရွယ်ရောက်နေပါသည့် မိန်းကလေးက လူမှုရေးဆိုသည့်အရာကိုဖြင့် သိထားရမှာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ဖြင့် ဧည့်သည်နှင့် လာတွေ့နေပါသည့် သူ့ကို အားနစ်စိတ်မရှိဘဲ အတင်းခေါ်နေရတယ်လို့။

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြမယ်လေ”

“Ok!... ဒါဖြင့် နောက်မှပဲ”

သူ့ကို ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်မိလေ၏။ ကြိမ်စကြာဖြင့် ရိုက်ခေါ်သလားထင်မိအောင်ပင် ခုံမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ ထထွက်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၈၇

သွားလေသည်။ ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ငွေရှင်းတာကိုတော့ သူမသွားပါ။ အဲဒါတွေကို သဘောကျမိတာပါဆိုမှပဲ။

တွေ့ရုံ စကားပြောရုံက နာရီဝက်ခန့်သာ ရှိသေးတာပါ။ ဒါ့ကို အိမ်ကနေ တဆူဆူ တပူပူ လုပ်တာပဲလား။ သမီးဖြစ်သူကို အန်တီသီက နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထိန်းပေးသင့်တာပေါ့လေ။ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်ပါ' တဲ့။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသဘောကျမှဖြင့် သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ မိသားစုဝင်တွေကိုပါ ကြည်ဖြူရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးကိုဖြင့် စိတ်ထဲ မျက်ရှုသွားမိတာ အမှန်ပါလေ။

ချစ်ခြင်းက ဝန်တိုခြင်းကို ဖြစ်တည်စေပါသလား။

ကားကို အိမ်ရောက်သည်အထိ အတတ်နိုင်ဆုံး ခပ်မြန်မြန် ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ငိုသံဖြင့် ရန်တွေ့လိုက်ပါသည့် 'ဒါဒါ' ကြောင့် ခုခံတဲ့ အဘယ်မျှ ပူလောင်ရပါသနည်း။ ညီမလေးမနီးခင် တမင်တာ သူထွက်လာခဲ့ရတာပါ။ နောက်မှရှင်းပြမည်စိတ်ကူးက ငိုသံ

စာ မေသဒ္ဒါမောင်

ထစ်ရှိုက်မှာပင် ပျက်ပြားလေပြီ။

“ဟော!... ပြန်လာပါပြီ”

“ညီမလေးရော့ မေမေ”

“သားဖေဖေ ခိုင်းလိုက်တာလို့ပြောမှပဲ အင်္ဂတိတ်တော့
တယ်။ အပေါ်ထပ်က သားအခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေလေရဲ့”

“ခက်တာပဲ”

“ခုထိ ဘာမှမစား ဘာမှမလုပ်သေးဘဲ ကောက်ပြနေတာ
သားရေ၊ ကြည့်ချော့လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

လှေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက် တက်လာခဲ့ပါ၏။ ခဏ
လေး မပြောမဆိုဖြင့် သူ ပျောက်သွားတာတောင် ဤမျှ ဝမ်းနည်း
နေပါလျှင် အိမ်ထောင်ဘက် သွားတွေ့တာပါဟု မည်သို့ပြောထွက်
မည်နည်း။ ထားပါတော့လေ၊ ဖေဖေတို့စိစဉ်ပေးသည့်ကိစ္စမှ ဖေဖေ
သာ ပြောကြမှာပါ။ လောလောဆယ်မှာ ‘ဒါဒါ’ စိတ်ပြေအောင်
ချော့ဖို့ တာဝန်ကိုသာ သူယူရမှာ မဟုတ်လား။

“ကျွီ”

အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တကယ်ပင် ညအိပ်
ဝတ်စုံဖြင့် သူခေါင်းဆုံးထက်မှီကာ ဖက်လုံးကို ဖက်ရင်း အိပ်နေ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၈၉

နေသည်က ‘ဒါဒါ’ ပါပဲ။ မျက်နှာထက် မျက်ရည်တို့က ရှိနေသေးသလို
အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရှိုက်သံသဲ့သဲ့က ခုထိရှိနေတုန်းပါပဲ။ ဒီလိုပုံစံမျိုး
နဲ့ ‘ဒါဒါ’ ကို သူခွဲထားခဲ့လို့ ရပါ့မလဲနော်။

“ဒါဒါ ညီမလေး”

အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် နှိုးလိုက်ပေမယ့် နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက်
အိပ်ပျော်နေပဲပါပဲ။ မျက်နှာထက် လျှောကျနေပါသည့် ဆံစနုတို့ကို
နားရွက်နောက်မှာသို့ အသာလေးဖယ်ပေးလိုက်မိလေ၏။ အဘယ်မျှ
ချစ်ရာကောင်းလိုက်သည့် ကလေးမလေးပါလိမ့်။ ဆိုးမှန်းသိပါလျက်
အနစ်နာခံပြီး သူချစ်ရသည့် ညီမလေးပါလေ။

နားသယ်စပ်နေရာလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး နှမ်းရှိုက်လိုက်မိစဉ်
သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင် မျက်ဝန်းတို့နှင့်အတူ နှင်းဆီငုံ နှုတ်ခမ်းလွှာ
ထက် အပြုံးပန်းပွင့်သွားလေတော့သည်။ ဪ ‘ဒါဒါ’ ရယ်။

(၈)

“မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုကိုကို ရေစိုကုန်ပြီကွာ”

“စိုပါစေပေါ့၊ ကိုကိုက ဆိုးတာကိုး”

“ပြောင်းပြန်တွေ မပြောပါနဲ့၊ ကိုကိုက ဆိုးတာလား။ ဒါဒါက ဆိုးတာလား”

“ကိုကိုဆိုးတာ”

ရေခွေးနှင့်ရေအေး ရောစပ်ထားပါသည့် ရေလှေထဲမှရေကို ခွက်ဖြင့်ခပ်ရင်း ခပ်ပြည်းပြည်းလောင်း၍ ဆေးပေးနေပါ၏။ ရေပိုက်ဖြင့် ဆေးလျှင် ဦးရေပြား နာကျင်မှာစိုး၍ ယခုလို လက်ညောင်းခံပြီး လုပ်ပေးဖြစ်တာပါ။-ရေအရင်ချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ခေါင်းတစ်ခုကိုပဲ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၉၁

သူ သီသန့်လျှော်ပေးဖြစ်တာလေ။ ဒီလို ဆံပင်အရှည်ထားတာက ထည်း သူ သဘောကျသည်ဆို၍ အပင်ပန်းခံပြီးထားခဲ့တာ မဟုတ် လား။ သူ့မှာ ဆံပင်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်ပြီး ကျစ်နည်း၊ စည်းနည်း၊ ထုံးနည်းတွေ သင်ထားရတာပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့ရဲ့သမ္မု မှန်ဖိုးတို့က ‘ဒါဒါ’ ခေါင်း စည်းကြိုးတို့ ကလစ်လှလှလေးတို့သာ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ‘ဒါဒါ’က ခေါင်းအလေးခံပြီးထားပေးလျှင် ဤဆံပင်တို့ကို ယုယဖို့ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်အောင် လုပ်ဖို့က သူ့တာဝန်ပဲတဲ့လေ၊ ကောင်းပါလေ။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“မှန်မှန်ပြောနော်”

“ရေခြောက်အောင် သုတ်ရမှာ အရမ်းကြာသွားလိမ့်မယ်။

Dryer နွေးနွေးလေးနဲ့ မှုတ်ပေးမယ်နော်”

“စကားလမ်းကြောင်း မလွဲနဲ့နော်”

“ဪ... မလွဲပါဘူး လာပါ”

တဘက်ဖြင့် ခေါင်းကို ပေါင်အေးထားသိုက်ပြီးနောက် ရေချိုး ခန်းထဲမှ ထွက်စေပါ၏။ မှန်တင်ခုံရှိ ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ တဘက်ထူထူနောက်ထပ်တစ်ထည်ကို အရန်သင့် ထုတ်ထားပြီး ခုတင်

၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ထက် တင်ထားပါ၏။ Dryer ကို ပလပ်တပ်ကာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးမှ ပေါင်းအုပ်ထားပါသည့် တဘက်ကို ဖြေချလိုက်ပါသည်။

“နာတယ်”

“ဟာ... ဘာမှတောင် မလုပ်ရသေးဘူးလေ။ အရင်အော်ပြနေပြန်ပါပြီ”

“မေးတာဖြစ်လေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားတွေ့တာလဲ”

ဆံနက်ပိုင်းတိုက်ကို ခပ်ဖွဖွဖြင့် ရေကုန်အောင်သုတ်ပေးနေမိ၏။ ပေါင်းဆေးရော ဆံပင်ပျော့ဆေးပါ ထည့်လျှော်ပေးတာမို့ ရေလည်း များများ လောင်းပေးရပြီး ရေခြောက်အောင် သုတ်ပေးရတာကိုပါ ဂရုစိုက်ပေးရလေသည်။ မမေးစေချင်သည့် မေးခွန်းကိုမှ ဘာလို့ မရမက မေးနေရပါသလဲ။ ဖေဖေက ညီမလေးကို မသိစေချင်ဘူးလေ။

“ကိုကို”

“အင်း”

Dryer ခလုတ်ကိုဖွင့်၍ မှတ်ရန် ပြင်မိစဉ် လက်ဖြင့် ကာပြလိုက်လေ၏။ ဟုတ်သားပဲ။ ရေဖြင့်ကောင်းကောင်းမခြောက်သေးပါပဲ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၉၃

စက်ကို သုံးလို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ စိတ်နှုတ်ကိုယ် မကပ်သလို ဖြစ်သွားရပါသည့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်ရလေသည်။ Dryer ကို မှန်တင်ခုံထက် ခလုတ်ပိတ်ကာ ပြန်တင်ထားလိုက်ရပါသည်။

ခုတင်ထက် တင်ထားပါသည့် ဖုံးပြာရောင်တဘက်ကို လှမ်းထူရင်း သူမ ဆံပင်တို့ကို သုတ်ပေးနေပါသည့် ‘ကိုကို’ ကို မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်မဖြေနိုင်ရအောင် ‘ကိုကို’တို့ အဘယ်သို့သော အကြောင်းအရာက ပိတ်ပင်တားဆီးထားပါသလဲ။ မျက်နှာညှိုးနေပြီး ခေါင်းခြောက်စေသည့်အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေမှန်း သိသာစေပါ၏။

“ပြောလေ”

“အလုပ်ကိစ္စပါ ဒါဒါရယ်။ ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး။ မသိချင်ဒါနဲ့”

“အလုပ်ကိစ္စဆို ကုမ္ပဏီမှာပဲ တွေ့ရပြောရမှာပေါ့။ ဘာလို့ အပြင်မှာ တွေ့စရာလိုမှာလဲ”

“တွေ့ဖို့လိုလို့ တွေ့ရတာပေါ့။ ဒီလောက် ခပ်ထပ်ထပ်လေး ချီ မဟုတ်လား”

“အင်း”

Dryer ယူလိုက်ပြီး လေခပ်နွေးနွေးဖြင့် စက်ကို ဝှေးဝှေးမှ

၉၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ထားကာ မှုတ်ပေးနေလေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မျက်နှာက ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ မကြည်မလင် မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်မှာ ကလေးဆိုပြီး ‘ဒါဒါ’ မသိအောင် ဖေဖေတို့ ဘာများ တိတ်တဆိတ် စီမံနေတာပါလိမ့်။ ဖေဖေခိုင်းသည့်ကိစ္စမို့ ဖေဖေက ဒီပြဿနာကို စစတာပါပဲ။

“ဖေဖေခိုင်းလိုက်လို့ သွားရတာဆိုတော့ ကိုကို သွားတွေတာ ယောက်ျားလား။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမလား။”

“ဒါဒါ နားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“မရဘူး ဒါလေးတောင် မပြောနိုင်ဘူးလား။ ကိုကိုမပြောနိုင်ရင် ဖေဖေကိုသွားမေးမှာနော်”

ဒါလည်း မဖြေပါလား။ ခြောက်သွားလောက်ပြီဖြစ်သည့် သူ့ဆံနွယ်တို့ကို ဘီးကျဲဖြင့် အသာပြီးပေးရင်း Vitamin E ဘူးကိုဖွင့်၍ လက်ဝါးထဲထည့်ပွတ်ကာ ခေါင်းထက် ခပ်ဖွဖွလေး လူးပေးနေပြန်လေ၏။ ဖေဖေကိုမေးမှာတောင်မှ မတုန်လှုပ်ဘူးပေါ့လေ။ သူမက ‘ကိုကို’ အားနည်းချက်၊ ‘ကိုကို’ ဘာကို အစိုးရိမ်ဆုံးလဲဆိုတာကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိထားခဲ့တာပါလေ။

“မပြောလည်းရတယ်၊ နောက်မှ ဒါဒါအဆိုးမဆိုနဲ့”

“ဘာဖြစ် ဟာ!”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၉၅

အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ် ကပ်ကြေးအလတ်လေးက လက်ထဲ ပါလာလေ၏။ အခုပဲ လျှော်ပြီး ငြိထားပါသည့် ဆံနွယ်တို့ကို ရှေ့ဘက် ဆွဲယူလိုက်ကာ ကပ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ရန်ပြင်လိုက်သဖြင့် သူ့ အမြန်ဆွဲထားလိုက်ရပါသည်။ စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တတ်သည့် အကျင့်က ခုထိ ရှိနေတုန်ပါပဲလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ညှပ်မလို့လေ၊ ဘာလဲ ကိုကိုတောင် လုပ်ချင်တာလုပ်သေးတာပဲ။ ဒါဒါက လုပ်ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ကျစ်! မကျေနပ်တာရှိရင် ပါးစပ်ကပဲပြောဖို့ ကိုကိုမှာထားထားလေကွာ။ ဘာလို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ချင်ရတာလဲ။ တော်သေးတာပေါ့၊ အမြန်ဆွဲထားမိလို့”

“ဒါဆိုပြောလေ၊ အခုပြော”

သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိလေတော့၏။ ဆတ်တော့တာပါပဲ။ ဒီကလေးမ မသိအောင် ဘာကိုများ လျှို့ဝှက်ထားသို့ရမှာတဲ့လဲ။ သူ (အိမ်နေရင်းဝတ်သည့်) T-shirt ကို ဆွဲကိုင်ဆုပ်ထားသည်က တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပါပဲလား။ မော့ကြည့်နေပါသည့် ဆုတ်ဝန်းနက်တွေထဲမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် ပိုတောက်ပနေလေပြီ။

“ဖေဖေမိတ်ဆွေ အနံ့ကယံဦးအောင်ခြိမ့်ကို သိတယ်”

၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါသွားတွေ့တာ”

“ရောမချနဲ့ ကိုကို၊ အန်ကယ်နဲ့သွားတွေ့တာကို ဒီလောက် ချင့်ချိန်ပြီး ဖြေစရာမှမလိုတာ။ မယုံဘူး။ ဒါဒါယံအောင် သေချာနဲ့ ပေါ့”

“ခက်တာပဲ”

“ကိုကို”

သေချာနေပါပြီ။ ‘ကိုကို’ သွားတွေ့တာ ယောက်ျားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါဖြင့် မိန်းကလေးပေါ့လေ။ ဒါကြောင့်မို့ ‘မင်းဒီပ’ အကြောင်းပြောပြတုန်းက သွေးအေးအေးနှင့်ပြောနိုင်တာကို တကယ်ဆို ကိုယ့်ညီမလေး ချစ်သူထားမှာကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ယူနိုက်တက် မဟုတ်လား။

စိုးရိမ်တာထက်လည်း ဒေါသဖြစ်တတ်ရမှာလေ။ ကိုယ့်ညီမကို ချစ်ရင် အနည်းနှင့်အများတော့ အူတိုပြရမှာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ပုံမျိုးဖြင့် လွှတ်ပေးထားပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်စေတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ‘ဒါဒါ’ မသိရလေအောင် တိတ်တဆိတ် လုပ်နေတာပေါ့။

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... ဒီ ... စိတ်ရိုက် ...

၉၇

‘ကိုကို’ မို့ လုပ်ရက်တယ်။

‘ကိုကို’ မို့ ရက်စက်ရက်တယ်။

‘ကိုကို’ မို့ လျစ်လျူရှုရက်တယ်။

‘ကိုကို’ မို့ ပစ်ပယ်ရက်တယ်။

‘ကိုကို’ မို့ ဥပေက္ခာပြုရက်လွန်းပါတယ်။

“ဒါဒါ ညီမလေး”

“မခေါ်နဲ့”

“ညီမလေးကလည်းကွာ”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

မနက်ခင်းမှာပင် အားပါးတရ ငိုခဲ့ပါသည့် မျက်ရည်တို့က နှုတ်ခမ်းနိုင်ဘဲ ထပ်၍ကျလာပြန်လေသည်။ ဘာမှ ရေရေရာရာ သိခင်ကဖြင့် ‘ကိုကို’ ပျောက်ပါပြီဆိုပြီး ငိုခဲ့မိရုံပါ။ အခုကဖြင့် အပေါ် အချစ်တွေလျော့ပါးကုန်ပြီး ပစ်ပယ်ပြီဟူသည့်အသိဖြင့် နည်းပက်လက် ငိုမိတော့တာပါလေ။

“ပြဿနာပဲ၊ မငိုနဲ့လေကွာ။ ကိုကို ဘာမဟုတ်တာ လုပ်မိသေး”

“ကိုကို သိတာပဲဟာ”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”

၉၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရတယ်...ရတယ်၊ ကိုကိုလည်း ကိုကိုကြိုက်တာလုပ်
ဒါဒါ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ဒါဒါလုပ်ချင်တာလုပ်လည်း လာမတာ
ဒါပဲ!”

“ဒါဒါက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဝါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်ပါ။
မျက်ရည်ကျပြလို့လည်း မဖြူတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ‘ရတနာ’ ပြောသလို
(၂၀၂၆) အင်အားက ‘ဒါဒါ’ (၅၂၈) ကြိုးတစ်မျှင်ကို လွယ်လင့်တကူ
ဖြတ်တောက်နိုင်ပြီ ထင်ပါသည်။

“ဒါဒါက ကိုကိုအတွက် ဘာလဲ”

“ဟင်!”

ရုတ်တရက် မေးချလိုက်ပါသည့် မေးခွန်းကြောင့် သူ အ
ကြောင်ကြောင်ပင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘာကြီးလဲ၊ မေးသင့် မမေးသင့်
ချင့်ချိန်တတ်မှပေါ့။ ဒီမျက်ရည်တို့က သူ့နှလုံးသားကို အရည်ပျော်စွာ
စေတာကိုမသိဘူးလား။ ထစ်ခနဲရှိ ဒီလိုမျက်ရည်တွေကို လက်နက်
အဖြစ် အသုံးချတတ်နေပါရောလား ‘ဒါဒါ’ ရယ်။

“ဘာလဲ မဖြေနိုင်ပြန်ဘူးလား။ ရတယ်၊ အရေးမကြီးဘူး
ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးလို့ထင်နေရင်လည်း Do ချင်သလိုသာ Do
လိုက်တော့”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အ... နစ်ရှိုက် ... ၉၉

“ဒါဒါကလည်းကွာ၊ ကိုကိုတော့ ဘာမှကိုနားမလည်တော့
ဘူး”

“ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ၊ ဒါဒါက ကိုကိုဘဝမှာ သုံးပြီးသား
issue လို အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်ရုံပဲဟာ”

“ဟာ!... ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ၊ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းဒီပနဲကိုစွဲကို အသာလေး လွှဲချပေးလိုက်
တာပေါ့လေ”

“ဟော!... တစ်မျိုးဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒီ မင်းဒီပကို အမြန်ဆုံး
ဆင်းညှိတ်အဖြေပေးမယ်၊ စိတ်သာချ”

“ဟာ!”

ရင်ဝကို စည်ဖြင့်တီးလိုက်သည့်နှယ် ဒိန်းခနဲပါပဲလား။
သူ့ရားရေ! မီးပွားက ဘယ်အထိ စင်စို့များ ပြင်ဆင်ထားပါသလဲ။
သူ့ကို သေချာမေး၍မရသည်နှင့် မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် လျှောက်
ဆုပ်ဖို့ ကြံစည်ပြီပေါ့လေ။ ကလေးသာသာအရွယ်လေးက ဘာတွေကို
ဘုတ်မဟပ် လျှောက်လုပ်ချင်ရပါသလဲ။

“ဘာလို့ ရည်းစားထားရမှာလဲ၊ ညီမလေးအသက်က ငယ်
သလေး ရှိသေးတာကို”

၁၀၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ထားမှာပဲ”

“ဒါဒါနော်”

“ကိုကိုမှ ဒါဒါကို မချစ်တာ”

“ကျစ်!”

“ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းမကို ဒါဒါမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး သွားတွေ့တာပေါ့”

“စကားပြောရုံပါ ညီမလေးရယ်။ ဒီထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး”

“သိတယ်... သိတယ်၊ အဲဒါကနေ အစပျိုးကြတာပဲ”

“ခက်လိုက်တာကွာ၊ ကိုကိုက ရိုးရိုးသားသား ဒီတစ်ကြိမ် သွားတွေ့ရုံပါ။ နောက်ကို မတွေ့နဲ့ဆို မတွေ့တော့ဘူးလေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“မသိဘူး... လာမပြောနဲ့”

“မင်းဒီဟို တကယ်မကြိုက်ဘဲနဲ့ မတွဲချင်ပါနဲ့၊ ဒါဒါနာမည် ပျက်မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ဟိုက ဒါဒါကို သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်တုန် နေအောင်ချစ်တာ”

“ကိုကိုကရော ဒါဒါကို ငုံထားမတတ် မချစ်လို့လား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချိုက် ... ၁၀၁

မျက်စောင်းခဲလေ၏။ အဲဒါတွေပေါ့။ အဘယ်မျှချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလဲဆိုတာလေ။ လွယ်လွယ်စိတ်ကောက် စိတ်ဆိုး ဖြစ်ပေမယ့် သူတစ်ခါချောရုံနဲ့ အလိုလို ပျော့ကျသွားတော့တာပါပဲ။ ညနေစာစားရန် မိဆူးလာခေါ်နေပြီမို့ သူ့လက်ကို ညီမလေးထံ ကမ်းဆေးလိုက်ရတော့၏။ မောရပျံ “ဒါဒါ”။

(၉)

ဒီနေ့ ညနေပိုင်း class တီချယ်တွေ မလာတာမို့ ကျုပ်
စောစောဆင်းခဲ့ကြပါ၏။ အိမ်မှကားက ညနေဘက်မှ လာမှာဖြစ်သဖြင့်
'ရတနာ' က လာမကြိုတော့ရန် phone ဆက်လိုက်ပြီး မြို့ထဲပတ်ကာ
အတွက် taxi ဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မေဂျာမတူသည့် 'မင်းဒီး'
တစ်ယောက် ဒီရက်တော့ နောက်က ပါမလာတော့ပါလေ။

“ရပ်ရှင်ကြည့်ကြမလား”

“ဟယ်!... မိုးချုပ်သွားမှာပေါ့။ မကြည့်ချင်ပါဘူး။ She
ping အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ကြမယ်”

“ငါ့မှာ money မှ မပါတာ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျက် ... ၁၀၃

“ငါတို့စိုက်ပေးမှာပေါ့ ဒါဒါရဲ့။ နောက်မှပေးလေ”

“ကိုကိုဆီ ဝင်တောင်းလိုက်ရင်တော့ ရမှာပါ”

“အဲဒါဆို နင့်ကို လွှတ်ပေးလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ညနေ
အတူပြန်မယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားတော့မှာပေါ့”

“ဒီတော့လည်း နေခဲ့ရုံပေါ့”

“မိန်းမနော် ... နင် သစ္စာဖောက်မယ်မကြံနဲ့”

‘ပုလဲ’က ‘ရတနာ’ အားမှာထိုင်နေပါသည့် ‘ဒါဒါ’ လက်
ဆောင်းကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်လေ၏။ ကျောင်းမှာ မုန့်တွေလည်း
သိပ်မစားဖြစ်တာမို့ မုန့်ဖိုးက ‘ဒါဒါ’ ဆီမှာရှိပါသေးသည်။ သို့သော်
မြို့ထဲကို ရောက်လာမှဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လျှောက်လည်တာထက်
ကိုကို ဆီကိုသာ သွားချင်တာအမှန်ပါ။

“ဒီလောက်အနီးကပ်အတူနေရတာတောင် အစ်ကိုကို ချစ်
နေရလား။ ငါတို့များ အစ်ကိုဆို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်လွန်းလို့
နိတ်ပျက်ရပါ”

“နင့်မှာက အများကြီးရှိတာကို ပုလဲရဲ့၊ တူမလား”

“ကိုကိုက ဒါဒါကို သိပ်ချစ်တာ”

“သိပါရင် ... သိပါ”

“အဲဒီလိုအစ်ကိုမျိုး လိုချင်လိုက်တာ”

၁၀၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်”

“မပေးဘူးလား”

“မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ငါ့မှာက အစ်ကိုသုံးယောက်တောင်မှ ရှိတာလေဟယ်၊ ကြိုက်တာရွေးယူ၊ လူမျိုးချည်းပဲ။ အစ်ကိုချင်းလဲမယ်လေ”

“မရပါဘူး။ ဆယ်ယောက်ပုံပေးတောင် လုံးဝပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ။ နင်မှ မချစ်တတ်သေးတာ။ ပြောအား ရှိတုန်း ပြောထားပေါ့”

“စတာနောက်တာလေးတောင်မှ သူမ မနှစ်သက်ပါ။ တခြားသော သက်မွဲပစ္စည်းမျိုးပေးဖို့တောင်းလျှင်ဖြင့် အနုမြောမရှိ ပေးလိုက်မှာပါ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ကိုကို’ ကိုမှ စသလို နောက်ထပ်ဖြင့် တောင်းရပါသလဲ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ် နေစဉ်က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ယောင်းမတော်ရလျှင်ဖြင့် အခုလို ချစ်ပါတော့မလား။

“ဒါဒါ”

“အင်း”

“နင်ချစ်တဲ့သူ တွေ့လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၀၅

“ဟုတ်တယ်လေ။ နင့်ကိုကိုကိုတော့ ကဖျက်ယဖျက်တွေ ဇွတ်လုပ်ခဲ့ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ။ နင့်မှာသာ ချစ်ရမယ့်သူပေါ့လာရင် ကိုကိုသာ အဲဒီလိုတားရင် ကြိုက်မှာလား”

“အေးလေ။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်ဟဲ့”

မျက်နှာလေး မှန်ကပ်ကပ်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ချစ်ရမယ့်သူတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူမဘဝမှာ သူစိမ်းယောက်ျားဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ရင်ထဲမထည့်ခဲ့ဖူးပါလေ။ နှလုံးသားကို ပုတ်နှိုးနိုင်မည့် ဖူးစာရှင်က ဘယ်ဆီမှာမှားလဲ။ ‘ကိုကို’ ၏ချစ်ခြင်းအရိပ်အာဝါသအောက်မှာ နွေးထွေးလုံခြုံခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်များကြာခဲ့ပြီလဲ။ ဒီတော့ ‘အချစ်’ ဆိုတာကို ရှာဖွေဖို့ မလိုအပ်တော့ပါလေ။

“ငါ အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး”

“ဟယ်!... စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့ မိဒါရဲ့”

“တကယ်ပြောတာ၊ ငါ့လိုပဲ ကိုကိုလည်း မိန်းမ မယူစေချင်ဘူး”

“ခက်တာပဲ ဒါဒါရယ်။ နင် အတ္တတွေ သိပ်ကြီးပြနေနဲ့ မောင်ချစ်၊ နှမချစ်ဆိုတာ အကန့်အသတ်လေးထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်းသေသရီတာဟဲ့။ ငါတို့က အသက်ငယ်သေးတာမို့ အချစ်ဆိုတာကို သိချင်တွေ့ချင်တာကိစ္စမရှိဘူး။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုကိုက ခင်တော့

၁၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ခုန်တတ်နေမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကိုကို တကယ်ချစ်တဲ့သူကို မယူခဲ့ဆိုပြီး ပိတ်ပင်နေရင် နင်စိတ်ချမ်းသာမှာလား။ ကိုကို ရင်နာနေမှာကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ရမှာပေါ့”

အလို! ကိုကိုရင်နာရမှာတဲ့လား။ ဒါကို သူမ ဘာကြောင့် မတွေးမိပါသလဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ‘ကိုကို’ အပြင်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ကို သွားတွေ့ခဲ့တာလေ။ အဲဒီနေ့က တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် သူမ သောင်းကျန်ပြခဲ့တာပါလေ။ ‘ကိုကို’ ရဲ့လွှပ်လည်ခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဆိုတာတွေကို နည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်မိဘဲ ဆိုးသွမ်းပြခဲ့တာ မဟုတ်လား။

သူမထက် ပိုချစ်သွားမှာ။ သူမထက် ပိုသံယောဇဉ်တွယ်သွား မှာ။ သူမထက် ပို၍ တွယ်ငြိသွားမှာကို အဘယ့်ကြောင့် မလိုလားခဲ့ရပါ သလဲ။ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုတတ်တာမျိုး ရှိကြတာမှန်ပေမယ့် ‘ကိုကို’ နှင့် ဆက်နွယ်လာမည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုဖြင့် လက်သင့် မခံနိုင်ပါလေ။

ဤသည်ကို ‘အတ္တ’ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လျှင်လည်း တပ်ကြပါ စေတော့။ ပြေးတွေ့ချင်လာရလေ၏။ ‘ကိုကို’ မျက်နှာ၊ ‘ကိုကို’ အပြုံး ‘ကိုကို’ လေသံတွေအောက်မှာ ရှင်သန်နေထိုင် ပျော်မွေ့နေရပါသည့်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၁၀၇

‘ဒါဒါ’ ကိုတော့ မထားခဲ့လောက်ပါဘူးနော်။

“ရောက်ပြီ၊ ဘာဝယ်ကြမလဲ”

“အရင်ဆုံး လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

Taxi ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီးနောက် plaza ထဲ ဝင်ခဲ့ကြပါ ၏။ ‘ရတနာ’ တို့ ဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက် ခြေလှမ်းက လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲ သိပ်မပါလှပါ။ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်ဖြင့် ဘာမှဟုတ်တိ ပတ်တိ ဝယ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ပတ်မွှေဖြစ်ကြလေသည်။

“ငါနဲ့လိုက်လား”

“အသားမည်း အရဲဆင်ချင်ရပြန်ပြီ”

“ငါက အနီကြိုက်တာကိုး”

“နင့်နာမည်ကို မေပုလဲလို့ မပေးဘဲ ပုလဲနီလို့ ပေးရမှာ”

Fashion ဆိုင်ထဲမှာ အင်္ကျီချိတ်တွေကို ယူကပ်လိုက် ပြန် ချိတ်လိုက် လုပ်နေကြသည့် ‘ပုလဲ’ တို့ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဦးထုပ်လှလှလေးတွေ စီထားပါသည့် ကောင်တာအနီး ‘လျှောက်ခဲ့စဉ် တစ်ယောက်ယောက်စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့်’ နောက် သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဘယ်သူကိုတွေ့လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ငါ ဒါနဲ့တွဲဝတ်ဖို့ ဘောင်းဘီရှာပေး”

“Style နဲ့တွဲဝတ်လေ”

ဘောင်းဘီတန်းဘက်ရောက်သွားပြန်သဖြင့် လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။ ‘ရတနာ’ က အင်္ကျီနှင့်စက်ဝယ်ဖြစ်ပြီး ‘ပုလဲ’ က အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဝယ်လေသည်။ သူမကို ဝယ်ရန်ပြောပေမယ့် ခေါင်ခါးဖြင့် လိုက်ပါ၏။ သူမအကြိုက် style၊ colour၊ size ကအစ အကုန် သိနေပါသည့် ကိုကိုကသာ အမြဲဝယ်ပေးလေ့ရှိတာမို့ သူမဝယ်နို့ မလိုပါချေ။

“ကပ်စေးနဲ့မ”

“ငါ ဝယ်စရာရှိပါတယ်ဟဲ့”

“ဘာဝယ်မှာလဲ”

“Watch”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုကိုဖို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သိလည်း တိတ်တိတ်နေပါ”

သုံးယောက်သား ပရုံးချင်းတိုက်၍စရင်း ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။ အလှကုန်နှင့်နာရီ မျက်မှန်တို့ရောင်းသည့်ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဆက်စဉ် ခြံကြပါသည်။ ‘ရတနာ’ နှင့် ‘ပုလဲ’ က အလှကုန်ဘက်သို့ သွားနေပေမယ့်

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတန်ဖိုး ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၀၉

သူမက နာရီကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိ၏။ ဘူးအဖုံးဖွင့်၍ တင်ထားပါသည့် နာရီတို့က ရွေးမရနိုင်အောင်ပင် လှပနေတာပါပဲလား။

“ယောက်ျားလေးဝတ် ရှာတာလား ညီမလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီဘက်ထဲက ကြည့်ပါလား။ ဒါလေးတွေက လူငယ်ဆန် နဲ့ ယဉ်လည်း ယဉ်တယ်လေ”

အရောင်းစာရေးမလေးက သူမကို တစ်ဘက်ကောင်တာသို့ ဆီလိုက်သဖြင့် လျှောက်၍ ငြိမ့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အလို! စုံတွဲဝတ် ဆင်သည့် နာရီလှလှလေးတွေကို တွဲပြထားတာပါလား။ ဒိုင်ခွက်လှလှ လေးတွေ ရွှေရောင် ငွေရောင်စုံလို့ပါပဲလား။ ဒီခေတ်မှာ phone သာ ဆောင်ထားကြပြီး နာရီသိပ်မပတ်ကြတော့ပါ။ သို့သော် သူမနှင့် ‘ကိုကို’ ကဖြင့် ငယ်စဉ်ကနေ ခုချိန်ထိ နာရီဝတ်ခဲ့တာ အကျင့်ဖြစ်နေ သေးပြီ။

“ဒါလေး တစ်ချက်လောက်ပြပါ”

“နစ်ခုစလုံး ပုံမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အောက်ခံအဖြူ၊ အဝါ၊ အနီက သုံးမျိုးစလုံးပြမယ်နော်” ကောင်တာထက်သို့ နာရီသုံးစုံက ဖွင့်လျက်သားလေး

ရောက်လာလေ၏။ ဒိုင်ခွက်အဝါလေးက ညဘက်လည်း ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်သလို အနုမြူကျောက်လေးတွေပါသဖြင့် သူမ ငွေချေလိုက်ပါသည်။ Voucher ဖြတ်ပြီးနောက် စက္ကူအိတ်လေးထဲ ဘူးနှစ်ဘူးကို သေချာထည့်ပေးလိုက်သည်ကို ယူ၍ လှည့်ထွက်လိုက်ပါ၏။

“အို!”

“ဟာ! Sorry!”

လက်မောင်းနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်သည့်နှယ် ခပ်မာမာအရာဖြင့် ခိုက်မိသွားရလေသည်။ လက်ထဲမှ စက္ကူအိတ်က လွင့်ကျသွားသလို သူမဖိနပ်အနီးမှာ ကျကွဲသွားပါသည်က ရေမွှေးပုလင်းဖြစ်နေပြီး အနံ့တို့က တစ်ဆိုင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းမူးစေမည့် accident မျိုးက ရုတ်တရက် ဖြစ်လာရပါသလဲ။

“ဒါဒါ...ဟဲ့!... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီ ဒီမှာ”

“ဟောဗျာ!”

ယိုင်ခနဲ လဲကျသွားပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းပွေ့ချီလိုက်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဘေးသို့ရောက်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေထဲမှ စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံတို့ကို သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားနေရလေသည်။ အသက်

ချူရ မွန်းကြပ်လိုက်တာနော်။ ‘ကိုကို’ ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ။

“ဟိတ်!... သတိထားဦးလေ”

“လေဝင်လေထွက်ကောင်းမယ့်နေရာကို ရွှေ့မှထင်တယ်။ ဒါဒါက ရေမွှေးနဲ့ လုံးဝမခံနိုင်ဘူးရှင့်”

တစ်နေရာကို ပွေ့ချီသွားမှန်းတော့ သိပါ၏။ မျက်လုံးက ချက်ချင်း မဖွင့်နိုင်ဘဲ မှိတ်ထားမိသလို စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိသည်က သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော ‘ကိုကို’ ကိုပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ခု အန္တရာယ်ကြုံရသည့်အချိန်တိုင်း သူမအနီးသို့ အလိုလို ရောက်လာတတ်ပါသည့် ‘ကိုကို’ က အခုတော့ ဘယ်မှာပါလဲ။

“ချာတိတ်”

“အင်း”

“သတိပြုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင်နဲ့တိုက်မိလို့ ဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့ ရေမွှေးပုလင်း ကျကွဲသွား

ဦ”

“ဒါဒါ လျော်ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အားနာလိုက်တာ”

၁၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရပါတယ်”

အအေးဆိုင်ရှိခုံမှာ ထိုင်စေပြီး လိမ္မော်ရည်မှာပေးကာ သောက်စေသဖြင့် ပိုက်ဖြင့် စုပ်ရင်း အနည်းငယ်မျှ သောက်လိုက်ရလေ၏။ ‘ပုလဲ’ နှင့် ‘ရတနာ’ က သူမရှေ့မှာထိုင်နေပါသည့် လူကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေလေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်ရလောက်အောင်ပင် အတော်ကြည့်ကောင်းနေပါသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်ကိုး။

“ကိုယ့်နာမည် ပိုင်ဇေမင်းပါ”

“ဒါဒါက ထက်မြက်နန္ဒာအောင်ပါ။ ရတနာနဲ့ မေပုလဲပါရှင်”

“ဒါဒါလို့ခေါ်ရင် ရပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ခမ်းဖျားမှ အပြီးနှင့်အတူ ညှို့ဝင်ဆွဲယူစေမည့်အကြည့်တို့နှင့် ဆုံသွားစဉ် သူမတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရလေ၏။ အလို! မည်သို့များ ကြည့်လိုက်တာပါလိမ့်။ ‘ရတနာ’ က ခပ်သွက်သွက် နာမည်ပြော မိတ်ဆက်ပေးနေပေမယ့် သူ့အကြည့်တို့က ‘ဒါဒါ’ ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့တာပါ။

‘ပိုင်ဇေမင်း’ တဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူရဲ့ရှေ့မှာမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မူးလဲရပါသလဲ။

(၁၀)

ညစာစားရန်အတွက် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ ထမင်းခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ဒက်ဒီက သူမထက် အရင်ရောက်နေသပြီး ဒီရက်ပိုင်း နှစ်လယ်စာရင်းတွေ လုပ်နေရသဖြင့် အိမ်ပြန်မိုးချုပ်ပြီး အရမ်းပင်ပန်းရလေသည်။ သူ့ရော ‘ဒီဒီ’ လို ပင်ပန်းနေမှာပဲ။

“ငါ့သမီး အတော်နွမ်းနေပါလား”

“ဒက်ဒီသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ OT တွေ ဆက်တိုက်ဆင်းနေတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ။ မပင်ပန်းဘဲရှိမလား”

“သမီးက စာရင်းအင်း ကျွမ်းကျင်တာပဲဟာ”

၁၁၄ မမသဒ္ဒါမောင်

“တာဝန်ကြီးကြီးယူထားရတော့ ဝန်ပိတာအမှန်ပဲ ဒက်ဒီ ဒါကြောင့် သူက ဝန်ပေါ်တဲ့နေရာမှာ ချောင်ခိုနေတာဖြစ်မှာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုနန္ဒကျော်”

ဒက်ဒီရော မာမီပါ ရယ်လေတော့၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အလုပ် အကြောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မညည်းညူခဲ့သည့် ‘သိမ်မဒီ’က အနု နှုတ်မှ ရေရွတ်ကာ ညည်းမိရတယ်လို့။ ဘယ်လိုဖြစ်ရပါသလဲ။ သူမက အလုပ်ကို ပျော်ပိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်သည့်စိတ်ဖြင့် စေတနာရှိစွာ လုပ်နိုင် သူပါ။ အခုလို လူမော စိတ်မောဖြင့် ရေရွတ်တာမျိုး ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့လို့လဲ။

“နားချင်ပြီဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့ သမီးရယ်။ Reason ရှာမပေးချင်ပါနဲ့”

“ဒီဒီဘာပြောမိလို့လဲ”

“မောင်နန္ဒကို အကြောင်းပြနေလို့လေ”

“အာ... ဒက်ဒီကလည်း”

“မဟုတ်လို့လား။ ယောက်ျားတွေကို မှီခိုရတဲ့ ခပ်ညည်း မိန်းမ list ထဲ မပါချင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ကိုက် ... ၁၁၅

“ဒါဖြင့် မောင်နန္ဒကို အားကိုးချင်လာတာက ဘာကြောင့် တွဲလဲ”

သူမ ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ့အကြောင်း တွေးလိုက် မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် အခုန်မြန်လာတတ်တာလေ။ အလုပ် ခိုက်မှာ စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်နေရတာ မှန်ပေမယ့် Coffee သောက်တဲ့အခါ၊ ဒါမှမဟုတ် ညဘက် phone ကိုင်မိသည့်အခါမျိုးမှာဖြင့် မရဲတရဲ ကြည့်တတ်သည့် သူ့အကြည့်နွေးနွေးလေးကို အလိုလို ပြန်ပြင်ယောင် လာမိတာ အမှန်ပါပဲ။

“အံ့မယ်... သဘောကျတယ်ပေါ့လေ။ ကိုအောင်သမီး တော့ မရိုးတာ သေချာပြီ”

“မာမီနော်”

“ရှက်ရမ်း မရမ်းစမ်းပါနဲ့”

“သူက ရိုးတာတော့ အမှန်ပဲ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့် ဒက်ဒီတို့လည်း သဘောကျတာ ပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ကြတာ-Ok ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ၊ စကားပြောတာလည်း ပွင့်လင်းတယ်၊ စိတ်ရင်းလည်း ဖြူတယ်”

၁၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ပွင့်လင်းတယ်လို့ဆိုရအောင် ဘာများပြောလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်မိပါ၏။ သူမကို ခိုးကြည့်နေပါသည့် အကြည့်နှေးနှေးတို့မှ မိခွဲရတယ်လို့။ အဘယ်မျှကြင်နာသည့် အကြည့်တွေပါလဲ။ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူ့အပြုံးတို့ကတစ်ဆင့် သိသာစေတာပါလေ။ ရင်ထဲထိ ရေနှေးနှေးလေးလောင်းထည့်ပေးလိုက်သလို ရိုန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်စေသည့် မျက်ဝန်းညှိတို့ကို အပြီးတိုင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ချင်ပါရဲ့။

“ပထမတော့ အားနာနေတာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီဒီ့ကို မြင်ကတည်းက ကျေးဇူးတင်တာ အားနာတာက သူ စပြောတာ”

“အဲဒီတော့”

“အင်း... phone နံပါတ် လဲပေးပြီး နောက်တွေ့ကြဦးမယ်လည်း ပြောလိုက်ရော”

“သူ ဘာဆက်ပြောလဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ မွေးစားသားပါတဲ့”

“ဟယ်!”

“ဘယ်လို! ဒီစကားကို လုံးဝမပြောရဘူးလို့ ကိုထက်မြက်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ... ၁၁၇

မှာထားခဲ့တာတောင်မှ ပြောရသလား”

“ဒီဒီကတော့ ကြိုက်တယ်”

“ဟဲ့!”

“ဟုတ်တယ် မာမိရဲ့၊ ဘယ်လောက် ပွင့်လင်းရိုးသားလိုက်သလဲဆိုတာ စကားသုံးလေးခွန်းပြောရုံနဲ့ သိရလို့လေ”

ဟုတ်ပါသည်။ ‘သိမ့်မဒီ’ တွေ့ခဲ့သမျှ အမျိုးသားတွေကဖြင့် အက်ဒီအရိုန့်အဝါ ဒက်ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုသာ မြင်ကြပြီး ‘ဒီဒီ’ ကို သိပ်ကြီးအလေးအနက် မထားကြပါလေ။ အိမ်က သဘောမတူလို့ အမွေဖြစ်မယ်လို့သာပြောကြည့်။ ‘ဒီဒီ’ ကိုလှည့်ပင်ကြည့်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ဤမျှအထိ ကိုယ်ပိုင်အချင်းမဲ့ပြီး မိဘအရိပ်အမွှေးခံနေရပါသည့် ‘သိမ့်မဒီ’ ပါလဲ။ စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစချစဉ်ကတည်းက ‘ဒီဒီ’ နာမည်ဖြင့် တက်လာတာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ‘အဲဒါ ဦးအောင်ဦးမင်းသမီးပါ’ ဆိုပြီး အများကသိခဲ့ကြတာမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်အရည်အချင်းဆိုတာထက် ဒက်ဒီလမ်းညွှန်မှု၊ ဒက်ဒီကြိုဆွဲရာမှာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးနေရပါသည့် control ရုပ်လေးနယ် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

“စတွေ့တာနဲ့ သူလည်း သမီးကို သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

၁၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင့်အင်း၊ ဒီဒီက သဘောကျတယ်လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်တာ”

“ကောင်းကွာ၊ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်သွားထားရပါမလဲ”

“ဒီဒီက ရိုးရိုးသားသားပဲ ပြောလိုက်တာပါ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က တစ်မျိုးထင်ချင် ထင်သွားနိုင်တယ်လေ သမီးရယ်”

“မထင်ပါဘူး မာမိရယ်။ ဒီဒီကိုကြည့်တဲ့အကြည့်တွေထဲမှာ အထင်ဆေးတာမျိုးမှ မတွေ့ရတာ”

“အင်း ... ငါ့သမီးကတော့ တစ်ရက်ဆိုတစ်ရက် ထိထိရောက်ရောက် လေ့လာခဲ့တာပါပဲလား”

“ဒီဒီက အပွေးမြင် အပင်သိပါတယ် ဒက်ဒီ။ သူ့ဘက်က စတွေ့ရုံနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဆိုတာကို ပြောကတည်းက သိလိုက်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် သမီး”

“ဘာများလဲ ဒက်ဒီ”

“ထက်မြက်နန္ဒာအောင်ကိုတော့ ဒက်ဒီသမီး အတော်နီးနားလည်ပေးရလိမ့်မယ်ဆိုတာပါ”

“ထက်မြက်နန္ဒာအောင်” တဲ့လား။ သူမတို့ စကားပြောနေခိုက်မှာ မြည်လာသည့် phone ကြောင့် သူ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့သွားတာလေ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၁၉

မျက်နှာပါ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီး ထပြန်ချင်လာရတာ ဘာကြောင့်များလိမ့်။ သူ့ကိုယ်သူ မွေးစားသားမှန်း သိထားပါလျက် ဘာမှ မတော်စပ်သည့် မိန်းကလေးအပေါ် ခွင့်လွှတ်သည်းခံပေးနိုင်သတဲ့လား။

စိတ်ရင်းဖြူစင်မှုအပြည့်ဖြင့် ချစ်ပေးနိုင်သတဲ့လားကွယ်။

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် သမီး။ ဒါဒါလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်နှာတစ်ချက် မညှိုးရလေအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခဲ့ကြတာကွယ်”

“သူ့ကိုမွေးစားထားမှန်း ဒါဒါက မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“အရွယ်ရောက်နေမှတော့ ပြောသင့်တာပေါ့၊ ဒက်ဒီ။ အချိန်မှမပြောရင် ဘယ်တော့မှ အသိပေးကြမှာလဲ”

ဒက်ဒီရော မာမိပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ထိုင်လေ၏။ ဘာများလဲ။ ဘာကိုများ လျှို့ဝှက်ပြီးသိမ်းထားသည့်ကိစ္စလဲ။ အခုက တစ်မိသားစုတည်းမို့ သေချာမပြောနိုင်ပေမယ့် သူတို့မိသားစုဝင်အဖြစ် သူမသာ ရှိခဲ့ပါက ဘာမဆို အကုန်သိထားရမှာလေ။

“ဘာကိုများ secret case လုပ်ထားကြတာလဲ မာမိ”

“အဲဒီကိစ္စကို ဒါဒါ ဘယ်တော့မှ သိလို့မဖြစ်လို့ပါ”

“အင်း...ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅) နှစ်လောက်ပေါ့။ အခုနေနေတဲ့ ခြံရံနောက်ဘက်မှာ သူတို့ကျွဲကောပင်ဆေးစိုက်ထားကြတယ်လေ။ ဝါးမျှံဟန်းလေးလည်း အစက ရှိခဲ့တယ်”

"အဲဒီ ဝါးရုံဘေးမှာ မြေရေကန်လေးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ Sun

“ဟင်!”

“အဲဒါကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ Sunny လေးက ဆင်နာ
တယ်”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၂၁

“ဘုရား ဘုရား”

“အမှန်တော့ Sunny boy လေးက ရေကူးတတ်ပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ ကလေး ကလေးချင်းဆိုတော့ နားမလည်ဘဲ ဆင်းကယ်တော့ ဇက်လုံးပြီး ရေနှစ်တော့တာ”

“အိဆို . . . အိဆို”

“ဟုတ်တယ် နန္ဒကျော်အစ်က အဲဒီနေ့ အဲဒီနေရာမှာပဲ
အသက် (၈) နှစ်အရွယ်လေးနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတာပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒါဒါဝေးက”

“သမီးလေးကို/အတော်ကုယူလိုက်ရတာအမှန်ပဲ။ စိတ်
ထေးနာကြောင့် လက်လွှတ်ရပြီလို့ကိုထင်ခဲ့တာ။ ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ
လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘုရား ‘မ’ တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ Catholic
ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ မိဘမဲ့ကလေးတွေ ရှိနေတာ မွေးစားလို့ရမှန်း
သိပြီး စုံစမ်းရင်း Bobby ဆိုတဲ့ မောင်သီဟကို ရှာတွေ့ခဲ့တာပဲ”

“မောင်သီဟ” တဲ့။ အဘယ်မျှ ရဲရင့်သည့်အမည်ပါလိမ့်။ နာမည်ရင်းကို မေ့ထားရပြီး တစ်ပါးသူရဲ့အမည်ဖြင့် ရှင်သန်ကြီးပြင်း ထာခဲ့ရတဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှ နှာကျင်းနေရမှာပါလိမ့်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အတိတ်ဆိုးကြီးက အရိပ်မည်းကြီးအဖြစ် သူတို့သားစုမှာမှ ရိခဲ့ရတယ်လို့။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာထက်မှာ အားငယ်ရိပ်တွေကို

၁၂၂ မမသဒ္ဓါမောင်

အရှင်သား မြင်နေရတာကိုး။

“ဒါဖြင့် အဲဒီ Sunny အကြောင်းကို သူသိတယ်ပေါ့”

“သိတယ်၊ သေချာပြောပြပြီးမှ ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ကလေးချင်း လူစားထိုးထားတာကို ဒါဒါက မသိဘူးလား”

“မသိခဲ့ဘူး၊ ဆေးရုံမှာ တစ်လကြာ ဆေးကုသခံခဲ့ရတာ

ကြောင့် မမှတ်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်သီဟက Sunny နဲ့ အတော်လေးဆင်ခဲ့တဲ့ကလေး ဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ”

“ဟင်!”

“ဒါကြောင့် အဲဒီအကြောင်းကို ဒါဒါ ဒီတစ်သက် သိလို့ မရဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

အလို! ဒါကြောင့်ကိုး။ ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်ပါသည့် မိန်းကလေးကို ညီမအဖြစ် တော်ရပြီးမှ မိဘတွေကိုရခဲ့သည့် အခွင့်ပါလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရပါသည့်ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက်များ ပြည့်နှက်နေပါလိမ့်နော်။ ဟိုကောင်မလေး တစ်ချက်ငိုသံပေးလိုက်တာနှင့် ကြိမ်တို့ခံရသည့်နယ် ငေါက်ခနဲ ထသွားတော့တာပါလေ။ အဲဒီလောက်ထိတောင်မှ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေရပါလား။

“သမီးလည်း ဒီကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြောမိပါနော်”

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၂၃

“ဒီဒီနားလည်ပါတယ် ဒက်ဒီ။ စိတ်ချပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမိုသမီးက အကြီးဆိုတော့ သဘောထားပြီးနိုင်မှဖြစ်မှာ”

“ဘာကိုလဲ မာမို”

“သူ့အစ်ကိုကိုချစ်တဲ့ ဒါဒါရဲ့သံယောဇဉ်ကိုပြောတာ”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်သမီး။ ဒါဒါလေးက မောင်နန္ဒကို အတော်လေး ဆိုးနွဲ့သလို ချစ်လည်းသိပ်ချစ်ခဲ့တာ။ ဒီတော့ သူတို့ ခင်ယောက်ကြားထဲကို ဝင်ရမယ့် သမီးအတွက် အတော်တော့ ခက်ခဲသိန်မယ်”

“ဟင်! ... ဒက်ဒီကလည်း သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့များ ဒီဒီ ပြောမိလို့လား”

“ကိုယ့်သမီးပါးစပ်ဟတာနဲ့ ရင်ထဲကို အကုန်မြင်ရပါတယ် သမီးချယ်”

“အာ”

သူမမျက်နှာရဲသွားရပါတယ်။ ‘အချစ်’ ဆိုတာဘာလဲ။ ကရုဏာသက်ခြင်းမှ အစပြုသည့် သံယောဇဉ်က ပိုပြီးများ ခိုင်မာလေသလား။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည်ဆိုတာထက် သူ့အကြောင်းကို ပိုသိလာခြင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပို၍ ခိုင်မာလာရသလိုပါ။

၁၂၄ မမသဒ္ဒါမောင်

‘ကို’ ‘ကို’ လို့ ခေါ်ပါရစေ။ နာကျင်နေသည့်ရင်ကို လှမ်း
သည့် ပုံရိပ်ဆီလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဝံ့ရဲဘဲ ငေးငိုင်းတွေဝေနေသည့်သူ
တွဲခေါ်မယ့် လက်တစ်ဖုံအဖြစ် ဘဝလမ်းကို ဆက်လျှောက်ဖို့အတွက်
နောက်ဘက်မှ တွန်းအားပေးနေမည့် လက်တွဲဖော်အဖြစ် ‘ဒီဒီ’
ခွင့်ပြုပေးပါနော်။

(၁၁)

တိုက်ထဲမှထွက်လိုက်ပြီး ကားရုံဒေါင်ရှိရာဆီသို့ လှမ်းလိုက်စဉ်
နာတည့်တည့်သို့ ရေမှုန်ရေမွှားတို့က ရောက်လာလေ၏။
သောက် ခြံကျယ်ကြီးကို ဒီထိရောက်အောင် ဟိုတစ်ဖက်ခြံမှ ရေခိုက်
လှမ်းထိုးလိုက်သလိုပါပဲလား။ အုတ်တံတိုင်းတစ်ဝက် သံတိုင်
တစ်ဝက်ကာခြားထားပါသည့် ခြံဘေးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ

“Morning!”

“ဟာ! လန့်လိုက်တာ ပိုင်ရာ။ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲ”

“သုံးလေးရက်လောက်တွေရှိပြီ”

၁၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“အဲဒါ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... ပြန်ရောက်ကတည်းက အိမ်ကပ်တယ်လို့ လို့မှ မရှိတာ။ နင် ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ။ အခု အလုပ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ငါက နင့်လို ဟိုမှာရှာ ဒီမှာပြန်ဖြန်းနိုင်တဲ့ သူမ မဟုတ်တာ။ လခစားဟဲ့”

“ကူကြည့်ရုံဆယ် သူဌေးသမီးကများ ညည်းနေရသေး အိမ် ဒီတစ်ခါတော့ နင်ရောင်းစွဲပြီဆို”

“အံ့မာ... လူကိုများ ရောင်းကုန်ထင်နေလား”

“ဒါပေါ့ဟ၊ ငါနဲ့ရွယ်တူဆိုတော့ နင့်အသက် အခု (၁၀) နောက် သုံးလေးနှစ်ဆို အိုပယ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ခုကတည်းက အမိဖမ်းထား”

“ကြည့်စမ်း!... နင်နော်”

“စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြင့် အပင်ရေဖြန်းနေပါသည့် ‘ပိုင်’ က သူမကို ထုံးစံအတိုင်း စလေပြီ။ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ပြောဆိုမနာပါပဲ။ ‘ဒီဒီ’ အတွက်ဆိုပြီး အပြင်မှာ သတိသားလောင်း (သူ) မရှာပေးခင်က ‘ပိုင်’ နှင့်မြန်းရန် စိစဉ်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ‘ဒီဒီ’ ရော ပါ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သလို နှစ်ယောက်သား ဟားတိုက်ရယ် ခဲ့မိကြတာပါ။ နှစ်ယောက်လောင်းဖြင့် ငယ်ဘဝကို အစဖော်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၂၇

ဘတ်သည့် ‘ပိုင်’ ကို သူမ မည်သို့ရင်ခုန်ရပါမည်နည်း။

အခုလည်းကြည့်ပါ။ တွေ့သည်နှင့် လူကို ဖွဲ့ပြ နှိပ်ကွပ်ပြဖို့ အဆင်သင့် မဟုတ်လား။ ဘောင်းဘီတို စွပ်ကျယ်ဖြင့်ပင် ဝတ်ထား သော်ငြား ယောက်ျားပီသသည့် body ကို မြင်နေရပါ၏။ သို့သော် ဤအဆက်အပေါက်ကိုလည်း သူမက ရင်မခုန် စိတ်မလှုပ်ရှားမိပါ လေ။

“ငါ့ကိုပဲ ပြောမနေနဲ့၊ နင်လည်း ပြုံးပြီရှာထားဦး။ တော်ကြာ ဒီတစ်ယောက်ကိုပါ ငါငြင်းလိုက်ရင် ငါ့ညွတ်ကွင်းထဲ နင် ကိုခနဲ အိပ်မှတ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“မဒီတို့တော့ လုဖါးလိုက်ပြန်ပြီ။ နင့်ကိုသာ ငါယူရရင် မြန်မာပြည်ကို လုံးဝပြန်မလာတော့တူးမှတ်။ ဟိုမှာ အပြီးပဲနေလိုက် ဆော့မယ်”

“အေးပါ... အေးပါ။ နင့်မျက်စိထဲမှာ ပေါင်ဖြူဖြူလေးတွေ တို့ပဲ ကြည့်ကောင်းနေတာကိုး”

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရလေ၏။ အဲဒီလို အရပ်ကလန်ကလား ဖြင့် ဖြူစုတ်စုတ်အသားအရေ နိုင်ငံခြားသူတွေက သူ့ရင်ကို မကိုင်လှုပ် နိုင်တာလေ။ ‘ပိုင်မောင်’ ၏နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနိုင်ခဲ့သည့်

၁၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

မိန်းကလေးက ဒီမြန်မာပြည်မှာပင် ရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

‘ဒါဒါ’ တဲ့။ ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ဆိုသည့် နာမည်ငါးလုံး နှင့် မိန်းမချောလေးရယ်။

“ဟယ်! တကယ်တွေ့နေပြီထင်တယ်။ ငါးသလဲထိုးပြီးနဲ့”

“ငါးသလောက်ပြီးလောက်တော့ နှိုင်းပါကွာ”

“ပြောပါဦး။ ဘယ်နိုင်ငံမှာ သင်္ဘောဆိုက်ပြီး တွေ့ခဲ့တာလဲ မောင်နေကွဲရယ်”

“အဟဲ! ... ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မဟာရန်ကုန်မြို့ရောက်မှ ဒီထဲက heart ထိခဲ့တာ”

“ပေါ့လိုက်တာဟယ်”

“တကယ်ပြောတာ မဒီရဲ့။ ဆံပင်ကရှည်ရှည်စင်းစင်းလေးနဲ့ ဒီလောက်ထိရှိတယ်။ မျက်ဝန်းနက်နက် တောက်တောက်လေးနဲ့ နှာတံက စင်းစင်းလေး။ နှုတ်ခမ်းလေးကအေး ကျစ်! အသည်းခိုက်အောင် လှတာ”

“နာဘူး နင် အတော်ဘူးကျတာပဲ”

“ဒါတောင် မျက်နှာလေးပဲပြောရသေးတာ body weight က ပေါင်တစ်ရာတောင်ပြည့်ရဲ့လားမသိဘူး။ ပါးပါးကျစ်ကျစ် slim လေး”

၁၂၉

“ကြည့်စမ်း! ... စတွေ့တာနဲ့ ပွေ့လိုက်ရတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့။ ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ကို (99%) ဆက် ပါနေတာလေ။ Plaza မှာ နင်ကြိုက်တဲ့ perfume သွားဝယ် နင်း အဲဒီမှာတွေ့တာပဲ”

“အံ့မယ်! ... ဟိုမှာ ဝယ်မလာဘဲ ဒီမှာရှာဝယ်တာပေါ့လေ။ အတော်ကြီးပွားချမ်းသာမယ့်အကောင်၊ ဘယ်မလဲ”

“အဟဲ! ... သူနဲ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တိုက်မိပြီးကျကွဲ ချာပါရော”

“ဟယ်! ... အတော်သင်းတဲ့ reason ပိုင်မောင်းတို့တော့ ခပ်ချလိုက်ပြီ”

“Sorry ပါ မဒီရော။ အဲဒီမှာလည်း တစ်ဘူးပဲကျန်တော့တာ နောက်လမှ လာထပ်ရှာပါဆိုလို့ စောင့်လိုက်နော်”

“အဲဒါနဲ့ ပွေ့တာ ပိုက်တာက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟင်းဟင်း ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းပေါ့ကွာ။ ကောင်မလေးက ပွေ့နဲ့မခံနိုင်လို့ မူးလဲ။ မင်းသားကပွေ့ချို့၊ ဒီလို ဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့တာ”

“အင်း ရူးတာ ရူးတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတော့ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ သွားရှာပြီကီး။ ရွာသာကြီးကို phone ဆက်ထားရတော့မယ် ထင်တယ်”

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“အဲဒီတော့လည်း နင်က ငါ့ကို ထမင်းလာပို့ပေးပေါ့ဟာ”

နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏အလှကို ‘ပိုင်’ မြင်တတ်ပါရောလား။ ဒါဖြင့် သူကဇော် ‘ဒီဒီ’အလှကို မြင်ပို့မလား။ တော်ရုံမိန်းကလေးတွေ ရှင်သိပ်မလှလှလည်း ဆံပင်ရှည်လေးထားပါက ဆံပင်ကထိန်းပေးသွားသဖြင့် မျက်စိထဲ ယဉ်သွားရသလိုပါ။ အခုဖြင့် သူမက ဆံပင်ကို တိုတိုကပ်ကပ် ညှပ်ထားပြီး (အချိန်မပေးနိုင်သဖြင့်) လှတပစာ ခြယ်သတာမျိုးလည်း မလုပ်ဖြစ်ပါလေ။

ဒီတော့ ဒီလိုယောက်ျားဆန်သည့်ပုံစံကို စိတ်ဝင်စားပါမလား။ ဝတ်ဆင်ပုံကိုကအစ စကပ်အရှည်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဝတ်ဖြစ်ပြီး များသောအားဖြင့် blouse နှင့် style pants တွေကိုသာ ဝတ်လေ့တတ်ပါ။ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မဟုတ်သည့် ‘သိမ်မွေ့’ကို ယောက်ျားလျာဟု ထင်နေမှဖြင့် -

ဪ ‘သူ’ ရယ်။

“ဟာ!... မေးတာမကြားဘူးလား”

“ဟင်!... ဘာကိုလဲ”

“နင်ရွေးလိက်တာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲလို့လေ။ ဆရာမလား။ ငါ့လို အင်ဂျင်နီယာလား”

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ပျက် ... ၁၃၁

“နှစ်ခုစလုံးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို Business man ပေါ့လေ”

“ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် နင်တို့အိမ်တော့ ငွေပုံ ငွေတောင်ကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း။ သူက ငွေကို အဲဒီလောက် လောဘ

ကြီး ရှာတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး ပိုင်ရယ်။ လူရိုးလူအေးလေးပါ”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“နင့်ကို တစ်ရက်တော့ ငါ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်”

“အေးပါ။ ဦးသူကြွားအလှည့်ပေါ့”

“ငါသွားတော့မှယ်”

“အေး”

အခုမှပင် ဂိုဒေါင်ထဲမှကားကို ထုတ်ခဲ့ပြီး ဒြိုထဲမှ ထွက်ဖြစ်

သော် ‘ပိုင်’ ကို ကားပြတင်းမှတစ်ဆင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း

တို့ ဆက်မောင်းခဲ့ပါသည်။ ‘ကို’၊ ‘ဒီဒီ’ တို့ ထပ်ဆုံကြဦးမှာပါ

သော် ဒီထက်ပိုပြီးရင်းနှီးလာအောင်၊ ဒီထက်ပိုပြီး နီးစပ်ခွင့်ရအောင်၊

တစ်ပိုပြီး နှလုံးသားချင်း နွေးလာစေဖို့ ထပ်ဆုံကြဖို့ လိုအပ်တာ

နိမ့်ပါ။

“သားရေ!”

၁၃၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဗျာ! မာမီ”

“ရေစိုကြီးနဲ့ ကြာနေပြီလေကွယ်”

“ပြီးပြီ မာမီရေ၊ ပြီးပြီ”

ရေခိုက်ကို ဘုံပိုင်ချိတ်မှာ ချိတ်လိုက်ပြီးနောက် ခလုတ်ပိတ်လိုက်ပါ၏။ သူပြန်ရောက်တာနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ အကုန်လျှောက်လိုက်လှုံနေတာမို့ အလုပ်သမားတွေလည်း စိတ်ညစ်နေလေပြီ။ မာမီလည်း အခုလိုချည်း အော်နေရတာမဟုတ်ပါလား။ မနက်စောစောထပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ် ရေချိုးပြီးတာတောင် အငြိမ်မနေဘဲ အလုပ်တွေ ရှာကြံလုပ်မိတာက ‘ပိုင်မေင်း’ ဟူသည့် သူ့အကျင့်ပါပဲ။

“လာပါပြီ မာမီ”

“အစာစားဖို့ကအစ ခေါ်နေရတယ်။ အာဟာရသိဒ္ဓိတွေ ပြည့်နေလား။ ခါတိုင်းတော့ မိုးလင်းတာနဲ့ ဗိုက်ဆာနေပြီဆိုပြီး အော်နေတဲ့ သူက”

“ဆာတာတော့ ဆာတာပေါ့ မာမီရယ်။ မာမီအလုပ်ရှုပ်နေမှန်း သိတော့ အလိုက်သိရတယ်လေ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောပြန်ပါပြီ။ မဒီလေးစွဲပြီးတဲ့နော် မာမီသား နောက်ကောက်မကျစေနဲ့”

“စိတ်ချ မာမီ၊ ကျွန်တော်ရှာတွေ့ပြီးသား”

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၃၃

“ကြည့်စမ်း! ... တကယ်လား။ ဒါဆိုလည်း အိမ်ခေါ်လာတော့လေ သားရဲ့”

သူ့ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိလေ၏။ ခေါ်လာတော့တဲ့ သား။ တွေ့တာကဖြင့် မိနစ်ပိုင်းပါပဲ။ သို့သော် ထိုမိနစ်ပိုင်းကာလ သေးမှောင် ဖွေးရနံ့တို့နှင့်အတူ နှလုံးအိမ်စက်သည့် အထိအတွေ့ အပွေ့ အပိုက်တွေကို သူ့ရခဲတာပါလေ။ ‘ဒါဒါ’ တဲ့။ အိမ်ခေါ်အမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းသလို နာမည်အရင်းကမှ သူမကို ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ကိုယ်တို့ ထပ်ဆုံကြဦးမှာပါနော်။

“ဟယ် ရယ်မနေနဲ့လေ။ မာမီက အကောင်းပြောနေတာကို”

“ကျွန်တော်လည်း အမှန်ပြောနေတာပါ မာမီရယ်။ ခက်တာက ကောင်မလေးကို တစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတာ။ နာမည်ကလွဲပြီး သာဆို ဘာမှ သေချာမသိသေးဘူး”

“ညှပ်တော်”

“ဟင်းဟင်း ... ဒါမျိုးက Intro slow go go လေးနဲ့ ညင်ညင်သာသာလေးပြောရတာ မာမီရဲ့။ အဲချိန်တိုတိုလေးနဲ့ ပိုင်းဒိုင်း ကြိုလိုက်ရင် လန့်ပြေးသွားမှာပေါ့”

“အေးပါ ... သူများနောက်ပါမသွားရင် ပြီးတာပဲ”

၁၃၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကောင်မလေးက simple အလှလေးဗျ”

“ဘယ်လို”

“ဒီခေတ် ဖလန်းဖလန်းတွေကြားထဲမှာ ဒီလိုယဉ်ယဉ်လေးတဲ့ အလှကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ကို ထင်မထားဘူး။ တကယ်တမ်း ချောတာ မာမိရဲ့”

“အလိုတော်! ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါမျိုးရှိသေးလို့လား ပုံတုံးကြီးတော့ ခေါ်မလာနဲ့ဦးနော်”

“ပုံမတုံးပါဘူး မာမိရယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးထားတတ်တယ်ရယ်၊ ကလေးဆန်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော့် အထိသွားရတာပါ”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပဲ၊ ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ မာမိသား မျက်လုံး ဒီလိုအလှမျိုးကိုမှ ရှာတွေ့ရတယ်လို့၊ မဒီရော သိပြီလား”

“အခုလေးပဲ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဒင်းက အချစ်ကို calculator လောက်တောင်မှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ”

“ဟဲ့! ပြောတော့မယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို”

“ဒီတစ်ယောက်နဲ့ သေချာပြီပြီမို့လား”

“တွေ့တော့ တွေ့နေတယ် ပြောတာပဲ။ နုနုကတော့ တစ်ယောက်တော့ သေချာသလောက်ဖြစ်ပြီတဲ့လေ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၃၅

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ နည်းနည်းစောသေးတာ မှန်ပေမယ့် မာမိက သူ့အတွက် ထမင်းပွဲကို စောစောပဲ ပြင်ပေးနေလေပြီ။ ထယ်စဉ်က စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မတည့်အတူကြီးပြင်းခဲ့သည့် ပေါက်ကျော်မလေးတောင် စွဲတော့မှာပါလား။

အထက်တန်းကို ထူးထူးချွန် ချွန်အောင်မြင်ခဲ့ကြပေမယ့် ‘မဒီ’ က သာမန် major ဖြင့်သာ ဘွဲ့ယူခဲ့ပြီး သူကတော့ ရေကြောင်းသိပ္ပံမှတ်တင် နိုင်ငံခြားမှာပင် Engineering ကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့ရတာပါ။

သင်္ဘောလှိုင်းကို ရွေးခဲ့စဉ်မှာ ‘မဒီ’ ကဖြင့် ဖခင် ‘ဦးအောင်ခြံ’ ၏တောင်ငှေးအဖြစ် ဒီလောကမှာ အကျွမ်းတဝင်ရှိနေလေပြီ။ နန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် စီးပွားရေးကို အမြင်ကျယ်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်နေပါသည့် အာဂအမျိုးသမီးလေးပါပဲ။ ဤသို့သော မိန်းကလေးနှင့် နှစ်ဖက်မိဘတွေ စီမံပေးချင်ကြပေမယ့် သူ့ရော ‘မဒီ’ ပါ နှလုံးသားက အချက်မပြတာမို့ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ကြတာပါလေ။

“သားပိုင် ... ကောင်မလေးက အတော်ငယ်လို့လား”

“ကျောင်းတက်နေတုန်းပဲဆိုတော့ (၁၉) (၂၀) လောက် ခြံပေါ့ မာမိရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်လယ်လွန်းနေရင် မာမိုသား နေရမှာမို့လို့”

“မာမိုသားက မဒီထက်နောက်မကျစေရပါဘူးဗျာ။ သိပ်မကြာခင် ခေါ်လာပြပါမယ်”

သေချာခြင်းက ရင်တွင်းမှဖြစ်တည်လေ၏။ ကံကြမ္မာဆိုတာက မထင်မှတ်တာတွေကို ဖြစ်စေတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ နောက်ထပ် ဆုံခွင့်ရနိုင်မှာပါ ‘ဒါဒါ’။

(၁၂)

ခြံထဲဝင်လာပါသည့် ‘ကိုကို’ ကားကို လသာဆောင်ပေါ်မှာ စာကျက်နေရင်း မြင်လိုက်ရလေ၏။ လက်ရမ်းကို ကျောမိ၍ စာကျက်နေသည့် သူမက အသံကြားသည်နှင့် လှည့်ကြည့်မိတာပါ။ စာမေးပွဲနီးညို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စုပြီး စာကျက်ပိုင်းလုပ်ဖြစ်တာ နှစ်တိုင်းပါပဲ။

“ကိုကိုပြန်လာတာလား”

“အင်း”

“နင့်ကိုကိုကို ဝယ်ပေးထားတဲ့နာရီ ပေးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

၁၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

အလို! ဟုတ်သားပဲ။ ဝယ်ထားတာဖြင့် နှစ်ပတ်ကျော်ကြာနေပြီ။ ပေးဖို့ ဘာကြောင့် သတိမေ့နေရပါလိမ့်။ ခုတစ်လော Exam ဖြေရမှာကြောင့်လား စိတ်ပူပန်ပြီး ဟိုမေ့ဒီမေ့ဖြစ်တာ မကြာခဏ မဟုတ်လား။ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်နော်။ နေပါဦး၊ အဲဒီဘူးတိုဘယ်နားမှာထားမိပါသလဲ။ ဒါကိုလည်း မမှတ်မိပြန်ပါ။

“မိဒါ”

“အင်း”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ ဟိုတစ်နေ့က smart boy ကိုများ လွမ်းနေတာလား”

“သေဦးမယ်၊ ငါက ဘာလို့ သတိရနေရမှာလဲ၊ လွမ်းဖို့ဆိုဝေးသေး”

“ပြောတာပဲ၊ နင့်ပုံစံကိုက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ”

‘ရတနာ’ ကို နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိ၏။ သင်ဖျူးဖျာထင်သံစားပွဲလေးစတင် နှစ်လုံးဆက်ကာခင်းထားပြီး လေ့လာနေပါသည့် စာအုပ်တွေက နေရာအနှံ့ ပွယောင်းနေလေသည်။ သူမ copy စာအုပ်တွေ text တွေကိုဖြင့် စာရွက်အချောအထူတို့ အုပ်ထားကာ အဖုံးဖွင့်ကြည့် လှန်လျှော့မိပါက ‘ကိုကို’ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးတွေဖြင့် ရေးထားပါသည့် သူမအမည်တို့ကို မြင်ရမှာလေ။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၃၉

မသိလျှင် မိန်းကလေးလက်ရေးဟု အထင်မှားရလေအောင် လှပလွန်းပါသည့် လက်ရေးတို့ပါပဲ။ အခန်းထဲမှာ စိထားပါသည့် ဘောလ်ပင်ထည့်ခွက်တွင်းမှ ဘောလ်ပင်လှလှလေးတွေ၊ fancy စသည်လေးတွေ၊ မှန်တင်ခုံရှိ ကလစ်လှလှလေးတွေ၊ ခေါင်းစည်းကြိုး လှလှလေးတွေကို သူမ ရှာဝယ်စရာမလိုရလေအောင် ‘ကိုကို’ ပင် အမြဲတစေ ဝယ်လာပေးတာပါ။

“တကယ်ပဲ မမှတ်မိတာလား”

“နာမည်က အမှိုက်စားပါဟယ်။ ဘာပိုင်ဆိုလား”

“ပိုင်မေမင်းပါဟယ်”

“တွေ့လား၊ ပြောတော့ မမှတ်မိဘူးဆိုပြီး မိန်းမကိုက”

“အေးလေ”

ရယ်သံတွေထွက်လာလေ၏။ မေမေက စားစရာ၊ သောက်စရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လာပို့ပေးနေသဖြင့် အာရုံပြုက်ရတာမို့ တားရသည်အထိပါ။ အခုတော့ ‘ကိုကို’ ကုမ္ပဏီမှ စောပြန်လာပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွ ဖြစ်လာရလေ၏။ ခါတိုင်းလို အသံကျယ်ဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး ခြေကြိုလိုက်ချင်ပေမယ့် ‘ရတနာ’ နှင့် ‘ပုလဲ’ ရှိနေသဖြင့် ဆင်ခြင်နေရတာပါ။

“နင့်အစ်ကို ဒီနေ့စောတာပေါ့လေ”

၁၄၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“အင်း”

ခါတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားပြီး မှောင်ခါနီးမှ ပြန်လာနေကျဖြစ်ပေမယ့် ဒီရက်မှာဖြင့် ညနေ လေးနာရီမထိုးခင် ပြန်လာတာကြောင့်ပါလိမ့်။ ချက်ချင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်မလာသဖြင့် စိတ်ထဲမှာလေးသည်။ ဘာလဲ မျက်နှာလေးတောင် တစ်ချက်လာမပြဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေကပဲ ‘ဒါဒါ’ ကို အပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ရှိနေသည်ဟုများ အသိပေးထားလိုက်လို့များလား။

“ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေက ဒီလိုအစောကြီး ဆင်းတာမျိုး မရှိဘူး”

“ကိုကိုက ဖေဖေရဲ့ အထူးအခွင့်အရေးခံပဲဟာ။ ဒီလောက်တော့ pass ပဲ”

“အမြင်ကပ်လာပြီ၊ သူ့အစ်ကိုကိုဆို ကြားချင်လွန်းပါ”

“နင်တို့မသိပါဘူးနော်။ ကိုကိုနဲ့ငါက အင်း သူများတွေထက် ပိုချစ်ကြတယ်”

“ခွီးပါ”

“အေးလေ မယုံဘူး”

“ဒါဆိုလည်းကြည့်လေ”

“ဘာကိုလဲ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၄၁

“စောင့်ကြည့်လိုက်လို့ပြောတာ”

‘ရတနာ’ အိမ်မှ ကားလာကြိုမှာမို့ ပြန်လျှင် သယ်မည့် အအုပ်တို့ကို သေချာစီထပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ‘ပုလဲ’ စာအုပ်နှင့် မှာမည်စိုး၍ သပ်သပ်စီခွဲပုံထပ်လိုက်ပါ၏။ လသာဆောင်တံခါးက အင်းလင်းဖွင့်ထားပေမယ့် အခန်းစည်းပိတ်ထားသဖြင့် အပေါ်ထပ်ဘက်လာသည်လူကို လွယ်လင့်တကူ မတွေ့နိုင်ပါ။ သူမ ခါးကြောဆန့်ချင်း အညောင်းဖြေလိုက်မိသည်။ အခန်းစည်းက အလယ်မှ ဖျတ်ခနဲ သိပ်မသွားလေး ဟသွားသဖြင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဘာလဲဟဲ့!”

“ငါပြောတယ်လေ”

ဖျာထက်မှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ‘ကိုကို’ ရပ်နေသည့် နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်မိ၏။ ပြီးနောက် လိုက်ကာ အစ်မကို ဆွဲဖယ်လိုက်စဉ် သူမကို ပြုံးကြည့်နေပါသည့် အကြည့်တို့နှင့် ဆုံသွားရလေသည်။ ပြောသားပဲ။ သူမ ‘ကိုကို’ က ထိုသို့ပင် အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် အခုလို ရှာတတ်တာပါလေ။ အဘယ်မျှ ချစ်ဖို့ အတောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ကိုကို”

“စာကျက်နေတာဆို၊ ဘာလို့ ထလာရတာလဲ”

၁၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“လွမ်းလို့ပေါ့၊ မနက်က အစောကြီးထွက်သွားတာ ဒါဒါမှ မသိလိုက်တာ”

“ညမှယူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အခုယူမှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“Birthday gift လေ”

“ဟင်! မနက်ဖြန်မှကို”

“ဒါဖြင့် မနက်မှပဲ ယူပေါ့”

“အာ... မရပါဘူး၊ အခုပေး”

“အခု သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်လေ”

“ရှိရှိပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူငယ်ချင်းကလည်း ပေါင်းတတ်တယ်။ တစ်ယောက်က ဖြူဖြူ၊ တစ်ယောက်က ညိုညိုနဲ့”

သူမ သဘောကျပြီး ရယ်မိလေတော့၏။ မိတ်ဆက်ပေးမည် ဟု မပြောခင် ဝေဖန်ချက်က ရယ်စရာမဟုတ်လား။ ‘ကိုကို’ ကို ပေးပါဆိုပြီး စသလို နောက်သလို တောင်းကြတာ မှန်ပေမယ့် ‘ကိုကို’ ကဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်ဝင်စားပုံမျိုးမပြပါလေ။ ဒီလောက်ဆို လျှင်ဖြင့် စိတ်ချရပြီမို့ ‘ကိုကို’ လက်ကိုဆွဲ၍ လသာဆောင်ဘက် ခေါ်လိုက်မိတော့သည်။

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၄၃

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကိုကို ရေမချိုးရသေးဘူးလေ”

“ဒီအတိုင်းလေးလည်း ကိုကိုက လန်းပါတယ်နော်၊ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ပါ”

“ဪ”

မျက်နှာမှ အပြုံးကလျော့မသွားပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဤသို့ နိမ္မိတလေးတွေနှင့် တိတိပပ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာမှ မရှိခဲ့ပါလေ။ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီလိုမျိုး မိတ်ဆက်ပေးချင်ရပါသလဲ။ သူလက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ဟိုကလေးမနှစ်ဦးရှိရာဆီ ခေါ်လာလေပြီ။

“ကိုကို”

“အင်း”

“ဒါက ရတနာတဲ့၊ ဒါက ပုလဲ”

“ဟာ ... အဖိုးတန်တွေပါပဲလား”

“ကိုကိုကလည်း ဒါ ငါ့ကိုကို နန္ဒကျော်လေ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေပြီး ဘာမှပြန်မပြောကြပါ။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာ မည်သို့ များ ပြောဆိုထိန်းချုပ်ထားပါသလဲ။ တကယ်ဆို သူ့ကို ‘ကိုကို’ ဟုခေါ်၍ နှုတ်ဆက်လာလောက်တော့ ပြန်လုပ်သင့်တာပါလေ။

“ဟယ်!... တစ်ခုခုတော့ ပြောကြလေ”

“အဟီး... ချောလို့”

“လုပ်လာပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ မိတ်ဆက်မပေးချင်တာ”

“တင်ကယ်ပြောတာပါ ကိုကို၊ အရမ်းချောတယ်”

“ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ပြောရတာ ညီမလေးရဲ့”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်။ သန့်ပြီးတော့ ကြည့်ကောင်း

တယ်၊ အရမ်းပဲ”

“ကိုကိုပြန်ဝင်တော့”

“ဟော... ကြည့်!”

ပန်းကိုပြန်လှည့်ကာ အတင်းတွန်းလွှတ်နေပြန်လေပြီ။ ဒါပဲလား။ သူ့ကို ဤမျှအူတိုနေတုန်းပဲလား ညီမလေးရယ်။ ကျောင်းတက်တာ သုံးနှစ်မှပဲ ဒီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ရတယ်လို့၊ ဟိုကလေးနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းပူးပြီး တီးတိုးပြောနေပြီမို့ သူသွားသင့်ပြီဟု ထင်လိုက်ပါသည်။

“စာဆက်ကျက်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ဒါဒါဖို့ လက်ဆောင်ပါတယ်ဆို”

“ပြီးမှ ကြည့်တော့လေ”

“ပြီးရော”

“အူပုပ် သည်းပုပ်မ”

“အေးလေ၊ တွန့်တိုလိုက်တာ”

“ဪ... မေ့တော့မလို့၊ မေမေက ညီမလေးတွေကို

အခုစာ စားပြီးမှပြန်တဲ့”

“ဟင်... ဘာကျွေးမှာမို့လို့လဲ”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

“ဟေး!... ကြိုက်တယ်ကိုကို၊ ကြိုက်တယ်”

“ဘာကြိုက်တာလဲ၊ မရှင်းမရှင်း မပြောနဲ့နော်၊ မဲပလေ”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကိုပြောတာပါ၊ အဟီး”

“ဘာလဲ မဲပလေ”

“မဲပလေ၊ မေပုလဲပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ကြိုကြိုဖန်ဖန် ခေါ်တတ်တယ်”

ကောင်မလေးတွေ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားလေ၏။ အူအပင်ကင်း

သည့် အရွယ်လေးတွေမို့ ဘာကိုမှ စိတ်မပူကြပါဘဲ ရယ်စရာတွေ

အဖြစ်သာ သိနေကြတာပါလေ။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်စဉ် အိတ်ကပ်

ထဲမှ သူ့ phone က ရုတ်တရက် မြည်လာလေ၏။ ယူကြည့်လိုက်မိ

မို့ ဓာတ်ပုံထည့်ထားပေးပါသည့် ‘သိမ့်မဒီ’ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

၁၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြဿနာပါပဲ။ ဒီအချိန်ကြီးများ phone ဆက်ရတယ်လို့။

“ဟယ်လို”

“ပြောဖို့မေ့တာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်မပြောတာများလား
ကိုနန့်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မနက်ဖြန် ညီမလေးမွေးနေ့ဆို”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ဒီဒီကို အန်ကယ်ထက်ပြောမှ
သိတော့တယ်”“အဲဒါက ဟိုလေ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒါဒါက စာမေး
ရုံနေတော့ သိပ်ပြီး အကျယ်တဝင့်လုပ်တာမျိုး မဟုတ်လို့ပါ”“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Birthday gift တော့ပေးရမှာပေါ့။ အရင်းနှီး
ဆုံး လူတွေပဲဟာ”အလို! ‘အရင်းနှီးဆုံး’ တဲ့လား။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးမှ
ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ဒီလောက်ကြီးလည်း မရင်းနှီးသေးပါဘဲ။
စကားမျိုး သုံးရပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေနှင့်အန်ကယ်ဦးအောင်
ဦးတို့က ရင်းနှီးလွန်းသည့်မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေတာကို ရည်ညွှန်းပြော
ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ခွက် ... ၁၄၇

“ညီမလေး စာကျက်တာကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့
ခွဲလုပ်တာပါ ဒီဒီ။ အိမ်မှာတော့ တစ်ခုခု ချက်စားကြမှာပါ”

“တွေ့လား။ ခုထိ လာပါလို့ တစ်ခွန်း မပြောသေးဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီဒီရဲ့။ လာပါ။ လာလို့ရပါတယ်”

“ဟယ် ... အင်တင်တင်နဲ့ ဖိတ်ရတယ်လို့”

ရော်! ... ဒါဆို ဘယ်လိုများပြောရမှာပါလဲ။ သူက စကား
ပြော ကျွမ်းကျင်တဲ့သူမှမဟုတ်တာလေ။ အခန်းထဲမှာ ရေချိုးရန်
ခပ်ကြယ်သီး ဖြုတ်ရင်းဖြင့် phone ပြန်ဖြေနေတာမို့ တံခါးကို
သေချာမပိတ်ဖြစ်ပါ။ ခပ်ဟဟလေးဖြစ်နေသည့် တံခါးကြားမှ သူ
အခန်းထဲကို ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုလည်း သတိ
ထားမိခဲ့ပါလေ။အကယ်၍သာ သူ့မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတွေ မရှိခဲ့ပါလျှင်၊
အချိုးဖို့အာရုံ ချက်ချင်းမရသေးဘဲ phone ဆက်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်၊
သူ့နောက်မှ ညီမလေးလိုက်မလာပါလျှင် သူပြောနေပါသည့်
အကြောင်းအရာတို့ကို သေချာမသိခဲ့ပါလျှင် ပြဿနာအကြီးကြီးကို
အံ့တီးမိမည်မဟုတ်ပါချေ။သူချစ်သော (သူမကလည်း) သူ့ကိုချစ်သော အနီးဆုံးမှာ
ဒီနေ့ပဲပါသည့် အရင်းနှီးဆုံးသူစိမ်းနှစ်ဦးကို အဝေးဆုံးသို့ရှောင်ကွယ်

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

မည်သို့သော တွန်းအားကများ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခဲ့ရပါသလဲ။
သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် သူနှင့် 'ဒါဒါ' ကြီးကို မည်သို့သော သူ၏
သူရံ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဝင်ခွင့်မရနိုင်ဘူးဆိုသည့်အချက်ပါပဲ။

(၁၃)

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ကလေးတွေ
နို့နုမှာမို့ ခါတိုင်းလို ဘောင်ဘီတိုမဝတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ပုဆိုးသာ ဝတ်ခဲ့
ရပါသည်။ ကိုယ်က လူကြီးမို့ ကလေးတွေရှေ့မှာ သတိထား ဝတ်ဆင်
မှောင်လေ။ လေ့ကားမှ ဆင်းခဲ့စဉ် ပြန်ရန် ထွက်လာပါသည့် ကောင်မ
လေးနှစ်ယောက်နှင့် တိုးလေတော့၏။

“ဒါဒါရော”

“သိဘူး”

“ဟောဗျာ... ညီမလေးတို့ကို ညှော်ခံဘဲ ဘယ်ပျောက်နေ

လဲ”

၁၅၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရတနာတို့ စာအုပ်သိမ်းပြီး ဆင်းလာတော့”

“ဟဲ့!”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး ကိုကို၊ အိမ်ကကား လာကြည့်နေပြီ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်မငါ့”

ကလေးမလေးနှစ်ယောက်က သူ့ကို မရဲတမဲဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည့် ကားပေါ်တက်သွားလေ၏။ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ ညနေစောင်းမှ ရေချိုးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့မိ၏။ မေမေက ဖေဖေနှင့် သူ့အတွက်တော့ ထမင်းဟင်းချက်ပေးထားမှန်း သူသိနေပါသည်။

“ဒါဒါ့ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်မလာဘူးလား”

“ကျွန်တော်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ရှိနေမယ်လို့ ထင်ထားလို့ပါ မေမေ။ ရပါတယ်၊ တက်ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေနေ ... သဲမာကိုပဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ သားလည်း ဆာရောပေါ့”

“ဖေဖေကိုစောင့်ဦးမယ်လေ”

“သားဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် dinner စိင်ကျွေးတာမို့ hotel မှာပဲ စားလာမှာ။ မစောင့်နဲ့တော့၊ လာထိုင်”

=ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရွိုက် ... ၁၅၁

သူက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှ မစားသေးပါ။ ညီမလေး ရောက်လာမှာကို စောင့်ရှုပြီးမှာမို့ အလယ်ခန်းဘက်သို့ ကြည့်ကြည့်ရင်း မျှော်နေလိုက်ပါ၏။ တအောင့်အကြာ ‘သဲမာ’ သာ ခြံဆင်းလာပြီး ‘ဒါဒါ’ က လိုက်မလာပါချေ။ အနောက်မှရောက်လာသည့် အထင်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ပါသော်လည်း မရှိပါလေ။

“နင်တို့မမလေးရော”

“သမီးလည်း တံခါးထူပြီးခေါ်တာပဲ ကြီးမေရဲ့။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး”

“ဒီကလေးမ ညနေစောင်းကြီး အိပ်ပျော်နေပြန်ပြီထင်တယ်၊ အမေးပွဲဖြေခါနီး ဖျားတော့မှာပါပဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ သွားနှိုးလိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

‘ဒါဒါ’ အိပ်နေလျှင် သူမလွဲ၍ မည်သူမှ အတင်သွားမနှိုင်းရ။ ရေချိုးခန်းထဲရောက်နေပါကလည်း အခန်းပြင်မှ နှိုးတာကို မကြားနိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ လေကားမှပြန်တက်လာခဲ့ပြီး ‘ဒါဒါ’ အခန်းတံခါးကို သူ အသာခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ညီမလေး”

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

၁၅၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ညီမလေး ဒါဒါ၊ အိပ်ပျော်နေလား”

Door lock ကို လှည့်လိုက်မိစဉ် အထဲမှ lock သံသံသံဖြင့် သူ့ ရင်ထိတ်မိသွားရပါ၏။ ဘာလဲ ရေချိုးခန်းထဲရောက်သလည်း ဒီတံခါးကို Lock ပိတ်စရာမှမလိုတာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တော့များ အခုလို လုပ်ရပါသလဲ။ အခန်းသော့အပိုက်က သူ့အခန်းတံခါးသော့မှာလည်း ရှိတာမို့ အခန်းထဲ ဝင်ယူလိုက်ပြီး ‘ဒါဒါ’ အခန်းထဲ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အခန်းထဲမှာ ရှပ်ပွနေတာမျိုးလည်း မရှိသဖြင့် ရေချိုးခန်းသို့သာ ဦးတည်လိုက်ရလေသည်။ ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ ရေပန်းဖွင့်သံကို ကြားနေရသဖြင့် ရေချိုးနေမှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ အပြင်ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် စိတ်ထဲ မသက်သာသဖြင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို နားကပ်၍ နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။

အလို! ရှိုက်သံလေလား။ ငိုပြန်ပြီလား ‘ဒါဒါ’။ စာမေးဖြေရမည့်ရက်က ဘာမှသိပ်မလိုတော့တာကို ဘာများ ဝမ်းနည်းစဉ် ငိုပြန်ပါသလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သူ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးတုန်းက မိတ်ဆက်ပေးပြီး အခုမှ ထကောက်ပြန်ပြီလား။ အခုထိ ကလေးစိတ်မကုန်သေးပါလားနော်။ စိတ်များလည်း ညစ်ပါရဲ့။

“ဒါဒါ ညီမလေး”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်စုံက ... ၁၅၃

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

အသံက ခဏမျှ တိတ်သွားလေ၏။ ရေချိုးချိန်ကြာလျှင်လည်း ဖျားနိုင်တာမို့ အသံပေးရမှာပါ။ ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းကိုပါ ရေလောင်းနေပြီလားဟု တွေးလိုက်မိပြီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရတာ အမှန်ပါ။ ဘုရားရေ! အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ညီမလေး ဒါဒါ”

“လာမခေါ်နဲ့!”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွာ။ ညနေစာစားရမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီကို။ ရေချိုးရင်လည်း မြန်မြန်သွက်သွက်လုပ်မှပေါ့”

“မသိဘူး! ... ဘာမှလာမပြောနဲ့”

“ဒါဒါ”

“မခေါ်နဲ့ဆိုနေမှ”

“ကျစ်! ကိုကို ဘာလုပ်မိလို့လဲကွာ။ တံခါးဖွင့်တော့လေ”

“မဖွင့်ဘူး”

“ကိုကိုကို ရန်တွေ့ချင်လည်း အပြင်ထွက်ပြီးမှပြောပါ။ အဲဒီထဲ အကြာကြီး မနေပါနဲ့။ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်”

ပြောပြန်ပါပြီ။ ဤသို့ပင် လျှာဖျားလေးနှင့် ရင်ထဲမိသံဆွေပြန်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ပြောတော့ဖြင့် ညီမလေးကို အချစ်ဆုံး

၁၅၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ငုံထားမတတ် ချစ်တာဆိုပြီး အခုတော့ ‘ဒါဒါ’ ထက် ပိုချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ အိမ်မှာတော့ မေမေတို့ရှေ့မှာ ‘ဒါဒါ’ ကို ဂရုစိုက်သလို ပုံစံမျိုး လုပ်ပြနေပြီး ကွယ်ရာမှာဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲ ငြိနေပါသည့် မိန်းကလေးနှင့် ဆက်သွယ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူပါလဲ ‘ကိုကို’။

“ဒါဒါ”

“ဘာလဲ!”

“အပြင်ထွက်လာတော့ ပြောမယ်လေ”

မဖွင့်ပေးရင်လည်း တံခါးသော့ဖျက်တာတွေ၊ ဘာတွေ လုပ်နေ တစ်အိမ်လုံး ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ကုန်တော့မှာပါ။ ‘ကိုကို’ ကို အမြဲ ပြဿနာ ရှာသည့်ကောင်မလေးအဖြစ်သာ မြင်ကြဦးမှာ မဟုတ်ပါလား။ ငါတော့ဖြင့် တစ်အိမ်လုံး၏အချစ်တွေကို စုပြုံပိုင်ဆိုင်ထားသည့်နှယ် သိထားကြတာပါလေ။ သို့သော် ‘ဒါဒါ’ စိတ်တွင်းမှာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာနေသည့်နှယ် ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းပြီး ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူက မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ညီမလေး”

ခေါ်သံထဲမှာ တုန်ရီသံက ရောပါလာလေ၏။ စိုးရိမ်နေပြီ လား။ ဒါဆိုလည်း ‘ဒါဒါ’ မကြိုက်တာကို မလုပ်နဲ့ပေါ့။ အခုတော့

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ဂိုက် ... ၁၅၅

အစ်ယောက်တည်း ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ပုန်းထုတ်နေတာတော့ မကောင်း တဲ့။ အငယ်မို့ ဗိုလ်ကျသည်ဟုသာ မိဘတွေက အမြဲထင်ပြီး ‘ကိုကို’ ကို ငဲ့ညှာဖို့သာ ပြောကြတာလေ။ တကယ်တမ်းမှာဖြင့် ‘ဒါဒါ’ ကို ချစ်ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်နေတာက ဘယ်သူပါလဲ။

“ကိုကိုတောင်းပန်ပါကယ် ညီမလေးရယ်။ အပြင်ထွက်လာ ခြီး ပြောမှ ပြဿနာရှိတာကို ရှင်းပေးလို့ရမှာပေါ့”

ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အဝတ်အစားမချွတ်ဘဲ အတိုင်း ရေပန်းအောက်မှာ ထိုင်ချထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိန္တုနေ သည့် သူမကိုကြည့်ရင်း ‘ကိုကို’ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ သည်။ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှ ကြိုက်သည်ဟုပြောခဲ့ပါလျက် အခုလို ‘ကိုကို’ လျှို့ဝှက်တတ်လာတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ကောင်းပြီ ‘ကိုကို’။ အလှည့်ဆိုတာ ရှိရိုးမှန်လျှင် ‘ဒါဒါ’ နာကျင်ရသလိုမျိုး ‘ကိုကို’ လည်း တစ်ကြိမ်တော့ ပြန်ခံစားရမှာအမှန် သူ့လက်သည်းဆိတ်ရင် လက်ထိပ်တော့ နာစမြဲမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခုဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပြုပြီး ဘယ်လောက်နာကျင်ခံစားရသလဲဆိုတာ ဆို ‘ဒါဒါ’ ခံစားရသလို ‘ကိုကို’ လည်း ခံစားဖူးစေရပါမယ်။

“ဟာ! ... ညီမလေး”

ယိုင်လဲကျသွားပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ‘ကိုကို’ ဖမ်းပွေ့လိုက်

၁၅၆ မမသဒ္ဓါမောင်

သည်ကိုသာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ပါ၏။ 'ဒါဒါ' ကမ္ဘာကြီး အမှောင်ထု
 ခဲ့တာကို 'ကိုကို' သိခဲ့ပါသလား။ မီးစနဲ့ထိုးမိရုံနဲ့ အပေါက်ကလေး
 ဖြစ်တာ မဟုတ်ရပါဘူး 'ကိုကို'။ အဲဒီအနာရဲ့ ဘေးဘက်မှာ လောင်
 ကျမ်းမှုဆိုတာက အနည်းနဲ့အများတော့ ကျန်ရှိနေခဲ့ဦးမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“သီဂီလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ အစ်ကိုရယ်။ အောက်ထပ်မှာ
 ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ သူတို့မောင်နှမ ဘာဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ
 ကို ဘာမှမသိလိုက်တာ”

“သားက သမီးကို မမေးကြည့်ဘူးလား”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါ၏။ မေးတာကိုမှ ပြန်မဖြေတာ
 သူက ဘယ်လိုသိမှာတဲ့လဲ။ Family Doctor 'မြမြင့်မိုရ်'က 'ဒါဒါ'
 ကို စစ်သပ်ကြည့်ပေးနေသဖြင့် ဘေးမှာပင် သူ ရပ်စောင့်နေရတာ။
 ဆံပင်တွေ သုတ်ထားပေးတာ သိပ်ပင်မခြောက်သေး။ လေတွေ
 ဘာတွေ ဖြတ်ကုန်မှ ဒုက္ခပါပဲ 'ဒါဒါ' ရယ်။

“အဲဒီအကျင့်ကို ဘယ်လိုဖျောက်ရမယ်မှန်းကို မသိတော့
 ဘူး”

“ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါရဲခွေးတဲ့ shock မျိုး ထပ်မံဖြတ်
 မမတို့ကို မြ သတိပေးထားပြီးသားနော်”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၅၇

“ဟင်!”

“ကလေးက pshcho ဆန်ဆန် အသည်းအသန် ဖြစ်ခဲ့တာ
 ဟဲ့ မမေပါနဲ့”

“ဗျာ!”

သူ အဲ့သြတကြီးဖြစ်သွားရလေ၏။ Psycho တဲ့လား။
 ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုရောဂါက ညီမလေးထံမှာ ရှိခဲ့ဖူးတာပါလဲ။
 အကြောင်းလည်း ဖေဖေရော မေမေပါ 'ဒါဒါ' ကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး
 ဘယ်လိုလိုက်ထားခဲ့ကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ 'Dr. မြမြင့်မိုရ်'၏အကြည့်က
 သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသေးသည်။ အေးစက်စက်အကြည့်ကြောင့်
 သူရင်ထဲမှာပါ အေးခဲသွားရသည့်နယ်ပါလေ။

“နန္ဒကျော်အပေါ်မှာ သူ တော်တော်မှ ဆိုးပြရဲ့လား”

“အဲ!”

“အငယ်ပဲ မောင်နန္ဒရယ်၊ အလျှော့ပေးရမှာပေါ့”

“အခုဟာက မောင်နှမချင်း စကားများရန်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်
 ဆိုက်တာရေ။ သမီးက ထစ်ခနဲ စိတ်ကောက်ပြပြီး သူ့ကိုယ်သူ
 နှာယ်ပြုလာတာ”

“သူ့အနီးနားမှာ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့ ကပ်ကြေးကဲ့
 သို့မဟုတ် မထားမိပါစေနဲ့ မမ”

၁၅၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင်!”

အလို! ဟိုတစ်လောလေးကလည်း ကပ်ကြေးကောက်ကို
ပြီး ဆံပင်တွေ ညှပ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်
ပြီး ဒီလိုပုံစံမျိုးကိုများ လုပ်လာရပါသလဲ။ ဆရာဝန်ပြောမှပင် ‘ဒါဒါ’
အပေါ် သူတို့ စိုးရိမ်စိတ်ပိုကြီးလာရတော့တာပါ။

“သူ မကြိုက်တာ မလုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့”

“အမလေး ဒေါက်တာရယ်။ သူ မကြိုက်သမျှသာ လိုက်
ရှောင်နေရရင် တစ်အိမ်လုံး ဘာမှ လုပ်လို့တောင် ရမှာမဟုတ်တော့
ဘူး။ အမြဲတမ်း သူ့စိတ်ချည်းပဲ။ ဒါ စားမယ်ဆို ခုချက်ချင်း လုပ်သေး
ရတာ”

“မြက သေးသေးမွှားမွှားတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။
သိကိရဲ့။ သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်မှုမျိုး ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ပြောပြရုံပါ”

“အဲဒါကတော့ သမီးနဲ့ အနီးကပ်နေရတဲ့သားပဲ သိနိုင်မှာ”

“သူကိုက စိတ်သိပ်ကြီးလွန်းလို့ ခက်နေတာ ဒေါက်တာနဲ့
သမီးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်ဗျာ”

“သားသမီးဆိုတာ ရတနာပါ ကိုထက်မြက်ကျော်။ သေး
သေးလေး အပွဲအနားအဆာပါကောင်းပါနိုင်ပေမယ့် တန်ဖိုးတော့ ဦး
ဦးမှာပါ။ ပစ်လိုက်ရဖို့ဖြစ်ခဲ့တာ တစ်ကြိမ်နဲ့ပဲ တော်သင့်ပါပြီ။ ပြော

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ... ၁၅၉

ဆရာဝန်တွေက လူနာရဲ့အသက်ကိုပဲ အခွင့်ရှိသလောက် ကယ်လို့
ခုတာပါရှင်။ လူနာရဲ့ စိတ်နှလုံးကိုတော့ ကာယကံရှင်ပဲ ကယ်လို့ရတာ
မို့ မြတို့ မကယ်နိုင်ပါဘူး”

အခန်းထဲမှာ အသံတို့ တိတ်သွားလေတော့၏။ ဆရာဝန်ကို
‘မေမေ’ က ပြန်လိုက်ပို့ပေးရန် အရင်ဘာကို ပြောရမှာမို့ အောက်ထပ်သို့
ထိုက်ဆင်းသွားလေသည်။ ခုတင်ဘေးရှိရာမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ညီမလေး
အဲဒီ ဆံပင်တို့ကို တဘက်ဖြင့် သူ ခပ်ဖွဖွ သုတ်ပေးနေမိ၏။ အမြန်ဆုံး
သက်သာပါစေဟုလည်း စိတ်ထဲမှ အခါခါ ရေရွတ်နေမိလေသည်။

(၁၄)

လေးပင်သည်မျက်ခွံတို့ကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်မိပါ၏။ မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူနှင့်အတူ အလင်းပြပြ ထွန်းထားတာကိုသာ သိရလေသည်။ အနားမှာ ဘယ်သူမှ စောင့်မနေကြဘူးလား။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့နေသလို ရင်ဘတ်နေရာမှ စူးအောင်နေပါသည့် ဒဏ်တစ်ခံစားနေရတာ မသက်သာပါချေ။

“အင်း”

ညည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပြီး သူမလက်ဖျားကို လာဆုတ်ကိုင်ထိလိုက်ပါည့် လက်နွေးနွေးကြောင့် မျက်စိကို အသာမှိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။ ဘယ်သူလဲ၊ ‘ကိုကို’ လား။ မေမေတော့မဟုတ်ဘူး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ခွက် ... ၁၆၁

သင်ပါရဲ့။ ဝင်သက်နှင့် ရှုထုတ်လိုက်ပါသည်။ လေခပ်နွေးနွေးက ချစ်မိပါးပြင်နားမှ ဖြတ်သွားသလို နဖူးထက် စမ်းလိုက်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။

သေချာပါတယ်၊ ဒါ သူမ၏ ကိုကိုပါပဲ။ ဒီ ကိုယ်သင်းရနံ့ သံမွှေးမွှေး၊ ဒီကိုယ်ငွေ့နွေးနွေး၊ ဒီလက် နူးနူးညှည့်ညှိလေးကို အမြဲတစေ မှတ်မိနေတာပါလေ။ စိုးရိမ်ပြနေပြန်ပြီလား။ ‘ကိုကို’ အပေါ်၌ ချစ်ခဲ့ရပါသည့် ‘ဒါဒါ’ ကို ‘အချစ်’ ဆိုသည့်အရာက ပင်လယ်ကြီး နှစ်ဝိုင်းပြတ်သည့်နှယ်၊ တောင်ကြီးပြိုကျလာသည့်နှယ် တောတစ်ကြီး လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားသည့်နှယ် ခြားနားပြလေပြီလား။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မဝိကလာ ဝိကလာဖြင့် ပြောခဲ့ပါသည့် အားလုံးတို့ကို ကလေးစကားအဖြစ် အလေးအနက် မထားချင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ သဘာဝတရားရဲ့ အမှန်တရားကို မသိလို့ မဟုတ်ရပါ။ အခြင်းထက် အတ္တတို့ စွက်ဖက်နေခဲ့ပါသည့် ရင်တွင်းမှ သံယောဇဉ်တို့က ပူလောင်ခြင်းလောဘဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု သင်မထားခဲ့မိလို့ပါပဲ။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချသံက ညဉ့်ယံမှာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာပါ၏။ ခပ်မောနေပြီလား။ ‘ဒါဒါ’ သိပါပြီ ‘ကိုကို’ ။ ‘ရတနာ’ အသိပေးခဲ့စဉ်

၁၆၂ မမသွါမောင်

ကတည်းက အခုလို ခေါင်းမာမနေပါဘဲ စိတ်လျော့ထားခဲ့မိလျှင် ကောင်းသား။ 'ရတနာ' ကိုယ်တိုင် 'မမကတ္တီပါ' ကြောင့် အဖြူရောင် အတ္ထုဖြင့် မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသည်။ သင်ခန်းစာကို သိခဲ့ပါလျက် ကိုယ့် အလှည့်မှာ ဘာကြောင့် ကြိုတင်မပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ရပါသလဲ။

“ဒါဒါ”

လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်လေသလား။ သို့တည်း မဟုတ် ဒီအတိုင်း ရေရွတ်လိုက်တာမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဆံစပ်မှ ဆံပင် နုနုလေးတွေကို သပ်တင်ပေးနေသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားရလေ၏။ ဒါတိုင်းလည်း အမြဲတမ်း ဤသို့ တယုတယ လုပ်ပေးခဲ့ပါလျှင် အခုမှ ဘာလို့ အထူးအဆန်းတွေ ခံစားရတာပါလိမ့်။

ရုတ်တရက် နဖူးပြင်ကို ခပ်ဖွတ်ဖွတ်လိုက်မှုကို ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို စိစစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ဖြစ်သွားရစဉ် ရင်ထဲမှ ဒီန်းခနဲမြည်ဟီးလေတော့သည်။ ဘုရားရေ! 'ကိုကို' ငိုသတဲ့လား 'ဒါဒါ' ကြောင့် မျက်ရည်ကျပြီး ခံစားရတယ်ပေါ့လေ။ ဒါဆိုလည်း ဘာလို့များ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို 'ဒါဒါ' ထက်ပိုချစ်ခဲ့ရပါသလဲ။

အချစ်တွေအကုန်လုံး ပုံပေးခဲ့ပြီး ချစ်ခဲ့ရတာပါဆို။ အာခံတွင် ထဲ ငုံထားမတတ်လည်း ချစ်ရတာဆို။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထွေးဖက်နေ ထားပြီး သိမ်းထားချင်ရလောက်အောင် တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ချစ်ခဲ့တာ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချက် ... ၁၆၃

အဲဒါ။ 'ကိုကို' အသက်ထက်ပိုပြီး ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရပါသည် ဆိုသည် 'ကိုကို' က ခုတော့ဖြင့် 'ဒါဒါ' အပေါ် ခါးသီးရက်စက်ခြင်း တွေ ပုံပေးချင်နေမှဖြင့် မျက်ရည်ကျပြလို့လည်း အပိုပါပဲ ကိုကိုရယ်။

“သား”

“ဗျာ မေမေ”

“တစ်ရေးလောက်ဖြစ်ဖြစ် သွားအိပ်လိုက်ပါကွယ်။ မနက် နှစ်နာရီရှိနေပြီ”

“ရပါတယ် မေမေ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်ပါဘူး။ ညီမလေး ကို စောင့်ရင်းနဲ့ နည်းနည်းတော့ မိန်းဖြစ်ပါတယ်”

“ခေါင်းကိုက်နေမှာပေါ့ သားရယ်။ သွားအိပ်လိုက်ပါ။ ဆီးကို မေမေ စောင့်လိုက်ပါမယ်”

“သူနီးလာရင် ကျွန်တော်ရှိနေချင်လို့ပါ”

“ဆေးရှိန်နဲ့အိပ်နေတာဆိုတော့ မိုးလင်းမှ နီးလိမ့်မယ်လို့ အောက်ကမြဲမိန့်ရ ပြောသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မနက်နီးလာတော့ သားကို မေမေ ပြောပါမယ်”

မေမေ အတင်းနှင်လွှတ်နေပြီမို့ သူ ဆက်နေနေ၍ မသင့် ဆော့ပြီ။ မေမေနေတာကမှ ပိုသင့်တော်မှာမို့ ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ကိုင်ထားမိပါသည့် အေးစက်စက် လက်ကလေးက

၁၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

သူ့လက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ မသွားစေချင်ဘူးလား။ ဒါဆိုလည်း ဘာလို စိတ်ထိခိုက်ပြီး သတိလစ်နေမျောရတာလဲ ညီမလေးရယ်။

အခုလိုဖြစ်မှ (ဆရာဝန်လာကြည့်မှ) သာ အဖြစ်အပျက်ကို သူ ရိပ်မိသွားရတာပါ။ 'သိမ့်မဒီ' နှင့် 'phone ဆက်နေတာကိုမှ ကြားသွား မြင်သွားရတယ်လို့။ ဘာများ ထွေထွေထူးထူးပြောမိလို့လဲ။ အကျယ်တဝင့် မလုပ်ဖြစ်ပါသည့် မွေးနေ့ပွဲကိုသာဖို့ သူမှမဖိတ်တာလဲ။ ဖေဖေဘာကြောင့် ပြော၍ ဖိတ်လိုက်သည်ကို သူလည်း လုံ့ဆနားမလည်ပါလေ။

ဒီအတိုင်း ဖေဖေ မိတ်ဆွေရဲ့သမီးနဲ့ 'ဒါဒါ' မွေးနေ့မှာ အမှတ်မထင် ဆုံစေပြီး ရင်းနှီးသွားစေချင်လို့များလား။ ညီမလေး မရိပ်မိစေရန် ပညာသားပါပါဖြင့် သူနှင့် 'သိမ့်မဒီ' ကို ရင်းနှီးသွားစေချင်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ အချစ်ဆိုတာကို အခုလို မကြာမကြာတွေ့၊ စကား ခဏခဏပြော အချိန်မရွေး phone ချင်းဆက်သွယ်ရုံနှင့် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဖေဖေယူဆထားတာ ထင်ပါတယ်။

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရတာ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း 'ကိုကို' က ညီမလေးနဲ့ အနီးဆုံးမှာ အနွေးထွေးဆုံး သံယောဇဉ်တွေ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချိုက် ... ၁၆၅

ပေးနိုင်ပေမယ့် အဖြူရောင်သန့်သန့်ကိုသာ ပေးခွင့်ရှိတဲ့သူပါ။ 'ကိုကို' တို့ကြားမှာ ရှိနေပါတဲ့ မဟာတံတိုင်းကြီးကို ကျော်တက်ဖို့ စိတ်မကူးတဲ့ ပါဘူး။

ပင်လယ်ကြီးခြားထားတာကိုလည်း မိုက်မဲသည့်စိတ်ဖြင့် ကူးခတ်ဖို့လည်း မဝံ့ရဲ့ခဲပါ။ တကယ့်ကို ဝါးလှူဖြူလွှာနေပါသည့် ဇာခန်းဆီးက ကာခြားတာ ထာဝရတစ်သက်တာအတွက်ပါလေ။ မျှီသိပ်ထားရပါသည့် ပြည့်သိပ်နေပါသည့် ရင်တွင်းခံစားချက်တို့ကို ဒီဘဝမှာ 'ဒါဒါ' သိအောင် ဖွင့်မပြနိုင်တာကို နားလည်စေချင်ပါတယ်ကွယ်။

“သား”

“သွားပါမယ် မေမေ”

“သားအိုးရိပ်တာကို မေမေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုတာထက်တော့ ပိုပြီး အလိုမလိုက်သင့်ဘူး သား။ ငယ်တော့တဲ့အရွယ်တွေမှ ဟုတ်တော့တာ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ခွဲချင်ကြပြီလား။ မသိမသာလေး ပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သမီးရင်းနှင့် မွေးစားသားဆိုပြီး အကန့်အသတ် ပြဒါးတံကို တိုင်းပြုဆင်ပါရဲ့။ စိမ်းရခက်လွန်းပါတယ် 'ဒါဒါ'။ နွဲ့ဆိုးဆိုးလွန်းတဲ့ ညီမလေးဆိုတာထက် အစ်ကိုရင်းက အသက်ပေးပြီးတောင် အချစ်ခံခဲ့

၁၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ရသည့်ကလေးလေးမို့ အဘယ်မျှ ကရုဏာသက်ပြီး အရိပ်တကြည့် ကြည့်ဖြင့် ချစ်လာခဲ့ရပါသလဲ။

မောင်ချစ် နှမချစ်ပဲ လက်သင့်ခံကြမှာကို သူ အစောကြီး ကတည်းက သိပြီးသားပါ။ ဒါကို သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ဆန်းဆန်း ပြားပြားချစ်စိတ်တွေ ဖန်တီးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ ‘အရှင်မွေးလို့နေ့ခွင့် ကြီး’ ဆိုသလို မိဘမဲ့ဘဝမှ နှစ်ပါးအစုံ မိဘဆိုတာကို ဒီညီမလေး ကြောင့်သာ သူ ရရှိခဲ့ရတာပါလေ။ ပိုင်ဆိုင်ထားတာဆိုလို့ ဒီခန္ဓာကိုယ် မှလွဲပြီး ဘာဆိုတာမှ မရှိခဲ့သည့် အညတရကောင်လေးက ဒီညီမလေး ကို အသက်ပဲပေးရပေးရ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကိုပဲ ခွဲထုတ် ဖြတ်တောက်ပေးရပေးရ ပေးဆပ်ရမည့် အစားထိုးလူတစ်ယောက်ပါ။

“ကျေးဇူးသိက ကျေးမစွပ်ရ” တဲ့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ‘ဒါဒါ’ မသိစေချင်သည့် စကားမှန်သမျှ အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းတွင်း မှာသာ ပြောခဲ့ကြားခဲ့ရတာမို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအခန်းကို ယောင်၍သော်မှ ငဲ့မကြည့်ချင်တာအမှန်ပါ။ ထိုအခန်းမှာ သူငယ်စဉ်ကတည်းက ထင် မှာ ကြောက်ခဲ့ရပါသည့် ငရဲခန်းတစ်မျှပင် မဟုတ်ပါလား။ ‘ကိုကို’ နှင့် ‘ဒါဒါ’ ဆိုပြီး သိသာစေရန် ပိုင်းခြားပြခဲ့ပါသည့် အမှန်တရားစီရင်ရာ ဂူဗိမ္မာန်တစ်ခုလည်း ဖြစ်လေ၏။

“မေမေတို့စေတနာကို သား သိပါကွယ်”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျက် ... ၁၆၇

ညီမလေး၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်းမျှ ဆုပ်ထားလိုက်မိလေ သည်။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာတွေက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို နှံ့ထဲနှံ့သည့် နယ် နှစ်စေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ လူမှန်လျှင် လူအသိနှင့် စိတ်ထားက အပြည့်အဝရှိရမှာပါလေ။ ‘ကိုကို’ တို့နှစ်ယောက်က ဟိုးအရင်ဘဝ အဆက်ဆက်ကတည်းက ပေါင်းဖက်ခွင့်၊ ဆုံစည်းခွင့်မရခဲ့တဲ့ သူတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့ ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ရယ်။

“အထူးသဖြင့် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ငယ်ငယ် ချန်းကလိုမျိုး လက်ပွန်းတတီး မနေသင့်တော့တာအမှန်ပဲ”

“-----”

“သမီးက အငယ်မို့ သားအပေါ်မှာ လိုတာထက်ပိုပြီး တွယ် ဘာမှန်း မေမေတို့လည်း မြင်နေရပါတယ်။ သားကအကြီးမို့ ညီမလေး ဒီလိုပြုမူလာတာကို ဆင်ခြင်ဖို့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ နောက်ဆို နောက်ဆို မေမေတို့ အမြင်မသင့်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုတာလို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး သားရယ်။ သမီးကိုပဲ ချစ်ပြီး သားကို မချစ်လို့”

“မထင်ပါဘူး မေမေ။ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးအမှန်ပါ”

၁၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်လာတော့မည့်နှယ်ပါ။ ကလေးဆိုလျှင် မျက်ရည်ကျ ရိုက်ချလိုက်တာက ပြဿနာမရှိပေ။ သူလို ယောက်ျားရင်မကြီးက လူမသိ သူမသိ ကွယ်ရာမှာ ကိုက်တာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲလွန်းပါသလဲ။ ကလေးဘဝမှာကတည်း ရယ်တာ ငိုတာ ဆိုတာမျိုးကို သူ ဘာမှ မသိခဲ့ပါ။ ညီမလေးတွေ ခွဲရမှသာ မျက်ရည်ဆိုတာကို တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာ။ ညီမလေးရဲ့ အနံ့ တစ်ရှိုက်မှာ အပျော်ဆိုတာကို သူ ရခဲ့ရတာပါ။

အကြည့်နက်နက်လေးတစ်ချက်မှာ သူရင်ဘတ်ကြီး အနံ့နာခဲ့ရပြီး အပြုံးနုနုလေးတစ်ပွင့်အောက်မှာ သူ့နှလုံးသားကြီး ဘုန်းကြွေကျခဲ့ရတာ အရွယ်ရောက်ကာစ အရွယ်မှာကတည်းက သူ့အတွက် ‘မွေးမွေးပေးပါ’ ဟုဆိုတိုင်း မရိုးသားသည့်အပြာရောင်စိတ်တို့ အကြောင်းပြဖယ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါလေ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့သိလိုက်ရသည့် အသိတရားတစ်ခုဖြင့် -

Love is pain.

အချစ်ဆိုတာ နာကျင်ခြင်းပါပဲ။

“သားကို သမီးထက် မလျော့တဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ မေမေ့ချစ်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၆၉

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော့် အသက်နဲ့ထပ်တူ သိတတ်သွားမှာပါဗျာ”

“သား သွားနားပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းတွင်းမှ ဖွင့်နင်းလျှောက်သွားပါသည့် ခြေသံတစ်ချပ်က သူမနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားရသည့်နှယ်ပါ။ တံခါးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အသံမမြည်အောင် ဖွင့်၍ ပြန်ဝိတ်သွားတာက သတိထားပြီးလုပ်မှန်း ညီသားစေပါ၏။

ဝေးဝေးနေပါတဲ့လား။ နီးနီးကပ်ကပ် တပူးတွဲတွဲမနေစေချင်လို့ တားဆီးတာတဲ့လား။ ဒီထက်ပိုပြီး မတွယ်တာစေချင်တဲ့အတွက် ကြောင့် စည်းတစ်ချိမ်းပြလေသလား မေမေ။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဘာအတွက်လဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့် အခုလိုပြောရပါသလဲ။ ဒါဒါ့ တို့ မိသားစုမှာ လျှို့ဝှက်ထားသည့်အကြောင်းအရာများ ရှိနေပါသလား။

‘ကိုကို’က ‘ဒါဒါ’ ရဲ့ ‘ကိုကို’ မဟုတ်ဘူးလား။ ‘ဒါဒါ’ ‘ကိုကို’ ဆိုပါလျှင် ဤသို့ စည်းတားပြစ်ရာမှ မလိုတာလေ။ ‘ကိုကို’က ဘာရာ ဒါကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောနိုင်ရမှာပေါ့။ အခုတော့ မေမေပြောရုံနဲ့ ‘အင်း’ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဆိုပြီး အမိန့်နာခံသလို တစ်ခွန်းမကျန် သဘောတူ

၁၇၀ မမသဒ္ဒါမောင်

ခွဲရတာပါလိမ့်။

ဘာတွေလဲ 'ကိုကို'။

'ဒါဒါ' ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

'ကိုကို' က ဘယ်သူလဲ။

'ဒါဒါ' ကရော ဘာများလဲ။

မသိခြင်းမေးခွန်းများစွာက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးထားလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

ဒါဖြင့် သူမ သိမထားပါသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တို့က ဒီမိသားစုအတွင်းမှာ တကယ်ပဲရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ဒါကို သူမ သိကိုသိရမှ ဖြစ်မှာပါ။

ဘာကြောင့် 'ကိုကို' စိမ်းကားပြတာ ဘာအတွက် 'ကိုကို' ချစ်သူရှာရတာ။ ဘယ်သူ့အတွက်နှင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့သလဲဆိုတာတွေကို တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူမ အဖြေရှာနိုင်မှာပါနော်။ နားထင်နေရာတို့ထက် ပူလောင်စွာ စီးကျသွားပါသည့် မျက်ရည်တို့က ရင်တွင်းရှိ မီးကို မသိနိုင်ပါလေ။

(၁၅)

Sunday ပိတ်ရက်ဖြစ်နေ၍ သူတို့အိမ်ကိုသွားရန် ရေခိုးချိုး ဖြစ်ဆင်နေပါ၏။ 'မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ' ဟူသည့် စကားပုံက အခုမှ ပြောင်းပြန်ဖြစ်လေပြီလား။ 'ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုင်သာ' ဆိုပြီး မိန်းကလေးက အရင်ဆုံသွားဖြစ်ရတယ်လို့ ဘာဖြစ်ခဲ့နော်။ ဒီလိုမျိုး ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးမှသာ သူနှင့်နီးသည်ထက် ပိုနီးလာနိုင်မှာမဟုတ်လား။

“ဒွါ!”

လေချွန်သံကြားလိုက်သဖြင့် ခေါင်းရင်းမှ ပြတင်းပေါက် ချိတ်ကာကိုဖယ်၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ 'ပိုပို' အခန်းပြတင်းက မဖွင့်သေး

၁၇၂ မမသဒ္ဒါမောင်

တာမို့ ဘယ်ကများ ခေါ်လိုက်ပါသလဲဟု ဟိုဒီရှာကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ရုတ်တရက် တစ်ဖက်အိမ်ပြတင်းပေါက်က ဖြုန်းခနဲပွင့်သွားသဖြင့် လန့်သွားရလေ၏။

“ဟယ်!... လန့်လိုက်တာ ပိုင်ရယ်”

“ပိတ်ရက်လည်း လှလှတွေပြင်နေပါလား။ Date ထားတယ်ပေါ့လေ”

“ဟင်း ဟင်း... birthday ဖိတ်ထားတာ သွားမလို့ပိုင်ရယ်”

“မူပိုင်ရှင်ကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ မစပ်စုတတ်ပါသည့် ‘ပိုင်’က ဆန်းစွာ စပ်စုလိုပါလား။ ပြန်ရောက်တာနှင့် အိမ်သိပ်မကပ်လျှောက်လိမ့်နေသည်လူက ဒီနေ့ သွားစရာမရှိသလိုပါလား။

ပြုံးလိုက်တာကို မြင်သွား၍ မျက်ခုံးမင့်ပြ၍ အသံတိတ်မေးပြန်သည်။ ဖုံးထားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ပြောတော့ပြောရမည်သာ။

“ဟင်းဟင်း... မတော်ရသေးတဲ့ ယောင်းမလေးရဲ့ အ

(၂၀) ပြည့်မွှေးနေ့”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၇၃

“အားပါးပါး နားကြားပြင်းကပ်လိုက်တာ”

“မနာလိုမရှိပါနဲ့နော်”

“ဘာပေးဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားမရဖြစ်နေတာ။ သွားရင်းနဲ့ပဲ တစ်ဆိုင်ဆိုင် ဝင်ပြီး တစ်ခုခု ဝယ်သွားရမှာပေါ့”

“ငါလိုက်ပို့ရမလား”

“အံ့မယ်”

“လိုက်ရှုမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်အတွက် ဝယ်ပေးမယ်လို့ ခုထိ perfume မဝယ်ဖြစ်တာ လိုက်ဝယ်ရင်းနဲ့”

“ယောင်းမကိုလည်း လိုက်ရှိုးရင်းပေါ့လေ”

“အဟဲ... နင်သိရဲ့သားနဲ့”

“လိုက်ပါ ရပါတယ်။ ဒီအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း သွားတာမှ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေဦးမှာ။ ငါ အောက်မှာ စောင့်နေလေ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့သွားကြမယ်နော်”

“သဘောရှင် သဘော”

သူက လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီးနောက် ရေချိုးခြင်းကို အလုပ်လိုက်ရလေ၏။ ရင်တွေ ဘာလို့ အလိုလို အခုန်မြန်လာ

အခု အသက်အရွယ်

ရတာပါလိမ့်။ ခုံတလော 'မဒီ' ဖျက်နာမှာ အပြီးတို့ဝေဆာပြီး ဝင်းဆနေသည့်နယ်ပါ။ အချစ်က လူကို နုပျိုစေပါသလား။ ဒါကြောင့်မို့ ကြင်နာသူနှင့် ဆုံစွင့်ရနေပါသည့် 'သိန်းမဒီ' က လတ်ဆတ်လန်းဆန်းပြီး ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေတာ အမှန်ပါလေ။

“ဒါက ဘယ်ကိုတုံး”

“မဒီနဲ့ Birthday party သွားမလို့ပါ မာမီ”

“ဒီအချိန်အစောကြီး”

“လူကြီးပွဲမို့ ဒီအချိန် မနက်ပိုင်းပဲဖြစ်မှာပေါ့ မာမီရဲ့”

“အေးအေး၊ ကားကို ပြိုင်မောင်းမနေကြနဲ့ဦး”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ သွားကြမှာပါ မာမီ”

ကားသော့ကို ဗီရိုအံဆွဲထဲမှ ယူလိုက်ပြီးနောက် တိုက်ရှေ့ထွက်ကာ ဘေးဘက်ဂိုဒေါင်ထဲမှ သူကား နီနီရဲ့ရဲလေးကို ထုတ်ခဲ့ပါ၏။ တစ်ဖက်ခြံတံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံထဲမောင်းဝင်ခဲ့စဉ် တိုက်ရှေ့မှ အဆင်သင့်စောင့်နေပါသည့် 'မဒီ' ကို တွေ့ရလေသည်။ သူက ကားတံခါးကိုပါ ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် 'မဒီ' က သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လေတော့၏။

“Service အပြည့်နဲ့ပါပဲလား။ ကြည့်စမ်း! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ ငါနဲ့ colour match ဖြစ်အောင် ရွေးဝတ်လာရတာလဲ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၄၅

“Sorry ကွာ၊ ငါလည်း ဘာဝတ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ဟိုတစ်လောလေးက မာမီဝယ်ထည့်ထားပေးတဲ့ တစ်စုံကို ကောက်ဝတ်လိုက်မိတာ။ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ မသိလို့မေးကြလည်း မောင်နှမဆိုပြီး ဖောဖိတ်ရောကျိတ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ယုံလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

ကားပေါ်သို့ 'မဒီ' ရောက်ပြီမို့ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကားလေးကို ခြံထဲမှမောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ရော်! အခုမှ သတိရသွားရပါသည်။ ဒီကားအသစ်လေးအပေါ်ကို သူချစ်ရသည့် မိန်းကလေးကိုသာ အရင်ဆုံးတင်မို့ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းက ရုတ်တရက် ဖျက်ရလေပြီ။

“သွားပါပြီ”

“ဘာလဲ”

“ဒီကားပေါ်ကို နင် အရင်စီးလိုက်ရလို့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါက ငါချစ်တဲ့ကောင်မလေးကိုပဲ အရင်ဆုံး ပေးစီးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဘူပိတ်ပါပြီကွာ”

“ကြည့်! ဝိုင်းနော် နင်”

လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ထုလိုက်လေ၏။ ကျီလယ်လေ

၁၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

သလား။ ‘မဒီ’ ပုံစံလေးက ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးပုံစံမျိုး style ဖမ်းထားပုံက တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာပါ။ ဟိုတစ်ယောက် ရင်ခုန်မခုန်တော့ သူလည်းသေချာမသိပါလေ။ သူကဖြင့် ဒီသူငယ်ချင်းလေးကို ပြောမနာ ဆိုမနာဖြင့် ယောက်ျားလေးနယ်ပင် တန်းတူပေါင်းခဲ့တာပါပဲ။

“အဲဒီတစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်တာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ထိတာ၊ ထုတာ၊ ပွေတာ၊ ဖက်တာတို့ပေါ့”

“ဟယ်! ... ငနာကောင်။ ထိစရာလား။ ငါနဲ့သူက အဲဒီလောက်အထိ ရင်းနှီးသေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ငါ့ကူညီပေးမယ်လေ”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“သူ့ရှေ့မှာ Jealousie ဝင်လာအောင် နည်းနည်းပါးပါးလေး ပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ပိုင်ရယ်။ နဂိုကမှ သူက လူအေးလေးရယ် တော်ကြာ အထင်လွဲသွားမှ ရှင်းမရ ပြုမရ ဖြစ်ကုန်မှ ဒုက္ခ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... နှင့် အဲဒီလောက်တောင် ကြောက် နေလား။ ယူဖြင့်ယူရသေးဘူး။ ငါ့ဘော်ဒါ မသိသလိုက်တာ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမေ့ဖို့ကိတ် ... ၁၇၇

ပြောလည်းခံရမည်သာ။ သူ့ကိုမှ ‘ဒီဒီ’ က စိတ်ဝင်စားနေမိတာကို။ စတွေ့စဉ်ကတည်းက လေးနက်တည်ကြည်သည့် မျက်နှာလေးကို တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဖြောင့်မတ်သည့် စိတ်ရင်းကို တစ်ခါတည်း ခြင်္သေ့သိခွင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘ပိုင်’ လို ဖော်ရွေပြီး တွေ့တာနှင့် ဆရာတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စကားကို လိုအပ်သလောက်မျှသာ ပြောဆိုတတ်တာကြောင့် ‘မဒီ’ စိတ်ထဲမှ သဘောကျခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။

“ဟောဗျာ! ... မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဘာလဲ”

“ဆင်းကြမယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

အတွေးက ‘ဇောလေး ဦးနှောက်ထဲ ရောက်မိတာနှင့် ဘေးမှ ခြာသည့်အသံကို မကြားမိရတယ်လို့၊ ရှင်က ဒီလောက်အထိတောင် ‘ဒီဒီ’ စိတ်ကို ပိုင်စိုးနိုင်ပါတယ် ‘ကိုနန္ဒကျော်’။ မတွေ့ဖြစ်ပေမယ့် ကြောင်းရှာပြီး ဆက်တိုင်းရိုင်းပြမှုမျိုးမရှိဘဲ အလိုက်သင့်လေး ဆင်ပြေပြေ ပြန်ဖြေတတ်ပုံက အဘယ်မျှ ယဉ်ကျေးလိုက်ပါသလဲ။

အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ သူ့အပေါ် တစိန်စိန် နှောင်တွယ်လာမိတာလေ။ လူကြီးတွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ‘ဒီဒီ’ တို့လူငယ်ချင်းပဲ

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒီထက်မက ပိုပြီးရင်းနှီးတာက ပိုမကောင်းဘူးလား။ တိုးတိုးတိုးတိုးတိုင်းပင်ဖက်၊ လက်တွဲဖက်အဖြစ် သူ့ကိုသာ ရွေးချယ်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာက ဦးနှောက်ထက် နှလုံးသားက ရှေ့တန်းထိပ်ဆုံးပါပဲ။

“ဘာဝယ်ပေးမှာလဲ”

“သူက နာရီဝတ်တဲ့အကျင့်ရှိတာဆိုတော့ watch ပဲပေးရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဟာ!... ပြောတော့ဖြင့် သူ့ညီမ မွေးနေ့ဆို”

“ဒါတော့ဒါပေါ့”

“သိပြီ... သိပြီ။ အစ်ကိုကို အလိုရှိတာမို့ ညီမကို ဖာရမေးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးကို ဆင်လေး ဝတ်စေချင်လို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကုလားကြီးနဲ့ ဘာဘူကြီးပါပဲ မဒီရာ”

“ကြည့်!”

ကျောကုန်းကို ဘုန်းခနဲထုပြန်လေ၏။ သူ ဟိုတစ်ခါ ထဲသည့် ဆိုင်ကိုပင် ဦးတည်၍ လာခဲ့ကြတာပါ။ စက်လှေကား အပေါ်ထစ်သို့ရောက်စဉ် သူနှင့် ‘မဒီ’ ကို ပြူးပြီကြည့်နေပါသည့် မိန်းကလေး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ခွက် ... ၁၇၉

နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ နေပါဦး ဒီချာတိတ်တွေကို သူသိနေပါတယ်။

“ကိုပိုင်လေးဟင်”

“အစစ်ပါပဲဗျာ”

“တွေ့လား... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ”

“ပုလဲနဲ့ ရတနာနော်”

“ဟယ်!... မှတ်မိသားပဲ”

“ဒါပေါ့ ရတနာရဲ့။ ကိုယ့်က မိန်းမချောလေးတွေဆို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

“ကလေးတွေကို မဟုတ်တာက စပြောပြီ။ ငါနဲ့ မိတ်ဆက်လေးဦး”

“ဒီမမက”

“ဒါ ကိုယ့် best friend လေ။ နှစ်တွဲလောင်းကတည်းက”

“ကြည့်!... နင်ညစ်ပတ်စုတ်ပဲပြန်ပြီ။ တို့နာမည် သိမ့်မဒီမိကွယ်”

“လှလိုက်တာ”

“ဪ... ညီမလေးတို့က ပိုလှတာပါ”

“ဟီးဟီး”

၁၈၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ချာတိတ်မလေးနှစ်ယောက်က သဘောတကျဖြင့် ရယ်လေတော့၏။ ခေါင်းကို ဟိုဒီလှည့်ကြည့်ရှာလိုက်သော်ငြား မြင်ချင်သည့် မျက်နှာလေးကို မတွေ့ရပါလေ။ ဘာလဲ သူမ မပါလာဘူးလား။ အမြဲတမ်း သုံးယောက်တွဲပြီး သွားလာနေတတ်တဲ့အုပ်စုမှာမှ နှစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရတယ်လို့။

“မပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အခု သူ့ဆီသွားမလို့”

“ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲ”

“သမီးတို့သူငယ်ချင်းကိုပြောတာပါ မမ။ အခု သူ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် လာဝယ်ကြတာ”

“အလို! ဒါဆို ညီမလေးတို့သူငယ်ချင်းက ထက်မြက်နုနု အောင်များလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ သိလို့လားဟင်”

“မမတို့လည်း အခုပဲ သူတို့အိမ် သွားကြမှာ”

“ကော်တာပဲကွာ။ အစ်ကိုကို နင်ယူ၊ ညီမကိုငါရမှာ”

“ခွေးကောင်စုတ်!”

လက်မောင်းကို ပြောင်းခနဲ ရိုက်ပြန်လေ၏။ ‘မဒီ’ နှင့်

ဘေးနားနေလျှင် သူချည်း အနာခံနေရတာလေ။ သမာအေး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၈၁

နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ လမ်းညွှန်လေသလား မသိပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ‘မဒီ’ နှင့်သူက သူမတို့မောင်နှမနှင့် ရေစက်လာဆုံရတာပါလိမ့် နော်။

“ဒါဖြင့် ဒါဒါအတွက် ကိုယ်လည်း မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ငါ့အတွက် မေ့ဦးမယ်”

“မမေ့ပါဘူးဟာ။ ငါတစ်ခါတည်း ဝယ်ပေးပါ့မယ်။ ခြောက်... ဒါနဲ့ ရတနာတို့ ကားပါလာခဲ့လား။ မပါရင် ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟင်... အားနာစရာကြီး”

“အားမနာပါနဲ့၊ ဒါဒါအတွက် ရတနာတို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာ။ ပြောပေးမယ် မဟုတ်လား”

“ကြည့်!”

“ဘာပြောပေးရမှာလဲ”

“အောင်သွယ်ခ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ပစ္စည်းသွားဝယ်ကြရအောင်၊ ပြီးမှ မချောသုံးယောက်တို့ယ်တစ်ယောက် ဆက်ဦးကြမယ်”

“ပိုင်နော်၊ နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့”

၁၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

တကယ်ပင် ဆိုင်ထဲဝင်သည်နှင့် ကောင်မလေးသုံးယောက်
ရံ၍ ရောက်လာသည့်သူ့ကို အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ဝိုင်းဝေးကြ
တော့တာပါပဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ‘ပိုင်ဇေမင်း’ က အဲဒီလို ခပ်ပိုင်း
ပိုင်ပဲလေ။

(၁၆)

မနက် (၁၁) နာရီကျော်မှသာ သံဃာတော်တွေကို နေ့ဆွမ်း
ဆပ်ပြီးသဖြင့် နားရလေတော့၏။ ညှော်သည်အများကြီးဖိတ်တာမျိုး
မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်လမ်းထဲမှ အိမ်နီးချင်းတွေသာ ဖိတ်ထားတာမို့ သူမ
ညှော်မခံနိုင်လည်း မေမေတို့ ကြည့်လုပ်ပေးကြမှာပါ။ တရားနာရ
တာရော၊ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်အချိန်ကလည်း အကင်းမသေသေး
သဖြင့် ပင်ပန်းလွန်းနေလေပြီ။

“မေမေ”

“ပြောလေ သမီး”

“ဒါဒါ နားတော့မယ်၊ ရတနာတို့လာရင်တော့ လာခေါ်ခိုင်း
ဒါနော်”

၁၈၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“အေးပါ ... သမီးရယ်၊ အေးပါ။ သမီး မဆင်းချင်လည်း
သူတို့ကို သမီးအခန်းထဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သဲမာရေ နင့်မမကို အခန်းဆီ တွဲပို့ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

လှေကားပေါ်ပြန်တက်ရမည်မို့ မူးမေ့လဲကျမည်စိုး၍ တွဲ
ခြင်းပါ။ ခါတိုင်း ‘ကိုကို’ ပင်တွဲခေါ်နေကျဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့တော့ဖြင့်
‘ဒါဒါ’ ကို မျက်လုံးချင်းတောင်မဆုံအောင် ရှောင်နေတော့တာပါလေ။
လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်နှာလွှဲသွားတာချည်းသာ။ အခုလည်း
ဧည့်သည်တွေစားပြီးသားပန်းကန် အပေတွေကိုထပ်ရင်း ကျောထေး
ထားပြန်လေပြီ။ တကယ်ဆို ဒီအောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေကို ‘ကိုကို’
လုပ်စရာမှ မလိုတာလေ။

လူက ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍ အားမရှိတော့သလိုပါ။ မေမေ
ပြောသည့်စကားတို့ကို သူမလည်း ကြားခဲ့ရတာမို့ ခါတိုင်းလို ‘ကိုကို’
နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး မပူးကပ်ရဲတော့ပါဘဲ ခပ်ကင်း
ကင်းနှင့် မသိဟန်ဆောင်၍ ဘာသိဘာသာ နေနေရလေ၏။ စိမ်းသစ်
ခြင်း၏ ခါးသီးမှုက သူမ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စီးမျောသွားရသည့်
နယ်ပါ။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၁၈၅

“သဲမာ”

“ရှင် မမ”

“ငါ ခဏလောက်အိပ်ဦးမယ်။ ရတနာတို့လာလို့ လာခေါ်ခိုင်း
ခင် တံခါးပိတ်ကြည့်နော်။ ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း လာမနိုးနဲ့။ ရတနာတို့
က ချက်ချင်းပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုစောင့်ကြမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ မမ”

“တံခါးပြန်စေခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

အိပ်ရာထက် ပစ်မှတ်ချလိုက်မိ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်
အသက် (၂၀) ပြည့်မှ မပျော်ရွှင်ပါဘဲ လုပ်ဖြစ်သည့် မွေးနေ့ပွဲပါ။
စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေမှတော့ ဘာလို့ပဲလုပ်ပေးနေသေးလဲ။
မသိသလိုဘဲ ထားလိုက်ပါတော့လား။ ခါတိုင်းဆို သူမ၏ ကျိပ်ကျော်
ကျယ်တို့ဖြင့် ဆူညံနေပါသည့် အိမ်က ခုတော့ဖြင့် ခြောက်ကပ်
တိတ်ဆိတ်နေတော့တာပါလေ။

တကယ်ပဲ စိမ်းနိုင်သလား ‘ကိုကို’။ မေမေပြောလည်း
မေမေတို့ကွယ်ရာမှာ ‘ဒါဒါ’ အပေါ် ပုယကြင်နာပြလို့ ရပါတယ်။
လူရှေ့ သူရှေ့မှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့လည်း နှစ်ယောက်သား တွေ့ကြတိုင်း
‘ကိုကိုကို အချစ်ဆုံး၊ ‘ညီမလေးကို အချစ်ဆုံး’ ဆိုတဲ့စကားတွေကို

၁၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

တိုးတိုးလေးပြောလို့ ရပါတယ်နော်။

ဒါပေမဲ့ ‘ကိုကို’ ဘက်က ဥပေက္ခာပြုခြင်းတွေက ‘ဒါဒါ’ အပေါ် ရက်စက်လွန်းရာကျမှန်းမသိလို့လား။ ‘သဲမာ’ တို့နဲ့တော့ စကားတွေပြောရင်း စီးပိုင်းနဲ့ထဲ ဝင်ထွက်ရင်း အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးရင်း အပြီးမပျက်ခဲ့ပါ။ ‘ဒါဒါ’ ခြေသံကြာသည်နှင့် အသံက ချက်ခြင်း တိတ်သွားပြီး ဟိုဒီအကြောင်းရှာကာ ထရှောင်သွားတာက ဘာသဘောပါလဲ။

‘ဒါဒါ’က ‘ကိုကို’ အတွက် ဘာများလဲဟင်။

“ညှော်သည်တွေကိုသာ ညှော်ခံပေးပါသားရယ်။ အဲဒါတွေ မိဆူးတို့လုပ်ပါလိမ့်မယ်”

“အလုပ်ပိုသွက်အောင်လို့ပါ မေမေ”

“ဟိုးက လူကြီးဝိုင်းကို အချို့ပွဲ သွားပို့ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သူ့လက်ထဲသို့ အချို့ပြင်ထားပါသည့် လင်ဗန်းကို ထည့်ပေးနေပြီ။ အလုပ်တွေဆက်တိုက်ဖိလုပ်နေတာကို ရပ်လိုက်ရင် ဖန်ပန်းကန်တွေ ထည့်ထားပါသည့် လင်ဗန်းကို ဂရုစိုက်၍ သယ်လာခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေက ထိုဝိုင်းမှာ ရယ်မောပြောဆိုနေလေ၏။

“ဖေဖေ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချိုက် ... ၁၈၇

“အေး သား ဒီမှာလေ ကျွန်တော့်သား သိပ်အားကိုးရတာ”

“သားက လူချောလေးပဲ”

“အချို့ပွဲသုံးဆောင်ပါဦး၊ ဦးနဲ့အန်တီ ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပါကွယ်”

“ဒါနဲ့ သားက အကြီးဆိုတော့ မြန်းထားတာတို့ ဘာတို့ နှိပ်လား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ သိကြမှာပါ။ အောင်တံခွန်ကုမ္ပဏီက ဦး အောင်မြီမို့ရဲ့သမီးလေးနဲ့လေ”

“ဟယ် ... ဟို ... ခပ်ဖြူဖြူချောချော သမီးလေးပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ သမီးလေးကိုလည်း ဖိတ်ထားတော့ မကြာခင် ဆရာကလာမှာပါ”

ညီမလေးမွေးနေ့အလှူဆိုပြီး တကယ်တမ်းမှာဖြင့် သူ့ကို နည်းစွဲထုတ်နေသည့်နှယ်ပါလေ။ ‘သား လာဦး’၊ ‘သား ဒီကိုခဏ’၊ ‘ဒါ့သား ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလဲ’ ဆိုပြီး ဖေဖေက သူ့ကို မျက်စိ အောက်မှာ အပျောက်မခံဘဲ ရှိနေစေတာက နေရကျဉ်းကျပ်ပြီး အသက်ရှူရခက်စေတာပါလေ။

လင်ဗန်းထဲမှ ဆန်နွှင်းမကင်းဝါဝါလေး၊ ရွှေကြည် နွှင်း ဆောင်းနှင့် အုန်းနို့ကျောက်ကျောပန်းကန်တို့အပြင် လက်ဖက်ပွဲကိုပါ

၁၈၈ မမသဒ္ဓါမောင်

စားပွဲရှင်း၍ စီတင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကြက်ဆီထမင်းကျွေးထားပါသည့် ပန်းကန်တွေနှင့် ဟင်းချိုပန်းကန်၊ အချဉ်ပန်းကန်တို့ကို လင်ဗန်းထဲ ပြန်စီတင်ကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုနန့်”

“ဗျာ”

“ဒီဒီ ကူလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ပေးပေး”

“နေပါစေ ရပါတယ်”

“မရပါနဲ့၊ ဧည့်သည်တွေကိုပဲ ဧည့်ခံလိုက်ပါ။ ဒီဒီက ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ”

“ရတနာတို့ ကူလုပ်ပေးပါ့မယ် ကိုကို။ ဒီကိုပေးပါ မမ”

“ဟော!... ပြောရင်း ဆိုရင်း ရောက်လာပါပြီ၊ သမီးတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ်ဟေ့”

“မင်္ဂလာပါ အန်ကယ်ထက်”

“မင်္ဂလာပါဗျာ။ အခုမှပဲ တကယ့်ကို မင်္ဂလာရှိသွားတာ ထိုင်ပါသမီး။ သားလည်းထိုင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပိုင်က ဒီဒီသူငယ်ချင်းပါ အန်ကယ်။ ခြံဘေးကပ်မှာ နေတာပါ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၁၈၉

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုအောင်ခြံမို့ တစ်ခါပြောဖူးသလိုပဲ။ Foreign ship Engineer ဆိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော် ပိုင်ဇေမင်းပါ”

“အေးပါကွယ်”

ဖေဖေလက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ဘေးစားပွဲမှာ နေရာ သူလိုက်ပါသည့် လူငယ်ကိုမြင်ရစဉ် သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရ လေ၏။ ‘ဒီဒီ’ကပါ သူလက်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းနေသဖြင့် လူငယ်ပိုင်း နာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ စားပွဲထိုးသည့်အလုပ်ကို ‘သဲမာ’ တို့နှင့်အတူ ‘ရတနာ’ တို့ပါ ကူလုပ်ပေးနေလေတော့၏။

“ဒါနဲ့ မွေးနေ့ရှင်ရော”

“ဪ... ညီမလေးက သိပ်နေမကောင်းလို့ တရားနာ ဘုန်း ခဏပဲ ဆင်းလာတယ် ဒီဒီ။ အခု အခန်းထဲမှာ ပြန်နားနေတယ်။ အိပ်ပျော်နေမလားပဲ”

“ကဲ!... ဘယ်လိုလဲ၊ မှန်းချက်နဲ့နှိမ်းထွက် မကိုက်တော့ဘူး မဟုတ်လား ပိုင်”

“ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ် မဒီရာ”

ဘာလဲ၊ ဘာသဘောပါလဲ ‘ဒီဒီ’။ ညီမလေးရဲ့မွေးနေ့ အလှူကို လာတာမှန်ပေမယ့် ဘာလို့များ ဒီလိုသူစိမ်းပောက်ျား

၁၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာရပါသလဲ။ ဟိုလူစိမ်းကရော ဘယ်လိုကြောင့်
'ဒါဒါ' ကို သိနေရပါသလဲ။ ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသလို ဟိုလူထံ
စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ သို့သော် ထိုလူက သူ့အကြည့်ကို မမြဲ
လေ။

“ပိုင်က ဒါဒါတို့နဲ့ ရင်းနှီးထားပြီးသားပါ။ ညီမလေးအတွက်
လက်ဆောင်ဝယ်ရင်းနဲ့ plaza မှာ ရတနာတို့နဲ့ဆုံပြီး မဖိတ်ဘဲ
ရောက်လာတဲ့ ညွှန်သည့်ဆိုပါစော့။ ဒါ ငါပြောတဲ့ ကိုနန္ဒကျော်မိ
ပိုင်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို”

ကြည့်စမ်း! စတွေ့တာနဲ့ အစ်ကိုဆိုပြီး ပစ်ခေါ်လိုက်တာထဲ
လာ။ လက်ပါ ကမ်းပေးနေသဖြင့် မကောင်းတတ်၍ သူပြန်နှုတ်ဆင်
လိုက်ရလေ၏။ သူတို့အနီးမှ ဖေဖေက လူကြီးတွေကို တိုက်
(ခြံဝင်း) သို့ လိုက်ပို့ပေးရန် ထွက်သွားလေပြီ။ ဒီပိုင်းထဲမှာ သူနေရာ
နေရပါလားနော်။

“လာပါဆိုနေမှ”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်။ ငါ့ပုံကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး”

“အို! နင်က ဘယ်လိုနေနေ လှနေသားပဲဟာ။

ဒါဒါရယ်။ ဘယ်သူရောက်နေလဲ ပြချင်လို့ပါ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျက် ... ၁၉၁

လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ညွှန်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာ
ရလေ၏။ လူရှင်းသလောက် ဖြစ်နေပြီး စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာသာ လူသုံး
ယောက်ရှိနေတာပါ။ သူမ၏ကိုကိုက ထုံးစံအတိုင်း သူမလာရာတက်
ကို ကျောပေးလျက် ထိုင်နေလေသည်။

“ကဲ! ရောက်ပြီ”

“ဟော! Happy Birthday ပါ ဒါဒါ။ မဖိတ်ဘဲရောက်လာ
တာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့် present ကိုတော့ လက်ခံပေးပါ”

“ဟင်!”

ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လက်ထဲသို့
ထက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက်ပါသည် လူကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။
ဘုရားရေ! သူက သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ဒါဒါ’ တို့အိမ်ကို ရောက်လာ
ရပါသလဲ။ ‘ရတနာ’ က ‘ကိုကို’ ဘေးမှာတင် ‘ဒါဒါ’ ကို ထိုင်စေ
သဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ရတော့၏။ ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဖွလေးစည်းထားပါသည့်
ခွံက မည်သို့မျှ ကြည့်ကောင်းနေမည် မထင်ပါလေ။

“ဒါက ညီမလေးအတွက် မမရဲ့လက်ဆောင်ပါ”

“ဟုတ်! ကျေးဇူး”

အသံက မထွက်ပါ။ “မမ” တဲ့။ “မမ” တဲ့လား။ ဘာသာ
မာလဲ ‘ကိုကို’။ အကြည့်ဖြင့်မေးရန် ကြည့်လိုက်သော်ငြား ‘ကိုကို’ က

၁၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

လှည့်မကြည့်ပါ။ ထို 'မမ' ကိုသာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ကြက်သားဟင်း
ခွက်ထဲမှ အသည်းအမြစ်ကိုပင် ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဒါက
ဒါက ဘာကိုများ သိစေချင်လို့ပါလဲ 'ကိုကို' ရယ်။

“ဒါဒါလည်း တစ်ခါတည်း တစ်ခိုင်းတည်း ဝင်စားလိုက်မိ
လား”

“ဟင့်အင်း မဆာလို့ပါ”

“ငါတို့ ထမင်းစားခန်းမှာပဲ အဝတ်တုတ်တွေမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

‘ရတနာ’ က ‘ပုလဲ’ လက်ကိုင်ဆွဲ၍ အတွင်းခန်းဘက် ရှောင်
သွားလေတော့၏။ စကားတီးတိုးပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ရယ်မောလိုက်ပုံက
ခေါင်းချင်းထိလုနီးပါးပါပဲလား။ ဘာတွေများ သဘောကျနေပါသလဲ
အရယ်အပြုံး နည်းပါးလွန်းပါသည့် ‘နန္ဒကျော်’ က အဲဒီမိန်းမရဲ့
လေကြောမှာ အလိုက်သင့် စီးမျောနေပြီပေါ့လေ။

“ကိုကိုပိုင်”

“ဗျာ!”

“စားနော် ... အားမနာနဲ့။ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ
ကလီစာတွေ၊ အသားတွေရော အများကြီးရှိသေးတယ် သိလား”

“အင်း”

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနု... .. ၁၉၃

“ပြီးရင် အချို့တွေလည်း အများကြီးထပ်ကျွေးဦးမှာ။ ကိုကို
လက်ဖက်ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း”

“လက်ဖက်ရွက်နုလေးတွေကိုပဲ ထောင်းပြီး သေချာနှပ်ပေး
အားတယ် ကိုကိုပိုင်ရဲ့။ ဒါဒါကိုယ်တိုင် စေတနာ ဗရမ္မနဲ့ ထောင်းထား
တာလေ။ စားနော်၊ အားမနာရဘူး။ ငိုက်ကားအောင်သာစား”

“စားပါမယ့် ဒါဒါ၊ စေတနာနဲ့ကျွေးရင် သေဆေးတောင်
ခြင်းကောင်းဘူးတဲ့”

“မှန်တယ်၊ မှန်လို့က်တာ။ ကိုကိုပိုင်က သိပ်ထော်တာပဲ
သိလား။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

တမင်တကာ အရွဲ့တိုက်ပြီး ‘ပိုင်ဇေမင်း’ ဆိုသည့် လူ၏
အင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးထည့်ပေးကာ ပိုနီး
ဆောင် ကပ်ထိုင်လိုက်သလို ယပ်တောင်ဖြင့်ပင် ခပ်ပေးလိုက်ပါ၏။
အခြည်းဖြည်းဖြင့် နီရဲတွတ်လာပါသည့် ‘ကိုကို’ မျက်နှာကြောင့်
အိတ်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ မှတ်ထားပါ ‘ကိုကို’။ ‘ဒါဒါ’ အကျင့်ကို
ကိုကို အသိဆုံးပါလေ။

(၁၇)

ညက လမသာပါဘဲ မှောင်မိုက်နေလေ၏။ စိတ်ညစ်ညစ်
နေကာမှ ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုမှောင်မည်းနေရတယ်လို့၊ ရင်ထဲ မကောင်း
ဖြစ်နေလို့ပဲ အခုလိုမျိုး ဖြစ်နေတာများလားဟု ထင်စရာပါလေ။
က တဖြည်းဖြည်းတိုက်ခတ်နေသော်ငြား လသာဆောင်မှာ ရပ်နေပြီဆို
မိလေ၏။

အရင်အချိန်တွေကို ပြန်တမ်းတနေလို့ ထူးမှာတဲ့လား။ 'ဒါ
မှ 'ဒါဒါ' ဆိုပြီး သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြခဲ့သည့် 'ကိုကို' ချစ်ခြင်းတို့
ဤတွင် နတ္ထိတန်လေပြီ။ (၅၂၈) ထက် ပိုသည်ဆိုတာက မှန်နေမလား
သူများတကာတွေဆို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးနှင့် စိတ်လှုပ်ရှား

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်သို့က် ... ၁၉၅

ခင်ခန့်တတ်နေပြီ။ 'ဒါဒါ'ကဖြင့် 'ကိုကို' ကို ချစ်သည့် စိတ်တစ်ခု
အည်းဖြင့်သာ အာရုံစိုက်ပြီး စာသာ ကြိုးစားခဲ့မိတာပါ။

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကြီးနီးခါမှ သူမ မျက်နှာကို တစ်ခုခု
နှင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို အဖြစ်အပျက်ကြီး လုပ်ပြလိုက်ရတယ်လို့
ဘကယ်ပါ။ နှလုံးသားကို ချွန်စူးထက်မြဲနေသည့် ဆူးတစ်ချောင်းဖြင့်
တစ်ဆုံးတိုင် ထိုးစိက်ခံလိုက်ရသလို အခံရခက်လွန်းတာအမှန်ပါ။

သူမအပေါ်မှာ အသက်တောင်စွန့်ပြီး ကယ်ခဲ့သလို တန်ဖိုး
ထားချစ်ခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းတို့က/အခုတော့ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပါလဲ။
အဖြူရောင်သန့်သန့်လေးနှင့်သာ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ချစ်သူမရှာ
တော့ပါဘဲ 'ကိုကို' နှင့်သာ ထာဝရ အတူနေသွားချင်တာပါလေ။
အတိုးကြီး အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ 'ကိုကို' လက်ကိုတွဲထားလို့ မရနိုင်
ဘူးလား။

သူမ မွေးနေ့မှာမှ ရင်ကိုထိခိုက်စေသလို ချစ်သူကိုပါ ဖိတ်ခဲ့
တာ ဘာသဘောလဲကွယ်။ မျက်စိစုံတိတ်ပြီး ထင်ရာစိုင်းပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။
'ကိုကို' လိုပဲ ထင်ရာစိုင်းပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။ 'ကိုကို' လိုပဲ အားကျမခံ
ချစ်သူရှာပြလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ။ ငယ်သေးတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆူဦးမှာပဲလား။ မရဘူး 'ကိုကို'။ 'ဒါဒါ' အကျင့်
မိုက်ကို 'ကိုကို' အသိဆုံးပါ။ 'ဒါဒါ'က ငယ်စဉ်ကအည်းက

၁၉၆ မမသဒ္ဒါမောင်

လိုချင်တာကို မရလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ကျင့်နဲ့
တယ်ဆိုတာကိုလေ။

“မမ”

နောက်တက်မှခေါ်သံ ကြားလိုက်သော်ငြား လှည့်မကြည့်ဘဲ
ဘာလဲ၊ ကိုယ်တိုင် လာမခေါ်ဘဲ အိမ်က ကောင်မလေးတွေကို လွှတ်
ခေါ်ခိုင်းတာပေါ့လေ။ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ကာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ချစ်သူရတာ
နှင့်ပဲ ညီမလေးကို စိမ်းသက်ပြတာက သိပ်မှ သဘာဝကျတာလေ။

“မှောင်လာပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်တော့တဲ့”

“တဲ့” ဆိုမှတော့ တစ်ယောက်ယောက် ပြောခိုင်းလိုက်တာ
သေချာတာပေါ့။ အိမ်နေရင်း အဝါဖျော့ဖျော့ အင်္ကျီဘောင်းဘီ
set က blouse လက်တိုဖြစ်ပြီး ခြေသလုံးကျော်ရုံ ဘောင်းဘီကြောင့်
လေတိုးခံရရင်း အေးလာတာ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ဇွဲကြီးပါသည့်
‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါလေ။

အသံထပ်မကြားရတော့သဖြင့် ‘သဲမာ’ အောက်ပြန်ဆင်
သွားပြီးမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ အရင်လို အနွေးထည်ယူလာပြီး ဝတ်ဆင်
ရင်း ချောမော့ပြောပါဦးလား။ လေသန့်သန့်လေး တစ်ဝကြီးချွတ်
ရယ်စရာတွေ ပြောပြပါဦးလား။ ‘ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်’ ဆိုပြီး
အခန်းထဲအထိ ရောက်အောင် ပခုံးဖက်ခေါ်ပါဦးလား။ ခုတော့ ထိုင်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ... ၁၉၇

တုတ်ပြီ။

“မမ”

ဟော! နောက်ထပ်တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပြန်လေပြီ။
အပေနှင့်မေမေက မနွေကတည်းက အတော်ပင်ပန်းခဲ့တာမို့ နားနေ
လောက်ပြီ။ အိမ်မှာ အမြဲလိုလို ည (၁၀) နာရီမှ အိပ်ကျင့်ရှိသည့်
သူဆို၍ ‘ကိုကို’ နှင့် ‘သူမ’ သာ ရှိကြတာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့
အနောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ‘မိခူး’ က ပါးစပ်ကို
ထက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ တစ်ချက်ဆမ်းလိုက်ပြီး မှေးချင်ချင်ဖြစ်နေပါ
သည့် မျက်လုံးတို့ကိုလည်း လက်ဖြန့်ပွတ်လိုက်လေသည်။

“ည ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ၊ အိပ်တော့တဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ကိုကိုကြီးက ပြောခိုင်းတာပါ”

“နင်အိပ်ချင်နေတာ သွားအိပ်ပါတော့လား။ ဘာလို့ လာပြော
နေတာလဲ။ သွား သွား အိပ်ချေတော့”

“အဲဒါဆို မမလည်း အထဲဝင်တော့လေ”

“ငါ့ဘာသာ ဝင်ဝင် မဝင်ဝင် နင့်အပူလား”

“အဲဒါဆို တစ်ညလုံးအိပ်မရအောင် ကိုကိုကြီးက please
ခေါ်ပြီးပြောနေတော့မှာ မမရဲ့။ ကြီးမေတို့ပါ နီးကုန်ရင် မိခူးတို့

၁၉၈ မမသဒ္ဓါမောင်

အဆူခံရမှာ”

“ကျွန်!... ရှုပ်လိုက်တာဟာ။ ငါ့စိတ်တုလာပြီ ဒီပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလိုက်ရမလား”

“ဟင်!... မလုပ်နဲ့”

“အဲဒါဆို သွားအိပ်တော့။ လျှာရှည်မနေနဲ့”

နိုင်ရာလူ စွတ်ဟောက်လိုက်ပြီး ဝရန်တာလက်ရမ်းသို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှပဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လွှတ်ကာ ပိုစိတ်ညစ်ရလေအောင် တမင်လုပ်ခိုင်းနေသလို ပါပဲ။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့အချစ်တွေကို အကုန်ရခဲ့ရပါသည့် သူမအတွက် ဒီကာလကဖြင့် ကုန်ခမ်းနေပြီလားမသိတော့ပါလေ။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချမိစဉ် ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ‘မိဆူး’ တစ်ယောက် ဝရန်တာအပေါ်က တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကွေးကွေးလေး ထိုင်ငိုက်အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ သေတော့မှာပဲ။ အောက်မှာ ပြန်အိပ်ပါဆိုတာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာမှာ ငုပ်တုတ်ငိုက်နေတာပါလိမ့်။

“ဒီကောင်မလေးကတော့လေ။ ဒီလောက်ပြောထားတာ ပြီးအောင်မလုပ်ဘူး။ မိဆူး ... ဟိတ်! မိဆူး ... ငါခေါ်နေတာ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချက် ... ၁၉၉

ကြားဘူးလား”

“အင်း ဟင်း ကိုကိုကြီး”

“အောက်မှာသွားအိပ်တော့ သွား”

“ဟို ဟို”

“ဟိုတွေ ဒီတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ အခန်းပြန်အိပ်တော့ ခဲ့ ငါပြောနေတယ်။ ကြားလား”

“ဟုတ်!”

“ဟုတ်ရင် သွားတော့ လှေကားကိုကြည့်ဆင်းဦး။ ကျွမ်းထိုး အောက်ခံကျသွားဦးမယ်”

ပခုံးကို အတင်းလှုပ်နှိုးမှသာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထသွားလေ တော့၏။ ဒီအရွယ် အအိပ်မက်မှန်း သိသဖြင့် စောစောအိပ် စောစောထ အိပ်တာပါ။ ဝရန်တာ ထွက်ပေါက်တံခါးကိုစေ့ပိတ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် အပြင်မှာတစ်ယောက်တည်းရပ်နေသည့် ‘ဒါဒါ’ ကို မြင်လိုက်ရလေ သည်။ ဒီလောက်လွှတ်ပြီးပြောနေတာတောင် ဒီကောင်မလေး မဝင် သေးပါလား။

“မိုးချုပ်နေပြီလေ”

ရင်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ အိမ်အကူကောင်မလေးကို မော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နာမည်ပါခေါ်ပြီးပြောတာပါလေ။ ‘ဒါဒါ’

၂၀၀ မမသဒ္ဓါမောင်

အလှည့်ကျ နာမည်တောင် မခေါ်ဘဲပြောတယ်ပေါ့။ ရတယ်ကိုး
'ဒါဒါ' က အနေသာရည်းပဲ။ မကြားယောင်ဆောင်လျက် လက်ကိုင်
ရင်း ရပ်နေမိပါ၏။ ခြေထောက်ကွေ့ ထုံကျဉ်အေးစက်လာတာက
အမှန်ပါပဲ။

“ပြောနေတယ်လေ”

“-----”

“ဒါဒါ”

နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံ မှဲလိုက်ပါ၏။ အခုမှ 'ဒါဒါ' ဟု ထွက်
ရတယ်လို့။ လေသံကို ချွေတာနေပါပုံပါပဲလား။ လှည့်မကြည့်နဲ့
မျက်ရည်လည်းမကျစေနဲ့။ ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ရင် အသည်းကို
စိတ်ကိုပါ မာကျောနေအောင် ထားတတ်ရမယ် 'ထက်မြက်နာ
အောင်'။

“ကြည့်စမ်း!... ဒီလောက် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေ
ပေတေပြီးရပ်နေရလား။ ခေါင်းအတော်မာတာပဲ”

ကျောပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံလိုက်ပါသည့် ဆွယ်တာလက်
ကြောင့် ရင်ထဲထိ နွေးသွားရတာအမှန်ပါ။ အထူးသဖြင့် 'ကိုး
ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးလေးကို ခံစားလိုက်ခြင်းကြောင့်ပါလေ။

“ရတယ် မလိုဘူး”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၀၁

“ဒီလောက်အေးနေတာ အိမ်ထဲဝင်ပါတော့လား။ နေဖြင့်
ကောင်းကောင်းမကောင်းသေးဘဲနဲ့များ တေပေနေရတယ်လို့”

“ဒါဒါကို ဆူစရာမလိုပါဘူး”

ဆွယ်တာကို ပြန်ချွတ်ပေးလိုက်သလို စူးခနဲကြည့်ရင်း ပြန်
ပြောလိုက်သဖြင့် သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ဒီလိုစိမ်းသက်သည့် အပြော၊ စိမ်းကားသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ့ကို
စာန်ပြန်ကြည့်ပုံတာပါလိမ့်။ ထင်မထားသည်မို့ အံ့သြမင်သက်သွား
ရတာ အမှန်ပါ။

“ဒါဒါ”

“ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ အတွေးပျက်တယ်”

“ကိုကိုက ကိုကိုက စေတနာနဲ့ပြောနေတာပါ။ အပြင်မှာ
သိပ်အေးနေပြီ။ တော်ကြာ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်နေရင်”

“ဒီထဲမှာ မီးတောင်လို ပူနေလို့ အပြင်မှာ အေးတာကို
ရရှိမစိုက်နိုင်ဘူး”

“ဟင်!”

ရင်ဘတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပုတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ တူနွဲ့
အထုပ်လိုက်ရသည့်နယ် ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရတာပါ။ တူလိုတာ
နော်၊ ဘာကြောင့်များ ဆိုသို့ ရင်တွင်းပူလောင်နေတာကအစ ဆင်တူ

၂၀၂ မမသဒ္ဓါမောင်

နေရပါသလဲ။ မနက်ကဖြင့် လူတွေရှေ့မှာ ရွှေကောင်းကောင်းဖြင့်
စိတ်ကြိုက်ရွှေပြဲခဲ့ပြီး အခုတော့ အပြစ်မရှိဟန်ဖြင့် ငြိမ်ပြနေတာက
ဘယ်သူလဲ 'ဒါဒါ'။

“ရင်ပူလည်း ရေအေးအေးလေး သောက်ပြီးအိပ်တော့ပေါ့။
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ အချိန်ကုန်ခံပြီး လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့”

“ဟင်!”

မျှော်လင့်ထားပါသည့် လေဖြည်အေးတို့က ထွက်မလာပါဘဲ
လောင်မီးကို ပိုတိုးစေမည့် လေပြင်းတို့က ဘာကြောင့် ထွက်လာတာ
ပါလဲ။ မဆူပါနဲ့ဟု ကြိုတင်ပြောထားပါလျက် ဒေါသကို ပိုဆွေစေလေ
ပြီ။ ခုတော့ ရန်သူတွေလား ‘ကိုကို’။ မချစ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရုံနဲ့
တင် မလုံလောက်ဘူးပေါ့လေ။

“အဲဒါ ကိုကိုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဘာ ...”

“ဒါဒါ ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုပဲတွေးတွေး၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲ
ပုံချစ်ချစ် ဒါဒါစိတ်နဲ့ ဒါဒါကိုယ် စိတ်ကြိုက်လုပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ကိုကို
အနေသာကြီးပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိရတယ်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၀၃

တဲ့။ ကိုကိုတောင် ကိုကိုစိတ်ကြိုက် လုပ်နေသေးတာပဲဟာ”

“မဟုတ်တာတွေ အရွဲ့တိုက်မပြုနေနဲ့ ဒါဒါ။ မင်းပဲ ထိခိုက်မှာ
သိရဲ့လား”

“ဒါဒါကို မင်းလို့မသုံးနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း အိမ်ထဲဝင်ဆိုဝင်တော့ပေါ့။ သိပ်ခေါင်းမာ
တာပဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒါဒါစိတ်နဲ့ ဒါဒါကိုယ်လို့”

“တောက်! ထက်မြက်နဲ့အောင်!”

လူက တုန်ခန်ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! ‘ကိုကို’ တစ်သက်
ဒါဒါ! အမည်ကို ဤသို့ တစ်ရှည်တစ်လျား ခေါ်သည်က တစ်ကြိမ်
သစ်ခါမှပင် မရှိခဲ့ဖူးပါ။ အကြည့်မှူးက အင်အားပါလွန်းသဖြင့်
နှုတ်လွှာချလိုက်ရသည်က ‘ဒါဒါ’ အရင်ဆုံးပါပဲ။ စကားတွေ အများ
ပြီးပြင်ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ‘ကိုကို’ မျက်ဝန်းတို့က အဓိပ္ပာယ်တွေ
ပြည့်နှက်နေတာပါလေ။

“လူကြီးကို ဆန့်ကျင်ပြလို့ မင်းအတွက် အကျိုးရှိရင် ဆက်
သာလုပ်။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ထဲဝင်ရမယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ
အိပ်သာသာမင်း ဘယ်သူ့အကြောင်းပဲတွေးတွေး အိပ်မက်ထဲထည့်မင်း
ကံ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ လာခဲ့”

၂၀၄ မမသဒ္ဓါမောင်

လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်
လိုက်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးက ငေါက်ခနဲပါလာတော့တာပါ။
အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးဆွဲပိတ်၊ ကလန်ထိုးလိုက်လေ၏။ 'ဒါဒါ'
ကိုပါ အိပ်ခန်းထဲတွန်းပို့ကာ အိပ်ရာထက် လှဲစေပြီး စောင်ထူထူ
ခြုံပေးလိုက်ရင်း ညအိပ်မီးဖွင့်လျက် မီးချောင်းတွေပိတ်လိုက်သလို
အိပ်ခန်းတံခါးကိုပါ lock ချပေးသွားလေသည်။ အရင်လို စေတနာ
အပြည့်ဖြင့် မဟုတ်တော့ပါဘဲ ဒေါသတွေနဲ့ပါလား 'ကိုကို'။ အမှောင်
ထဲမှာ မျက်ရည်တို့ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်မိလေတော့၏။

(၁၈)

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ
အလုပ်သွားတော့မှာမို့ ခပ်စောစောထဖြစ်ကာ ပြင်ဆင်ခဲ့တာပါ။
အစကတော့ 'ဒါဒါ' မသိစေနိုင်ဆိုပြီး အိမ်ကိုခေါ်ခဲ့ပါသည့် 'သိပ္ပံမဒီ'
ကြောင့်ပင် ညီမလေးသိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆက်တွဲ
ဩဇာကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် သူ အဆင်သင့်ပြင်ထားရတော့မှာပါ
လေ။

“Morning ဖေဖေ”

“Morning ပါသား”

“သားညီမလေးရော”

၂၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“မသိဘူး ဖေဖေ၊ မထသေးတာလား”

“သားညီမ exam ဖြေစဉ်အတွင်း ကြိုပို့လုပ်ပေးဖို့ သား leave တစ်ပတ်ယူရမယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ ဒေါက်တာမြမြင့်မိုရ်က ဒါဒါ့ကို အတိုင်း လွှတ်မထားဖို့ သတိပေးထားတယ်လေ”

“သားညီမကို ဖေဖေ စိတ်မချဘူး”

ဟော! ပြောပြန်လေပြီ။ ဟိုတစ်နေ့ကမွေးနေ့ပွဲမှာ လူကြီးကွင်းကြီးထဲ “ကိုကိုပိုင်” ဆိုပြီး တစ်ပိုင်တည်း ပိုင်ပြနေမှတော့ လူကြီးတွေ စိတ်ပူပြီပေါ့။ ပြဿနာဖြစ်ထားတာကိုဖြင့် မသိကြပါဘဲ သူ့ကိုအမိန့်ပေးကြပြန်လေပြီ။ ကင်းကင်းနေပါဆိုပြီး ဒါက ဘာမှားဖြစ်စေချင်ပြန်ပြီလဲ။

“ရတနာတို့ကားနဲ့ ကြိုပို့လုပ်ပေးမှာပဲ ဖေဖေရယ်၊ ဘာမှားစိတ်မချစရာရှိလို့လဲ”

“သား သိရဲ့သားနဲ့ တမင်မသိယောင် ဆောင်နေတာလား”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“ဟိုနေ့က လူငယ်လေးနဲ့ သိပ်ကြီး ရင်းနှီးလွန်းရာကျတာ သား အမြင်ပဲလေ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၀၇

“ဪ ... ပိုင်ဇေမင်းကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီချာတိတ်က သိမ့်မဒီနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖေဖေအကြည့်က ကော်ဖီသောက်ရင်းဖြင့် သူ့ကို စူးခနဲ ကြည့်လာလေ၏။ ဘာလဲ သူ့ကိုတော့ ‘သိမ့်မဒီ’ နှင့်နေရာချပေးစေချင်ပြီး ညီမလေးကိုတော့ အထိမခံချင်တာများလား။ ဘာသဘောလဲ ဖေဖေ။ နောက်ဆုံးတော့ သမီးရင်းနှင့် မွေးစားသားကို ပိုင်းခြားခွဲဖြာ ပြချင်ပြီတဲ့လား။

“သား”

“ဗျာ”

“ဒီဒီနဲ့ကိစ္စကို မကျေလည်တာများ ရှိနေသလား”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး ဖေဖေ။ ဒီဒီက ပြောရတာ အတော်လေး အဆင်ပြေတဲ့မိန်းကလေးမျိုးပါ။ နားလည်မှုလည်း နှံ့ပါတယ်”

“ဒါဆို ... မေမေ့သား သဘောကျတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်သား”

“ငြင်းစရာမှမရှိတာ မေမေရယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ မေမေက သားသဘောမကျမှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဖိတ်တွေ အတင်းတွန်းအားပေးပြီး အိမ်ထောင်ပြုရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ သားရယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မေမေ။ ချက်ချင်းကြီး မက်လာ ဆောင်တာမျိုးတော့ ဒီဒီလည်း လုပ်ချင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ သေချာတိုင်ပင်ပြီးရင် ပြောပါမယ်”

“အေးကွယ် ... မေမေ့သား လိမ္မာလိုက်တာ”

“ခက်နေတာက သမီးပဲ သိကီ”

မေမေပြုတ်ပေးသည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်လုံးက သူ့နှလုံးကိုရောက်ပြီမို့ အစားကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်ရလေသည်။ ဒေါက်ကျတုန်း ကျကျပေါ့ ‘နန္ဒကျော်’။ ဒီဘဝမှာ သူတို့စေညွှန်ရာအတိုင်း လိုက်လုပ်ရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်က ဘာကိုမဆို ‘ကျေးဇူးတရား’ ဟူသည့်အသံဖြင့် ထိန်းချုပ်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။

“အစ်ကိုပဲ အဲဒီကလေးနဲ့ စကားပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ပြောတာကပြောတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ... ကြည့်ရတာ တစ်ဆိတ်! ရဲတင်းလွန်းနေသလိုပဲ”

“ဒါကတော့ သမီးကိုယ်တိုင်ကိုက လိုလိုလားလား ကြည့်နေတာပဲလေ”

“အဲဒါကိုက သဘာဝမကျတာ။ သမီးပုံစံက normal ညီတစ်သလိုပဲ သိကီ”

သူ ခေါက်ဆွဲသီးသွားပါ၏။ ရေခဲခွေးက ကောက်မော့လိုက်တဲ့ ထည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူဆင်းသွားလေတော့သည်။ သေတော့သလား။ ကယောင်ကတမ်း လျှောက်လုပ်မိမှ ပိုဆိုးကုန်ပြီမဟုတ်လား။ normal မဟုတ်ဘူးတဲ့ ‘ဒါဒါ’။

မင်း တမင်အရွဲ့တိုက်တာကို ဖေဖေတို့ပါ သိနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါကတော့ နေမှကောင်းကောင်းမကောင်းသေးတာကိုး ခင်ကိုရဲ့”

“သို့တကယ်ချစ်လို့ လက်သင့်ခံတာက အကြောင်းမဟုတ် သိကီ”

“ဒါဆို ဘာကအကြောင်းလဲ”

“ကျွန်တော်သွားနှင့်တော့မယ် ဖေဖေ”

“နေဦး သား။ ဖေဖေ ပြောလို့မပြီးသေးဘူး”

ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားပြီးသားပန်းကန်လုံးနှင့် ဇွန်း၊ အောက်ခံပန်းကန်ပြားကိုဆေးရန်အတွက် သူ ထရပ်လိုက်မိစဉ် ဖေဖေက တားတားသလို မေမေကပါ သူ့လက်ထဲမှ ပန်းကန်တို့ကို ယူလိုက်ပြီး

‘သဲမာ’ ကိုပေးလိုက်လေ၏။ ရှောင်ချင်တာတောင်မှ အခွင့်မရှိသလို ပါပဲလား။ စတိုမှာမလုပ်ချင်တော့သဖြင့် ဖေဖေ့ရုံးခန်းဘေးရှိ မန်နေဂျာနေရာမှာ ပြောင်းလုပ်ခိုင်းတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် သူက တုတ်တုတ်ခွဲမလှုပ်မီပါလေ။

“သမီးစာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ သားလည်း ဖေဖေ မန်နေဂျာနေရာမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာ လုပ်ရမယ်။ ပြီးရင် သမီး အနားယူလည်း သုံးလလောက်ပေါ့။ January နှစ်စတာနဲ့ လုပ်ငန်းသဘာဝကို သားက သမီးနားလည်အောင် သင်ပေးရမှာ”

“ကျွန်တော်”

“ဘယ်သူစိမ်း သင်ပေးတာကိုမှ ဖေဖေ လက်မခံချင်ဘူး သား”

ကဲ!... အဲဒါကမှ မဟာရောမ ပြဿနာကြီးပါ။ အိမ်ထောင် မနည်းကြီး မတွေ့အောင် ရှောင်နေရခါမှ အလုပ်မှာ နာရီကြာ တွေ့ရဦးမှာတဲ့လား။ ဖေဖေ ဘာ plan တွေချုပ်ပြန်သလဲ။ အချိန်တန် ဒီကုမ္ပဏီကို ညီမလေး၏လက်ထဲ (သို့တည်းမဟုတ်) ‘ဒါဒါ’ လက်တွဲ ဖော်သားပေးမည်မှန်း သူသိခဲ့ပါလျက် ‘ငြိမ်း’ ဘာသာနဲ့ ဆိုထိ မပြီးသေးဘူးလား။ ဘယ်အဆင့်ထိ ကျောခင်းတံတား ထိုးရဦးမှာလဲ။

သူ့ကို သားအရင်းလို မွေးစားပြီး ကျွေးမွေးပြုစု ပညာသင် ဆေးခဲ့သဖြင့် ဒီအရွယ်ရောက်ခဲ့တာက အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီကျေးဇူးတရားကို ခေါင်းအစ ခြေဖျားအထိ နှစ်နေသည်နဲ့လိုမျိုး ဖြစ်နေသလို ဆျာပိုးထမ်းထားရပါသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးက အဘယ်မျှ လေးလံသလဲဆိုတာကို ကာယကံရှင် သူ့ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံးပါလေ။

“ဘာမှပြန်မဖြေပါလား။ ဘာလဲ ဒါဒါနဲ့ စိတ်ကောက်ကြပြန်ပြီလား”

“ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်အပေါ် နည်းနည်းစိတ်ခုနေရုံပါပဲ။ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ သူဝင်ချင်ပြီဆိုလည်း ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော် ကူညီသင်ပြပေးရမှာပေါ့။ သူသဘောပါ”

“သားက ညီမလေးကို နားလည်ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါတယ် မေမေ။ အငယ်မို့ ဆိုးတာ အဆန်းမှမဟုတ်တာ”

အငယ်မို့ဆိုးတာတဲ့လား။ ဒါပဲ ပြောစရာရှိပါသလား ‘ကိုကို’။ ဆိုးတဲ့လူမှာ ဆိုးရသည့်အကြောင်းရင်းတစ်ခုတော့ ရှိစမြဲဆိုတာကို ‘ကိုကို’ မသိဘူးတဲ့လား။ ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်ရန် ရောက်စဉ် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေပါသည့် စကားတို့ကြောင့် နံရံဘက်သို့ အသံမှိုက်ရင်း နားထောင်လိုက်မိလေ၏။

၂၁၂ မမသဒ္ဒါမောင်

ဘာတွေပြောနေကြပါသလဲ။ ဟိုတစ်ညတုန်းကလို 'ဒါဒါ' မသိစေချင်သည့် စကားတွေကို 'ကိုကို' နှင့် ပြောနေကြပါသလား။ စိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လောဖြင့် တွေးတောရင်း အိပ်ပျက်ခဲ့ရသည့် ညတို့က များနေလေပြီ။ အခုရော ဘာတွေတိုင်ပင်နေပါသလဲ။ မေမေ ဖေဖေပါ ဆွေးနွေးနေသဖြင့် အရေးကြီးမှန်းတော့ ရိပ်မိနေပါ၏။

“အေး... အဲဒီလို နားလည်မှုရှိလို့လည်း သားကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်နေတာ”

“မလိုပါဘူး ဖေဖေ၊ လူကြီးက လူငယ်ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုအပ်တာ”

“သား နန္ဒကျော်”

“ခင်ဗျာ”

“မှန်မှန်ဖြေနော်”

“ဗျာ”

“သိမ့်မဒီအပေါ် သား သံယောဇဉ်ရှိရဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ဒါကဘာလဲ။ အဲဒီ မမက 'ကိုကို' ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘဲ ဖေဖေ သဘောတူထားတဲ့ သူပေါ့လေ။ ရက်စက် ဖေဖေရယ်။ 'ကိုကို' အပေါ်မှာ 'ဒါဒါ' ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ် ပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ဖေဖေရော မေမေပါ သိခဲ့ရဦး

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၂၁၃

အခုမှ ဘာစိတ်ကူးဖြင့် လုပ်လိုက်ရပါသလဲ။

ပြောတော့ဖြင့် 'ဒါဒါ' ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားကြတာ ဆို။ အခုတော့ final exam ဖြေမည့်သမီးဖြစ်သူကို စာကျက်မရလေ အောင် ဖန်တီးကြရပါသလား။ 'ကိုကို' အပေါ်မှာ အထင်မှားလေပြီ ဆော။ သူမထက် ပိုချစ်ရမည့်သူ ပေါ်လာပြီဆိုပြီး 'ကိုကို' အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးပြီး အစ်ကို 'ပိုင်ဇေမင်း' ကို ရွှံ့ပြီး ပြောမိခဲ့ချေပြီ။ ဘယ်လို ဆုပ်ရပါမလဲ။ ကံကြမ္မာက မဖန်တီးလာပါဘဲ 'ကိုကို' နှင့် 'ဒါဒါ' ကြားမှာ မိဘတွေက တံတိုင်းကြီးဖြစ်နေပါရောလား။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်တို့တွေတာ ဘာမှမကြာသေးပါဘူး အဖေ”

“ထင်တယ်၊ ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ တစ်နှစ်တောင်မကြာသေးလို့”

“သမီးဒီဒီဘက်ကတော့ သားအပေါ်မှာ seventy five percent လောက် ယိုင်နေတာ သိသာပါတယ် သားရယ်”

သူ အသံတိတ်သွားရပါ၏။ ချောင်ပိတ်တယ်ဆိုတာ ဒါကို ပြောလေသလား။ ညီမလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေမေက ပြောခဲ့သလို သိမ့်မဒီ နှင့် နီးစပ်အောင် ဖေဖေကလည်း မရမက တွန်းပို့နေ ဆိုသူ သိနေပါသည်။ ခက်တာက နှလုံးသားကို လွယ်လွယ်တကူ

၂၁၄ မမသဒ္ဓါမောင်

အမိန့်ပေးစေခိုင်းလို့မှ မရတာလေ။

“ကျွန်တော် ဒီဒီနဲ့ ပိုပြီးနီးကပ်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ဖေဖေ”

“မှန်တယ် သား။ ယောက်ျားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သား ရတယ်။ ကဲ! ... အခုလက်ရှိလုပ်နေတဲ့နေရာက တာဝန်ထွက် ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့။ နောက်တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်ဆို မန်နေဂျာရုံးခန်းကို ရွှေ့ခဲ့တော့ သား။ သွားနိုင်ပြီ”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က စီးကျသွားရပါတယ်။ ‘ကိုကို’ ကို ဘာကြောင့် လုပ်မရအောင် ချည်နှောင်ထားရပါသလဲ ဖေဖေ ‘ကိုကို’ ကရော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုနှင့် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ မစဉ်းစား ဘူးတဲ့လား။

မည်သို့သော အကြောင်းတရားတွေကမျှား ‘ကိုကို’ အဆီ လွှမ်းခြုံနေတာမို့ အခုလို ငြိမ်နေရတာပါလဲ။

“ဟင်!”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ် အလယ်ခန်းနံရံကိုနှိပ် နေသည့် ‘ဒါဒါ’ ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ လန့်သွားရပါတယ်။ ဘုရား သူတို့ပြောသမျှ အကုန်ကြားကုန်ပြီလား။ မျက်ကွင်းတွေညှိုးနေသလို ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သုတ်ရင်း သူ

ကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၁၅

ဆုံးမရဲလေး ပြုံးပြလေသည်။

“ကိုကို”

“Breakfast စားတော့လေ ညီမလေးရဲ့။ ညကတည်းက ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားထားတော့ ဆာနေမှာပေါ့”

“ကိုကို ... ဒါဒါ ဒါဒါ”

“မွေးနေ့လက်ဆောင် ဖောက်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို စားပြီးရင် ကြည့်လိုက်လေ၊ သဘောကျမှာပါ”

“ကိုကို”

တိုက်ရှေ့ရပ်ထားပါသည့် ကားပေါ်တက်ရန် ပြင်နေပါသည့် အနားအထိလိုက်ပါလာတာကြောင့် ရင်မောရပြီး သက်ပြင်းရှိုက်မိ ပြန်လေ၏။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက် စိတ်ထွက် ဆက်ပေးပါလား ‘ဒါဒါ’ ရယ်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေရလို့

“ကိုကို ... ဒါဒါကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ဘာမှ ပြန်မပြော လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကို မောင်းထွက်သွား သည့် ‘ကိုကို’ ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပို၍ နာကျင်ရလေ၏။ အကြံရောင်

၂၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

သန့်သန့်ချစ်ခြင်းမျိုးက နှလုံးသားကို ဤသို့ နာကျင်စေရပါသတည်း။
ဆန်းဆန်းပြားပြားနှင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်တတ်မှသာ ဒီလိုချစ်
ခံစားရတတ်တာဆို။ ဒါဖြင့် 'ကိုကို' အပေါ်မှာ 'ဒါဒါ' က (ရဲ့
ထက်သာအောင်များ ချစ်ခဲ့ဖူးလို့လား။

ဪ 'ကိုကို' ရယ်။

(၁၉)

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ် ဖေဖေက စားပြီးပြီမို့
ထရပ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် 'ဒါဒါ' ကိုမြင်စဉ် မထွက်သွားဖြစ်ပါဘဲ
ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဘာပြောဦးမှာလိမ့်။ 'ကိုကို' ကို
စေ့စပ်ပေးချင်သည့်သတင်းက 'ဒါဒါ' အတွက်ကဖြင့် ရင်ကွဲခန်း
ပြဇာတ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“သမီးလေး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“အားမရှိသလိုပါပဲလား သမီးရယ်။ ဒီလောက် စာမေးပွဲ
နီးတာကို အားတင်းထားရမှာပေါ့”

၂၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“စာတွေက နွေးရုံပါပဲ ဖေဖေရယ်”

“ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုများ စာမေးပွဲခန်းထဲ သွားလို့ရပါမလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်”

အခုမှ စိတ်ပူပြီးပြောရပါသလား။ ဖျားနေတုန်းကဖြင့် ‘ဒါဒါ’ မသိအောင် ‘ကိုကို’ ကိုပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ဘာလဲ။ ‘ဒါဒါ’ ကွယ်ရာမှာ တစ်မျိုး၊ ရှေ့မှာတစ်မျိုးဖြင့် ‘ကိုကို’ အပေါ် ဘာလို့များ pressure တွေ ပေးနေကြတာပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်များ ဒီအသက်အရွယ်လေးနှင့် ‘ကိုကို’ ကို အိမ်ထောင်ချဖေဖို့ တွန်းအားတွေပေးနေကြတာပါလဲ။

“စိတ်ချမ်းသာမှ ကိုယ်ကျန်းမာလာမှာပေါ့မေမေ။ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ဒါဒါကို ဘယ်သူက နားလည်ပေးမှာလဲ”

“သမီး”

“ဒါဒါအကြောင်းကို မေမေတို့ အသိဆုံးပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးကနေ မေမေတို့က ဘယ်လိုပဲ လုပ်ပေး လုပ်ပေး ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သမီးကိုယ်တိုင် စိတ်ပါမှ အခြေအနေက ထူးမှာပေါ့ကွယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ ကိုကိုကို ဟိုမမနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလား”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၂၁၉

ဖေဖေရောမေမေပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ဆိုက်ကြလေ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ ခုချိန်ထိ ‘ဒါဒါ’ ကို ကလေးလို့ ဆင်နွေးပြီး ဘာမဆို အသိမပေး အရာမသွင်းကြတာက ကိစ္စမရှိပါ။ သို့သော် ဘဝထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့ရပါသည့် ‘ကိုကို’ နှင့် ‘ဒါဒါ’ ကိုတော့ ဒီလိုနည်းဖြင့် ဝေးကွာခွဲခွာရလေအောင် မရက်စက်ချင်ကြပါနဲ့လား။

“သမီးကလည်းကွယ်၊ ဒီဒီလေးတို့တက်က စပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တာမို့ ဒီကိစ္စကို မေမေတို့ ထက်ခံလိုက်ကြတာပါ။ သမီးကိုကိုကို အတင်းအကျပ် စီစဉ်ပေးတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုကိုက သဘောတူလက်ခံလို့လားမေမေ။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ဆိုလိုလားလားနဲ့ လက်သင့်ခံရင်တော့”

“သားဘက်က အဆင်ပြေတယ်ဆိုလို့ ဖေဖေတို့ နှစ်ဖက်ဒီတော့ စကားပြောနိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့။ စာကိစ္စကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားပါ။ တခြား ဘာကိုမှ မတွေးပါနဲ့”

ဖေဖေက လူကြီးပီပီ မေမေနှင့် ‘ဒါဒါ’ ပြောနေတာကို ခပ်ပြီး အပြီးသပ်ပေးလေ၏။ မေမေထူည့်ပေးပါသည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ အရသာဓမ္မပါနေသည့်နယ်ပါ။ “ဒီတကယူကိုဆောင်၏” ဟဲ့။ မှန်ပါတယ်။ ဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

၂၂၀ မမသဒ္ဒါမောင်

တွေ ဖြစ်တာပါလေ။ အခုတော့ ‘ဒါဒါ’ စိတ်ကလေးက ဆင်းရဲလွန်းနေလေပြီ။

“ကိုယ်သွားတော့မယ် သိရီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ဖေဖေ ကုမ္ပဏီသွားတော့မည်ဖို့ မေမေက အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ‘ဒါဒါ’ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဒီလိုချည်းပဲလားဟင်။ ‘ကိုကို’ သာ အိမ်ထောင် ပြုသွားပြီးရင် ‘ဒါဒါ’ တော့ စားလည်းဒီပုံ၊ အိပ်လည်းဒီပုံ၊ သွားလာတော့လည်း ဒီပုံစံမျိုးနှင့်သာ တစ်သက်လုံး အထီးကျန်သွားရတော့မှာပါပဲ။

လောလောဆယ်တော့ စာမေးပွဲရှိလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ ‘ဒါဒါ’ အပေါ် ချောပြောနေကြတာပေါ့လေ။ ဒါပြီးရင်တော့ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်အောင်လုပ်ပြီး ဘာမှမတွေးဖြစ်အောင် လုပ်ကြတော့မှာ။ ‘ကိုကို’ နဲ့အတူတူ ကုမ္ပဏီမှာဝင်လုပ်တဲ့လား။ အိမ်မှာဖြင့် ခပ်ကင်းတင်းနေဆိုပြီး ဘာသဘောတွေလဲ။

ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ စာလည်း စိတ်မဝင်စားစာမေးပွဲလည်း ဖြေချင်စိတ်မရှိတော့တာ အမှန်ပါ။ နှုတ်ကနေ မည်သို့ပင် စိမ်းသက်နေပါစေ ‘ကိုကို’ မျက်ဝန်းတို့ကိုဖြင့် ‘ဒါဒါ’ နားလည်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၂၁

နိုင်ပါ၏။ ဒီအကြည့်တွေထဲမှာ မုန်းတီးစိမ်းကားတာတွေ နည်းနည်းလေးမှ မပါတာလေ။ ဒီလောက်ကြီး နီးနီးကပ်ကပ် ရှိခဲ့ပြီးမှ ဝေးတစ်အက်သက်ဖြစ်ရလေအောင် ဘာကြောင့်များ ဖန်တီးချင်နေရပါသလဲ။

“စားမကောင်းဘူးလား သမီး၊ မေမေ ovaltine ဖျော်ပေးရလား”

“ဟင့်အင်း ... နေပါစေတော့ မေမေ”

“ဒါဖြင့် နွားနို့ပူပူလေး လုပ်ပေးရမလား သမီး”

သက်မကို ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အတင်းကို ဗိုက်ဖြည့်စေချင်တာပါပဲလား။ အစားအစာ အာဟာရထက် စိတ်အာဟာရက ပိုပြီး အရေးကြီးတာကိုတော့ မမြင်တတ်ကြပါလေ။ မေမေ့ကို ခေါင်းခါပြုဆိုက်ပြီး မစားဖြစ်တော့သည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်လုံးကိုကိုင်၍ ဆုပ်လိုက်စဉ် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ခွမ်း!”

“အမလေး! သမီးလေး”

လက်ထဲမှ ပန်းကန်တွေကျကွဲသွားပေမယ့် လူကိုတော့ မေမေ အမြန်ထိန်းပေးလိုက်သဖြင့် လဲကျမသွားပါ။ မောဟိုက်ခြင်းက သက်ရှုရခက်ခဲစေလေ၏။ ခြေလက်တို့ပင် မသယ်ချင်တော့အောက်အောင် ခွန်အားတို့ ပျောက်ကွယ်ကုန်လေပြီလား။

၂၂၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“သမီး!”

“မူးတယ် မေမေ”

“လာလာ မေမေတို့အခန်းမှာပဲ နားလိုက်နော်”

“အင်း”

“ဒေါက်တာမြမြင့်မိုရ် အားပျံ့မလား မသိပါဘူး”

“မခေါ်ပါနဲ့ မေမေ၊ တစ်ရေးလောက်မှေးလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“အေး... အေး၊ ရှူဆေးလေး ရှူလိုက်နော် သမီးလေး”

“ရတယ် မေမေ၊ လုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်ပါ”

မေမေက ‘ဒါဒါ’ လက်ထဲသို့ ရှူဆေးဘူး ထည့်ပေးခဲ့ပါ၏။ စိတ်မချ၍ မကြာခဏ လာလာကြည့်တတ်ပါသည့် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကြားနေရပေမယ့် စေ့ပိတ်ထားပါသည့် မျက်လုံးတို့ကို မဖွင့်ဖြစ်။ ဒီအတိုင်း အိပ်ပျော်ရင်းနဲ့ပဲ သေသွားရင်ကောင်းမလား။

ဒါဆိုလည်း လေးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ရေနစ်စဉ်မှာပဲ လိုက်ပါတော့လား။ ဒီအရွယ်အထိ ရှင်ခွင့်ရခဲ့ပြီးမှ စိတ်ဆင်းရဲရသည့် နေ့ရက် ညဉ့်နက်တွေမှာမှ အသက်ရှင်သန်ပြီး နေရဦးမှာပါလား။ မနေချင်တော့ပါဘူး။ ကယ်တင်ပေးခဲ့ပါသည့် ‘ကိုကို’ မေတ္တာနက်နက်တို့ဖြင့် ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ၏နေ့သစ်တို့ တောက်ပခဲ့ရတာပါလေ။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၂၃

အခုတော့ဖြင့် မပိုင်ရတော့ပြီ။ ချစ်ခဲ့သမျှ အကြွင်းအကျန် လေးသော်မျှ ကျန်ရှိပါတော့မလား။ ‘ဒါဒါ’ ရခဲ့ပါသည်။ ‘ကိုကို’ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အတွယ်အတာ အလုံးစုံမှန်သမျှတို့ကို ‘ဒါဒါ’ မဟုတ်သည့် သူစိမ်းတစ်ဦးထံမှာ ‘ကိုကို’ စုပုံပေးလိုက်တော့မှာ မဟုတ်ပါလား။

မျှော်လင့်ခြင်းကွင်းပြင်ကြီးက ခုတော့ဖြင့် ကန္တာရကြီးနယ် ခြောက်သွေ့ကုန်လေပြီ။ ‘ကိုကို’ ၏အပြုံး၊ ‘ကိုကို’ ၏အရယ်၊ ‘ကိုကို’ ၏ ထွေးပွေ့ယုယမှုတို့က ‘ဒါဒါ’ အတွက် မဟုတ်တော့ပြီပဲ။ ဒါဖြင့် ဒါဖြင့် ‘ကိုကို’ ဟုသော်မျှ ခေါ်ခွင့်ရှိပါတော့မလား။ အို! ‘ကိုကို’ ရယ်။

ရင်ထဲမှ လိုက်ဖို့မူက ပြောမပြတတ်အောင် ဆိုနိုင်လို့ကမော လာရလေတော့၏။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် အသက်ရှူရပ်လုနီးပါး ချိုးပွဲချ ဝိုကျွန်းခဲ့မိပါ၏။ ကျောပေးထွက်သွားပါသည့် ‘ကိုကို’ ကို အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သော်ငြား လည်ပင်းကို အတင်းဖိညစ်ခံထားရသည့် နယ် အသံတို့က ထွက်မလာခဲ့ပါချေ။

“ကိုကို”

“လူမှားနေပြီ”

“ဟင်! ... ကိုကိုပါ။ ဒါဒါကိုကို အစစ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့ကိုကို မဟုတ်ပါဘူး ထက်မြက် နန္ဒာအောင်”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်သဖြင့် သူက အသာထိန်းမတ်ပေး ရင်း နဖူးကို စမ်းလိုက်မိလေ၏။ ကိုယ့်အပူမရှိပေမယ့် ချွေးစေးတွေ ပျံနေတာမို့ အဝတ်အစားတွေ လဲပေးဖို့လိုနေလေပြီ။ မေမေက ‘ဒါဒါ’ အခန်းမှာ အဝတ်အစားလဲပေးရန် ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့ ပြင်နေပြီ မို့ ‘ဒါဒါ’ ကို သူ့ပွေ့ချီသွားရမှာပါ။

“ကိုကို!”

“ဗျာ”

“ကိုကို... ကိုကို”

“ကိုကိုရှိတယ်လေ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

လည်ပင်းကို ခိုတွဲဖက်ထားမှုက လွတ်ထွက်သွားမတတ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပါပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ယမ်းပြီး အဘယ်သူ ငိုထားတာပါလိမ့်။ သူ ပွေ့ချီရန်ပြင်ပေမယ့် ခေါင်းခါပြနေသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရပါသလဲ။ ဘာအိပ်မက်ဆိုးတွေ များ မက်မိလို့ ဤမျှ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ကို အတင်းဖက်ထား

ရတာပါလိမ့်။

“ဒါဒါ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒါဒါကိုထားသွားတယ်။ အဝေးကြီးကိုထွက်သွားတာ”

“ကိုကို ဘယ်များသွားလို့လဲ ညီမလေးရယ်။ အခု ပြန်ရောက် နေပြီလေ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုကို ဒါဒါကို ထာရံရင် ဘယ်လိုနေရမလဲ”

“ဪ... ဖြစ်ရလေ၊ ကိုကိုထားမသွားပါဘူး ညီမလေး ခုနစ်၊ စိတ်ချပါ”

“ဟုတ်လို့လား”

“အဟုတ်ပါ။ အခု ရေပတ်တိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲရမယ်။ အဆုတ်ဆရာဝန်ရောက်လာတော့မှာ”

“လမ်းမလျှောက်ချင်ဘူး”

သူ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ‘ဒါဒါ’ ကို ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ လမ်းမလျှောက်ချင်ဘူးတဲ့လား။ သိတာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ‘ကိုကို’ ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရဲပြီး နေမကောင်း

၂၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြစ်နေတာကို 'ကိုကို' အသိဆုံးပါ။ မိဘအရင်းတွေက ဒါကိုသိလျှင် သားနဲ့များ ဘာကြောင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာပါလိမ့်။
 ဪ... မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်လူသားတစ်ဦးနဲ့ မျက်နှာမဲ့လို့သာ
 မြင်နေကြတုန်းပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ကိုကို”

“ရှုး!... အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့မယ်”

“ခုပြောလို့မရဘူးလား”

“မပြောနဲ့လေ၊ မေမေ စောင့်နေတယ် ညီမလေးရဲ့”

“မွေးလိုက်တာ”

“ဒီလောက် ချွေးစော်နံ့နေတာကို မွေးတယ်ပြောရလား”

“ကိုကိုချွေးနံ့ကို ဒါဒါ သိပ်သဘောကျတာ သိသားနဲ့”

လျှောက်ထစ်တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖြင့် တက်လိုက်ပြီး

အဆင်သင့်ဖြစ်ထားပါသည့် ညီမလေး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ချီလျက်သာ
 ဖြင့်ပင် ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါကိုတော့ မဆူပါဘဲ မေမေက 'ဒါဒါ' ဟု
 ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့သာ ပြင်ဆင်နေလေ၏။ သူက ညီမလေးကို နုတ်
 ထက် အသာတင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်
 ပါသည်။

“ဒါဒါ ဆာတယ် ကိုကို”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်နှုတ် ... ၂၂၇

“သမီးဖို့ ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေး ကျိုထားပေးပါတယ်
 သမီးရယ်”

“ကိုကိုနဲ့ အတူတူ သောက်မယ်နော် မေမေ”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ။ သားလည်း ရေချိုးတော့လေ။

ဆန်ပြုတ်ထည့်လာဖို့ မေမေ သဲမာကို ပြောထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါလည်း လိုက်လျောမှုတစ်ခုလေပဲလား။ လောလောဆယ်
 နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်မှာ အလိုက်သင့်လေးဖြစ်အောင် ပညာသားပါမိ
 ခြင်္သေ့ လုပ်ပေးနေသလိုပါလေ။ နောက်မှပေါ့ ဟုတ်လားမေမေ။ 'ဒါဒါ'
 ခုန်ကို ကွဲစေပြီး နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြေမှုအက်ကွဲစေအောင် အဆုံး
 ချီင် လုပ်ပြကြမှာ မဟုတ်လား။

မပေးနိုင်ဘူး 'ကိုကို'။ 'သိမ့်မီ' ဘယ်လောက်လှလှ၊ ဘယ်
 လောက်အထိ စည်းစိမ်ချမ်းသာမှု ရှိပါစေ 'ဒါဒါ' 'ကိုကို' နဲ့ လုံးဝ
 ဆထိုက်တန်ပါဘူးနော်။

(၂၀)

နောက်ဆုံးနေ့ဘာသာကို ကောင်းမွန်စွာဖြေလိုက်ပြီးနောက်
စာမေးပွဲခန်းမှထွက်လိုက်ပါ၏။ အပြင်ရှိန်မှာတင်ထားပါသည့် ကျောင်း
ဒ်စိတ်လေးထဲသို့ စာရေးကိရိယာတွေကို အစီအစဉ်မကျ ပစ်ထည့်လိုက်
ကာ phone အဖြူအသစ်လေးကို ထုတ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ အဘယ်
ချစ်စရာကောင်းလိုက်သည့် ‘ကိုကို’ ရဲ့လက်ဆောင်လေးပါလဲ။

“မိဒါ Ok ရဲ့လား”

“အင်း... နင်တို့ရော”

“အေး... အခုမှပဲ ရင်ထဲပေါသွားတော့တယ်ဟယ်”

‘ပုလဲ’ နှင့် ‘ရတနာ’ က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ရှိုက်လိုက်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်သို့က် ... ၂၂၉

ပေမယ့် သူမ ရင်ထဲမှာကဖြင့် ခုထိ အလုံးကြီးတစ်နေတုန်းပါလေ။
စာမေးပွဲဖြေနေစဉ်အတွင်း မစဉ်းစားမိအောင် မေ့ထားခဲ့ပေမယ့် ခဏ
တာလေးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က သူမ၏အနီးဆုံးသို့ ရောက်ကိုရောက်လာ
တော့မှာမဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့
လျှောက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြပါ၏။

“ကိုကို လာကြည့်မှာမဟုတ်လား”

“ထင်တာပဲ”

“ဒါဒါကလည်းဟယ် ... Exam ပြီးတာတောင် ပေါ့ပေါ့
မီးပါးလေး မတွေ့ရဘူး။ နင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်နေလဲ မိဒါ”

“ငါ”

စကားက ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်မလာပါလေ။ မျက်ရည်က
အလိုလိုရစ်ဝဲလာရပါ၏။ ယခုနောက်ပိုင်းမှာ အရင်လို စိတ်က မမာ
ဆာဘဲ အတော့်ကို ပျော့လွန်းနေတာ မဟုတ်လား။ ရှေ့ရက်တွေက
ဖြင့် စာမေးပွဲဖြေနေသည့် သုံးနာရီလုံးလုံး စောင့်ကြိုပေးခဲ့ပြီး ဒီ
နောက်ဆုံးနေ့မှ လိုက်ပို့ပြီးမစောင့်တော့တာလေ။ တာဝန်ကျအောင်ပဲ
ဘေး ‘ကိုကို’။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၂၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ငါ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေတာအမှန်ပဲ ရတာနာ”

“ကျစ်! နင့်ကိုငါ ပြောခဲ့သားပဲ မိဒါရယ်။ ကိုကိုကို လျှော့ချစ်ပါလို့။ အခုတော့ သူတို့ Engage လုပ်ခါနီး နှင်ပိုခံစားနေရပြီ မဟုတ်လား”

“ငါ ငါ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ် ရတာနာ။ ကိုကိုကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုကိုနဲ့ဝေးရရင် ငါသေမယ်ထင်တယ်”

“ဟဲ့!”

ကျောင်းဝင်းရှိ သစ်ပင်အောက်မှာပင် ဂုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်သလို မျက်ရည်က ထိန်းထားသည့်ကြားမှ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာပြန်လေ၏။ အလုပ်ထဲမှာ အတူတူလုပ်ဖို့ plan ချပေးထားပေမယ့် ‘ဒါဒါ’ ဘယ်လိုပျော်နိုင်ပါတော့မလဲ။ အနီးဆုံးမှာ လူက ရှိနေပေမယ့် စိတ်နှင့် အတွေးတွေကဖြင့် ‘ဒါဒါ’ အနားမှာ မရှိတော့မှာအမှန်ပဲ။ အထူးသဖြင့် ‘ဒါဒါ’ အပိုင်ရခဲ့ပါသည့် (အချစ်တွေရှိနေပါသည့်) နှလုံးသား ပလ္လင်ထက်မှာဖြင့် ‘သိမ့်မဒီ’ ဆိုသည့်ဟို မိန်းမကိုသာ ‘ကိုကို’ အပိုင်ပေးလိုက်တော့မှာပါလေ။

“လူတွေရှိတယ်လေ ဒါဒါရယ်”

“မသိဘူးဟာ”

“ကျစ်! ခက်တော့တာပဲ။ နင်တို့ မောင်နှမကြားထဲလည်း

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၃၁

ငါတို့က ဝင်လို့မဖြစ်၊ နှင်မိတာတွေ စီမံတာကို ကိုကိုက ငြင်းလို့ဖြစ်ပါလား မိဒါရယ်”

“အဲဒါကြောင့် ငါ ပိုခံစားရတာပေါ့။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်က ဒီမိန်းမကို ချစ်လို့ဆိုရင်လည်း ရန်တွေ့ပြီး ကန့်ကွက်လို့ရဦးမယ်။ အခုဟာက ဖေဖေတို့ကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာမှာ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးတောင် မရှိတော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်နာကျင်နေလိုက်မလဲဆိုတာ သိသာကြီး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုကိုဘာသာ ငြင်းပါစေပေါ့ဟယ်။ သူကြည်ဖြူလို့ လက်သင့်ခံငြိမ်နေတာကို နှင် အနေသာကြီးပါ မိဒါ”

ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ပါ၏။ ဒီလောက်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ။ ဖေဖေတို့နှင့် ကိုကိုကြားမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိနေပေမည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကိုသာ အတိအကျ အဖြေသိရပါလျှင် ကိုကိုလွယ်လွင့်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ။ သို့သော် ခုချိန်ထိ ထိုသေယကို ‘ဒါဒါ’ မရှင်းနိုင်သေးပါလေ။

“ငါ သူနဲ့သွားတွေ့မယ်”

“ဟင်! ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သိမ့်မဒီကို”

“ဟယ်! ... နှင် မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ မိဒါ။

၂၃၂ မေသဒ္ဒါမောင်

တော်ကြာ ပြဿနာက အကြီးကြီးဖြစ်ကုန်ပြီး ရှင်းမရအောင် ချွန်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမိန်းမကို သိပ်မုန်းတယ်”

“ကျွန်!... နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့”

“ပြောနေကြတယ်ဟာ။ ငါ အခုပဲ သွားတွေ့မယ်။ အိပ်ပြန်သွားရင် အပြင်ကို ပြန်ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟဲ့!”

“ငါတို့ပါ လိုက်ရမလား ဒါဒါ”

“မလိုက်နဲ့ မလိုဘူး။ ငါ့ကို Taxi ပေါ်ပဲတင်ပေးလိုက်။ ကျောင်းပြင် လမ်းမထက်မှာ ‘ရတနာ’ တို့အိမ်မှကား လာ

မကြိုခင်မှာပင် စိတ်မြန်သည့် သူမက taxi ကိုလှမ်းတားလိုက်ပြီး တက်စီးခဲ့ပါ၏။ ‘အောင်တံခွန်’ ကုမ္ပဏီက နာမည်ကြီးသည်မို့ အပြင်ပြောလိုက်ရုံဖြင့် ကားဆရာဦးလေးကြီးက အရောက်ပို့ပေးလေသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ရှင်းမရအောင် ချွန်ကုန်မှာတဲ့လား။ အဲဒါကို နောက်ရှင်းပါတော့မယ်။ အခုတော့ ‘ဒါဒါ’ သူ့ကိုသွားတွေ့နေပါပြီ ‘ကိုကို’

Taxi က ကုမ္ပဏီရှေ့မှာပင် ရပ်ပေးသဖြင့် ကားဆရာလေးက ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ဝင်းထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာပြီးနောက် lobby ခန်းမမှာပင် ‘သိမ့်မဒီ’ ၏အမည်ကိုပြော၍ နေရာ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၃၃

မေးရလေသည်။

“ဒေါ်သိမ့်မဒီ... G.M ကိုပြောတာများလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“Appointment ကြိုယူထားပါသလားရှင်”

“ဟင့်အင်း၊ မယူထားပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ G.M က ဒီနေ့အရေးကြီးတဲ့ meeting ရှိတာမို့”

“သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ထက်မြက်နန္ဒာအောင် လာတွေ့တာ ဒါလို့”

“ရှင်!”

Reception မှ စာရေးမလေးတွေက ‘ဒါဒါ’ ကို တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးဖြူးရင်း ကြည့်နေကြလေ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ နာရီဝက်လေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရရင်လည်း အဆင်ပြေပါသည်။ ‘ကိုကို’ တို့ Engage မလုပ်ခင် အချိန်အနည်းငယ်လေး ရှုသလောက် အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုနိုင်ရမှာပါလေ။

“ဘယ်သူ”

“GM နဲ့သိတယ်ဆိုပြီး ပြောခိုင်းနေလို့ပါရှင်။ တက်မြက်နန္ဒာအောင်”

၂၃၄ မမသဒ္ဓါမောင်

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ လုံးဝထင်မထားပါသည်
 ဧည့်သည်က ရုတ်တရက် ရောက်လာရတယ်လို့။ ပြီးတော့လည်း
 ‘ကို’ ညီမလေးတဲ့လေ။ ကြည့်ရတာ အိမ်က ဘယ်သူမှမသိအောင်
 ရောက်လာတာပဲထင်ပါနဲ့။ လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ခဏရပ်လိုက်ရ
 ပြီး အတွင်းရေးမှူးမလေး ‘မိုးသူဇာ’ ကို ဧည့်သည်အတွက် တစ်ခုခု
 ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်ရပါသည်။ လာတွေ့တော့လည်း တွေ့ကြုံပဲ
 ပေါ့ ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးကို အသာဖွင့်ဝင်လာပါသည့် ကောင်မလေးကို ခေါင်း
 ညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ဧည့်ခံစားခွင့်ရှိရာဆီ လက်ပြကာ အရင်ထိုင်ထိုင်
 လိုက်ရလေသည်။ ကျောပိုးအိတ်လေးဖြင့် ရောက်လာတာမို့ ကျောင်း
 ကနေ ဒီကိုရောက်လာမှန်း သိစေပါ၏။ ဘာကိစ္စနဲ့များ ဒီကိုလာဖို့
 သတ္တိတွေ ရှိလာတာပါလိမ့်။

“ထိုင်ပါ ... ဒါဒါ။ တစ်ယောက်တည်းလာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာပင် တမင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် တစ်ယောက်
 မျက်နှာကို တစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နိုင်လေသည်။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၃၅

အပြင်အဆင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
 အတူထိုင်နေတာကို ဘေးလူတွေ မည်သို့ထင်ကြလေမည်နည်း။

“ဘာကိစ္စနဲ့”

“ဒေါက် ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့လေ၊ မိုး”

‘မိုးသူဇာ’ က ဧည့်သည်အတွက် သာမန် Juice ဘူးမျိုး
 သူလာတာ မဟုတ်ပါ။ ဆိုင်မှာဖျော်ပေးသလို ဖန်ခွက်အရှည်လေးဖြင့်
 ချိတ်တပ်ပေးကာ ရေခဲတုံးလေးတွေ သစ်သီးလေးတွေ ပေါလောပေါ်
 နေပါသည့် သီးစုံဖျော်ရည်ကို သီးသန့်လေးဖျော်လာပေးလေ၏။ ‘ဒါဒါ’
 ကို ဘယ်သူဆိုတာမှန်း သူမ အသိပေးထားဖူးတာမို့ special ဧည့်ခံဖို့
 အတွက် ပြင်ဆင်လာပုံပါလေ။

“သုံးဆောင်ပါ ဒါဒါ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ထွက်သွားတာကို စောင့်နေပြီး
 အအေးကိုလည်း ယူမသောက်ပါ။ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့်
 ထက်ကိုင်ပေါက်ကို လုံးချေနေသည်မို့ အတော်စိတ်လွှပ်ရှားနေပုံပါပဲ။
 မျက်နှာလည်း အတော်လေးချောင်ကျသွားသဖြင့် စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
 နေပုံရလေ၏။

“တို့က”

၂၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒါဒါ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအသံထွက်သွားရပါ၏။ ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးရမှာမို့ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။ ပြောမည့်သူက မပြောသေးပါဘဲ ဘာကိုများ ချင့်ချိန်နေတာပါလိမ့်။ မှန်စားပွဲထက် ဘာမှမရှိပါဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက အာရုံစိုက်ထားသည့် နယ်ပါ။ ကောင်းပြီ ‘ဒါဒါ’။ မင်းပြောမယ်ဆိုလည်း တို့က နားထောင်ပေးဖို့ ready ပါပဲ။

“ဒါဒါ မေးစရာရှိလို့ ရောက်လာတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ မေးလေ”

“ကိုကို ကိုကိုနဲ့ မသိမ့်မဒီတို့ကိုစွဲကို သိချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“စေ့စပ်ဖို့လောက်အထိ အဆင့်မရောက်သေးဘူးဆိုရင်မို့၊ မသိမ့်မဒီဘက်က နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဘယ်လို”

ကြည့်စမ်း! ဒီချာတိတ်မလေးက အလာကြီးပါလား။ မပြောရဲဘူးထင်ထားသမျှ အခုလိုလာပြောရဲလေပြီ။ နောက်ဆုတ်ပါတဲ့လား။ မဆိုင်သည့်လူက ‘ဒီဒီ’ တို့နှစ်ဦးကြားကို ဝင်ရှုပ်နေပြီ ‘ကို’။ ‘တို့’ ညီမလေးမို့ အစစလိုက်လျောညီထွေနေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၂၃၇

မှန်ပေမယ့် စကားတည်းက အဖုအထစ်တွေနဲ့ပါလား။

“ဘာသဘောနဲ့ အခုလိုလာပြောရတာလဲ ဒါဒါ။ တို့ နားလည်ဘူး”

“ဒါဒါပြောတာ ရှင်းပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်မနှစ်သက်ဘဲနဲ့တော့ ဘဝတစ်ခု လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ အခုကတည်းက အပြီးဖြတ်လိုက်တာက ပိုကောင်းမှာပါ”

“မချစ်မနှစ်သက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုရော မသိမ့်မဒီကိုပါ လူကြီးတွေက စီစဉ်ပေးကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့”

“ခဏနေဦး ဒါဒါ၊ တို့ပြောပါမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မချစ်မနှစ်သက်ဘူးဆိုတဲ့စကား အသုံးအနှုန်းကို ကန့်ကွက်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်!”

“တို့တွေအရွယ်က အချစ်ဆိုတာတွေ၊ ရင်ခုန်ခြင်းတွေဆိုပြီး နုနုရွရွ စကားလုံးတွေ သုံးဖို့မလိုအပ်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်သက်တာကတော့ တကယ်ပါ ဒါဒါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စတွေ့ခဲ့ရတာတည်းက စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိခဲ့ရတာ။ ကိုနုနုကျော်ကို တို့

၂၃၈ မေသဒ္ဒါမောင်

နှစ်သက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“မင်းမသိပေမယ့် တို့ရော သူပါ သိထားတယ် ဒါဒါ။ အခုဆိုတာနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်လို့မရနိုင်ပေမယ့် နားလည်မှုတစ်ခုနဲ့ တော့ နိုင်မာတဲ့ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်မှာပါ။ တို့ယုံကြည်သလို သူကလည်း လက်ခံခဲ့တာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဒါ လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးနိုင်ဘူး”

“ကျစ်!... မဆိုင်လိုက်တာ”

“ဆိုင်တယ်၊ ဆိုင်လို့ပြောနေတာပေါ့။ ကိုကိုကို ဒါဒါ ပိုင်တယ်။ ဒါဒါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဆိုင်ခွင့်ရော ပိုင်ခွင့်ပါ မရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

(၂၁)

နှစ်ယောက်သား၊ မတ်တတ်ရပ်အနေအထားဖြစ်သွားကြလေ။ အကြည့်ချင်း စူးရှပြင်းထန်စွာ ဆုံနေပေမည့် မည်သူကမှ အရင်တွဲဖယ်မသွားပါချေ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဒီမိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အမှန်းတွေအပြည့်နှင့်ပါပဲလား။ သေချာပါတယ်။ သူ ‘ဒါဒါ’ အပေါ် မှန်းတီးနေတာ အသိသာကြီးပါပဲ။

“မင်းမှားနေပြီ ထက်မြက်နန္ဒာ။ တကယ်ဆို ဒါ တို့ရဲ့ personal ပါ။ မင်းမှာ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ရှင့်ဘက်ကို မစွက်ဖက်လို့ရမလား။ ကိုကိုဘက်ကိုကြည့်တတ်ရမှာပေါ့”

“ဘာ”

“ကိုကို ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲဆိုတာ ဒါဒါ အသိဆုံးပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဒါဒါ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမဆို ကိုကိုက ဒါဒါလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ဘတ်ထဲမှာအပြည့်အသိပ် မျှိသိပ် သိမ်းဆည်းထားရတာ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ မိဘစကားကို မဖယ်ရှားဝံ့တာက တစ်ကြောင်း၊ ရှင့်ကို ငဲ့ကွက်ရတာကလည်း တစ်ကြောင်းမို့ ဘေးကျပ် နံကျပ် ဖြစ်နေရတာ။ ရှင့် စဉ်းစားကြည့်”

“တော်တော့... မဟုတ်တာတွေ ဆက်မပြောပါနဲ့ ထင်မြင်နန္ဒာ”

ဘုရားခေါ်!... ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူမ ထင်ထားသည့် အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့ထံမှာ ရှိနေတာတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူမနှင့် phone ထဲမှာ စကားပြောရင်လည်း အဆင်မပြေ၊ လူချင်း မကြာခဏဆုံကြလျှင်လည်း လေပြည်လေးနှင့် ပါလျက် သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ဖမ်းဆုပ်မရခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲလိမ့်။

စိတ်ဆင်းရဲနေတာတဲ့လား။ ဒါဖြင့်ရင် သူမတို့ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဘာကြောင့် ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့ရပါသလဲ။ မိဘစကားကို အထောင်တာက ထားပါတော့။ သူမဘက်ကို ငဲ့ကွက်ရတာက ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ တကယ်ဆို လူငယ်ချင်း ပွင့်လင်းစွာ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ဖို့ ရနိုင်တာပါလေ။

“တစ်ဖက်သားကို ငဲ့ညှာစာနာတတ်တဲ့စိတ်မျိုးက ကိုကို့ဆီမှာ အပြည့်ရှိတယ် မသိမ့်မဒါ။ အဲဒါကို ရှင့်အပေါ် နားလည်တာပါဆိုပြီး အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ဘာရယ်”

“ကိုကိုအကြောင်းကို ဒါဒါ အသိဆုံးပါ။ အဲဒီလိုပဲ ကိုကို နှစ်ဘတ်ထဲကိုလည်း ဒါဒါပဲ မြင်တတ်တယ်။ ဖေဖေတို့တောင်မှ ဘိုကိုစိတ်ကို နားမလည်ကြဘူး”

အလို! ထူးဆန်းလေစွ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီစကားမျိုးကိုမှ ပြောရတာပါလိမ့်။ မင်းစကားတွေ လမ်းချော်နေပြီ ‘ထက်မြက်နန္ဒာ’။ တကယ်ဆို ‘နန္ဒာကျော်’ နဲ့မင်းက တရားဝင် မောင်နှမဟူသာ ပတ်ဝန်းကျင်က သိထားကြတာပါ။ အခုတော့ အဲဒီခေါင်းစဉ်အောက်ကနေ သွေဖည်စကားတို့ မသုံးပြုပါနှင့်လား။

“ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးရဲရင်ထဲကို မြင်နိုင်ပါတယ်”

၂၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ထက်မြက်နန္ဒာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီစကားက အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ မှန်တာပါ။ မြင်းချက်အနေနဲ့ ကိုကိုအတွက်တော့ အလုံးစုံမမှန်ပါဘူး။ မသိမ့်မဒီ။ ကိုကိုကို ဖေဖေတို့ နားမလည်ကြဘူး။ ကိုကိုရင်ထဲ ခံစားချက်ကို လုံးဝ မသိကြတာ သေချာတယ်”

“ကျစ်!... ခက်လိုက်တာ”

“မခက်ပါဘူး မသိမ့်မဒီ။ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ လွယ်လွယ်လေးပါ။ ရှင့်ဘက်က နောက်ဆုတ်လိုက်ရုံနဲ့ အရာရာ နေသာတကျ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဘာ”

“ဒီကိစ္စကြောင့် ကိုကို အစားကောင်းကောင်း စားမဝင်ခဲ့ဘယ်လောက်ကြာနေပြီထင်လဲ”

“အဲဒါကတော့”

“ညည အိပ်မပျော်ဘဲ သက်ပြင်းနီတွေချရင်း အိပ်နေတာလည်း အတော်ကြာနေပါပြီ မသိမ့်မဒီ”

“ဟင်!”

“ရှင်ပြောတော့ နားလည်မှုဆို၊ အခုလို ကိုကို ခံစားနေရ ကို ဘာလို့မမေးကြည့်တာလဲ။ အချစ်မှာ ရိုးသားပွင့်လင်းမှု

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ဖိုက် ... ၂၄၃

လိုပါတယ်။ ဒီလောက်လျှို့ဝှက်ပြီး မျိုသိပ်ပြီး ဖွင့်အံ့ထွက်မလာတဲ့ အချစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်လက်ထပ်ရဲရဲလောက်အောင် ခံစားချက် မဲ့နေတာများလား”

ဗုဒ္ဓေါ! မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ ဤကလေးမ စကား ထုံးတုံးက လူနှင့်ပင် မလိုက်ဖက်ပါဘဲ အကြီးကြီးတွေ သုံးပြုနေတာ ဒါလေ။ ပြောတော့ဖြင့် နေမကောင်းဖြစ်နေတာဆို။ အားနည်းနေပါ သည် လူမမာက မည်သို့သော ခွန်အားတို့ဖြင့် သူမကို ကန့်ကွက် တိုက်ထုတ်ဖို့ ရောက်လာရတာပါလိမ့်။

“ဒါတော့ မင်း foul လွန်းပြီ ထက်မြက်နန္ဒာအောင်။ မင်း အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွေးပူပြီးရောက်လာမှန်း တို့သိပါတယ်။ အဲဒါကို နားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... တို့ရင်ထဲကိုတော့ ဝင်ပတ်သက်လို့မရဘူး။ အေး ... မင်း ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ဘယ် လောက်ပဲ ကန့်ကွက်နေပါစေ တို့နဲ့ ‘ကို’ Engage လုပ်မယ့်ကိစ္စက နှက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝိုပြီးတော့ သေချာသွားပြီဆိုတာကို မင်း အီလိုက်ပါ။

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိပါ၏။ ဒေါသတွေ သယ်ထိပ်ထိတက်နေပေမယ့် မျိုချနေရတာပါ။ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်မိ တော့မယ် ‘ကိုကို’။ ဒီမိန်းမမှာ ငဲ့ညှာစာနာစိတ် အလျဉ်းမရှိဘူး။

‘ဒါဒါ’ ကိုလည်း ‘ကိုကို’ ညီမနဲ့ နားလည်ပေးတယ်ဆိုတာက အပေါ်ယံ အပြောပဲရှိတာပါ။ သကားလွှမ်းထားသည့် အပြုံးက နာရိုင်းအတွင်း ကို ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။

“ကိုကို” နဲ့ Engage လုပ်မယ့်ကိစ္စက အတည်တဲ့။ သေချာ ပြီတဲ့ ‘ကိုကို’။ ‘ဒါဒါ’ ဘာလုပ်ရမလဲ။ စစ်ပွဲရဲ့အလယ်မှာ ကူကယ်သူ မဲ့ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတာ ‘ကိုကို’ မြင်နိုင်ပါ့မလား။ မငိုတော့ဘူး ‘ကိုကို’။ ‘မျက်ရည်ဆိုတာ အရှုံးတဲ့။ ဒီမိန်းမရှေ့မှာ ‘ဒါဒါ’ အရှုံးကို ချပြဖို့ မျက်ရည်လုံးဝ မကျစေရဘူး။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလောက် မေတ္တာရပ်ခံနေတာတောင် ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်ဝံ့တာ မအံ့သြတော့ပါဘူး။ ရှင့်စိတ်ထဲကို မြင်ခွင့်ရလိုက်တာ အမြတ်ပေါ့”

“မင်းက မေတ္တာရပ်ခံနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ထက်မြက်နန္ဒာ တို့ကို စိန်လာခေါ်တာ၊ ရန်လာတွေ့နေတာ။ ဒါကိုကြည့်ကတည်းက မင်းမှာ ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ရိုသေရမယ်ဆိုတဲ့ Respect မျိုးမရှိတာ ဆိုတာ သိလိုက်ရတာပဲ။ မင်းလုပ်ရပ်ကို အန်ကယ်ထက်နဲ့ အန်နီ သီဂီ သိသွားရင် အတော်မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်မှာအမှန်ပဲ ထက်မြက် နန္ဒာ”

“မနိုင်လို့ လူကြီးကိုပြေးတိုင်တာကမှ သဘောထား

ဒီသေးတာပါ မသိပ်မဒီ”

“ဘာပြောတယ်”

ရင်ကို ဆူးနှင့် ထိုးဆွလိုက်သည့်နယ် ခံရခက်လေ၏။ ဇီးဖွားရေးလောကမှာ နေရာတစ်နေရာရအောင် လူတောတိုးဆင်ဆင်နိုင် အောင် အစစအရာရာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးအရှေ့မှာမှ အရှက်ရစေရပါသလား။ နှုတ် သီးကောင်းလျှာပါးမျိုး သူမလည်း ပြောတတ်ပါ၏။ သို့သော် ဒီ ချာတိတ်မလေးလိုတော့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မပြောဝံ့ပါလေ။

“ရှင်ရုပ်ရည် အဆင့်အတန်းများနဲ့ ကိုကိုထက် ပိုသာတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ရနိုင်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ ကိုကိုအပေါ် တမ်း တမ်းစွဲ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဘာ ... မင်း! မင်း!”

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက် ပြောနေရင်းမှတစ်ဆင့် ထပ်တက် ထာပြန်ပါရောလား။ တမ်းတမ်းစွဲတဲ့ ‘ကို’။ ‘ကို’ ကို ‘ဒီဒီ’ ချစ်မိတာ အပြစ်တဲ့လား။ ကံကြမ္မာက ဖန်ဆင်းပေးခဲ့လို့ ‘ကို’ နဲ့ အခုလို ဆုံခွင့်ရခဲ့တာလေ။ ‘ဒီဒီ’ နောက်က ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မေ့ထားပြီး တို့ တစ်ဦးတည်းအပေါ်မှာ ရိုသားစွာ မြတ်နိုးမိခြင်းက အပြစ်မှ မဟုတ်နိုင်တာနော်။

၂၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မင်းအတ္တတွေသိပ်ကြီးနေပါရောလား ‘ထက်မြက်နန္ဒာ’၊ ‘ကို’
ကိုချစ်တဲ့ တိုရဲ့ချစ်ခြင်းတွေက ဘာအရောင်မှ စွန်းထင်ခြင်းမရှိတဲ့
ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ အတ္တမဲ့စွာ ချစ်ခဲ့ရုံပါ။ ပြောတော့ဖြင့် မင်းက အစ်ကိုဖြစ်သူ
ကို ချစ်တာပါလို့ နှုတ်က ကြွေးကြော်နေပြီး ရင်ထဲမှာ ရိုးရှင်းပါရဲ့လား။
သွေးသာဆင်းချာ အစ်ကိုမဟုတ်မှန်း သိသွားလျှင်ဖြင့်။

ဘုရား! မပြောနဲ့နော်။ မသိပါစေနဲ့။ သူ မသိစေချင်သည့်
ကိစ္စကြီးကို သူမကြောင့်နှင့်တော့ မပေါ်စေချင်ပါလေ။ မျိုသိပ်ထား
တာက ခက်ခဲလွန်သတဲ့လား။ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက် ဖုံးဖိထားရတာ
ခက်နေပါလျှင် ဘာမဆို ဖုံးကွယ်သိုဝှက်ထားရပါသည့် ‘နန္ဒာကျော်’
ဆိုလျှင် မည်သို့ဖြစ်လေမည်နည်း။ တကယ်ပဲလား ‘ကို’။ ‘ကို’ ရင်ထဲ
မှာ တကယ်ပဲ ‘ဒီဒီ’ ရှိမနေဘူးလားကွယ်။

“ရှင်ဘက်က ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့လည်း
ကျွန်မဘက်ကလည်း ကန့်ကွက်ဖို့ အပြီးတိုင်ဆိုတာကို ပြောရတော့
ပေါ့။ ဒီမှာ မသိမ့်မဒီ။ ရှင်နဲ့ ကိုကိုတို့ကိစ္စ ဆက်ဖြစ် မဖြစ်ဆိုတာ
စောင့်သာကြည့်လိုက်”

“မင်း!”

“ဒါဒါ”

ပရုံးကို တွန်းလိုက်မိတာက ခပ်သာသာလေးပါ။ ယိုင်နဲ့

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၄၇

ဖြစ်နေပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးက ဆက်တီထက် ပစ်လဲကျ
သွားလေ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုလေးလား။ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့်
သူက ထိုမြင်ကွင်းကို ရှင်းရှင်းကြီးမြင်လိုက်ရလေသည်။ ရင်ထဲမှာ
ဒီနေ့ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ ခေါင်းပါ ထူပူသွားရလေတော့၏။ အမှား
ဆိုသည်က မရည်ရွယ်ဘဲ လုပ်မိလျှင်လည်း ဖြစ်မြောက်နိုင်တာပါ
လေ။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဒီဒီ။ ညီမလေး ဒါဒါ။ ဘာဖြစ်
သွားသေးလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကို၊ မဟုတ်ဘူး”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပါသည့် သူမကြောင့် ‘ဒါဒါ’ ကိုတ်ပြီး
ထိုက်မိလေသည်။ သို့သော် ခဏတာပါပဲ။ ‘ကိုကို’ ဆွဲထူလိုက်စဉ်
ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်သွားလေ၏။ လက်ထောက်လျက်သား
ထဲကသွားရသဖြင့် ဘယ်ဘက်လက် တကယ်နာကျင်သွားရတာ
အနုနုပါ။

“အ!... နာတယ်၊ နာတယ် ကိုကို”

“ဘယ်နားလဲ၊ ဘယ်နားနာသွားတာလဲ”

“လက်ကောက်ဝတ်ရော၊ တံတောင်ဆစ်ပါ နာတာကိုကို။

အ! တအားနာလာပြီ။ ကျိုးပြီလားမသိပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ဒါဒါကို

၂၄၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ကယ်ပါဦး”

“အို!... မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီဒီတွန်းလိုက်တာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရယ်။ သူ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး”

“ဒါ... ဘာမှမဖြစ်စရာလား။ ဒီမှာ လက်တစ်ခုလုံး ညီ မည်းနေပြီကွ။ ဘယ်သူက မနာဘဲ နာတယ်လို့ လိမ်ညှာပြောနေလဲ”

“ကို”

“လာ ညီမလေး ကိုကိုတို့ ဆေးရုံသွားကြမယ်”

“ကို... ဒီဒီ၊ ဒီဒီတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ မရဘူး ရယ်”

“ဒုန်း!”

နှစ်ယောက်သား တွဲ၍ထွက်သွားသလို လှည့်ပင်မကြည့် တော့ဘဲ ရုံးခန်းတံခါးကိုပါ ဆောင့်ပိတ်သွားလေ၏။ မျက်နှာ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ဆက်တီထက် ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိလေတော့ သည်။ ကံကြမ္မာများ ‘သိမ်းမိဒီ’ ကို ကျီစယ်လေပြီလား။ သိပ်မကြာ နေ့စပ်တော့မည့် သက်ဆိုင်သူတက်ကိုတော့ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့် ပါဘဲ ညီမဖြစ်သူကိုမှ မျက်စိရှေ့မှာတင် သည်းသည်းလှုပ်ပြသတ လေ။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၂၄၉

‘ဒီဒီ’ တို့ကိုစွဲ မပျက်လောက်ပါဘူးနော်။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာ အောင် ဒီကောင်မလေး တမင်လာလုပ်တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ့်ရုံးခန်း ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲထိ ဝင်လာပြီး စော်ကားဝံ့တာ အဘယ်မျှ ကြောက် စရာပါလဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်အောင် အကုန် ကမောက်ကမတွေ့ဖြစ်အောင် ဒီကောင်မလေးတမင်လာလုပ်သွားတာ ပါ။

မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထူပွေ့ထိန်းမတ်ပေးလိုက်ပါသည် မြင်ကွင်းကို ယခုတိုင် မြင်မောင်နေဆဲပါပဲ။ အဘယ်မျှ စိုးရိမ်မှု ကြီးစိုးနေပါသလဲ။ ဘာဆိုတာမှ မဖြစ်နိုင်လောက်တာလေးနှင့် အကဲပို အမှုပိုတာက မြင်ပြင်းကပ်ဖွယ်ရာပါ။ နှုတ်က ညီမလေးဆိုပြီး စိတ်ရင်း က ရိုးသားပါရဲ့လား။

“ကိုရယ်”

မငိုပါဟု တင်းထားလျက်မှ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည် စီးကြောင်းက ကျလာလေတော့၏။ Meeting ရှိ၍ လာခေါ်ပါသည် ‘မိသုဇာ’ က ဂူငိုငိုငိုငိုငိုနေပါသည် သူမကို တစ်ချက်မျှသာကြည့် ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှာလဲ။ သူမ သေချာမသိ တော့ပါ။ သေချာတာကဖြင့် -

၂၅၀ မမသဒ္ဒါမောင်

သူ့ကို 'ဒီဒီ' သိပ်ချစ်သည်။ သူကလွဲ၍ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျား
ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးပါ။ သူမှသူ့ဆိုပြီး 'ဒီဒီ' နှလုံးသားက စွဲလမ်း
မက်မောစွာ သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်ခဲ့ရသလောက် သူကဖြင့် 'ဒီဒီ'
အပေါ် နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သူ့ကိုသိပ်ချစ်သလောက်
သူနှင့် အနီးဆုံးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေးကို 'ဒီဒီ' အရမ်း
မုန်းမိတာ မပြစ်တဲ့လား။

မင်းကို သိပ်မုန်းတယ် 'ထက်မြက်နန္ဒာအောင်'။

(၁၁)

လှေကားထစ်များမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဘေးမှာ
မမေလိုက်လာပြီး (ကျောက်ပတ်တီးစည်း၍ ကြိုးအပြားဖြင့် လည်ပင်း
မှာ တွဲချည်ထားပါသည့်) 'ဒါဒါ' ဘယ်ဘက်လက်ကိုလည်း မထိခိုက်
မိအောင် ထိန်းကိုင်လာပေးလေသည်။ ညှော်ခန့်သို့ရောက်စဉ် နှစ်
ယောက်တိုင် ဆိုဖာထက် အတူယှဉ်ထိုင်နေပါသည့် 'ကိုကို' နှင့်
သိမ်မဒီကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။

“ဟော! သမီးလေးရောက်လာပြီ၊ လက်တော်တော်နာနေ
သေးလား?”

“ညကတော့ ကိုက်လို့ဆိုပြီး ထင်သေးတယ် မမနုရယ်။

သူ့အစ်ကို ဆေးတိုက်မှပဲ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာ”

“ဒီဒီကိုယ်စား အန်တီနတ်လူကြီးတွေကပဲ သမီးကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာဆိုတော့လေ”

ကာယကံရှင် တစ်ယောက်လုံးက ရှေ့မှာရှိနေပြီး ကိုယ်တိုင် မတောင်းပန်တာ ဘာသဘောပါလဲ။ ‘ကိုကို’ က အရပ်တစ်ရပ်လှိုင်းငုပ်တုတ်ထိုင်နေသလို သူမကလည်း ဘာမှမပြောပါဘဲ မျက်လွှာချ၍ ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ဘာလဲ။ လူကြီးတွေကို အကူအညီတောင်းခိုင်းလာညှိတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ပညာသားပါပဲပေ ‘ဒေါ်သိဇ်မဒီ’။

“ကျွန်မသမီးက အပြီးအမှတ် မထားတတ်ပါဘူး ကိုအောင် ခြံရံရယ်။ ကလေးတွေဆိုတော့ စကား ကတောက်ကဆ ဖြစ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်မှတ်လား သမီးရယ်”

မေမေကပါ ‘ဒါဒါ’ ကျောကို အသာပွတ်ပေးလျက် ဆွေပြောလေ၏။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် တစ်ယောက်တည်း ရင်မဆိုင်ချင်၍ စစ်ကူတစ်တပ်ကြီး ခေါ်ချလာတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုဘဲ ‘ကိုကို’။ ‘ဒါဒါ’ ကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ထိခိုက်နာကျင်စေသည့် ဒီမိန်းမနှင့် စေ့စပ်လက်ထပ်ဖို့အတွက် ရှေ့ဆက်တိုးမှာတဲ့လား။ ‘ကိုကို’ ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကို တန်ဖိုးထားဆုံးလဲ။ ဘယ်သူ့ကို အသက်

ပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့တာပါလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမြတ်နိုးဆုံးလဲဆိုတာကို အားလုံးသိအောင် ရှေ့မှာပင် ပြောပြလိုက်ပါ။

“ဒီဒီကို မိဘတွေကတောင် လက်ဖျားနဲ့တို့ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ နာကျင်ဖို့ဆိုရင် ဝေးသာဝေးပဲ”

“သမီးလေး”

“တစ်ခါမှ ဒီလောက်မနာဖူးလို့ နာပြီးငိုခဲ့မိတာပါ ဖေဖေ။ ဒါဒါ သူ့ကို မမုန်းပါဘူး”

“ဘယ်နှယ်၊ သူလဲကွယ်။ မမလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဒါက လူငယ်မို့ စိတ်ဆတ်ပါတယ် အန်တီ။ အတေးအမှတ်လည်း မထားတတ်ပါဘူး။ အကယ်၍ ဒါဒါဘက်က မှားခဲ့ရင်တောင် ငယ်တဲ့စိတ်ကြောင့် မှားတာမို့ ဗွေမယူစေချင်တာပါ”

“မှန်တာပေါ့။ သမီးက အသက်ငယ်ပေမယ့် ဒီလို အလေးအနက်လည်း ပြောတတ်သားပဲ”

“ကဲကဲ!... နောက်လည်း ညီအစ်မ ဆွေမျိုးတော်ကြွမှာ ဆိုတော့ အခုလို မြန်မြန်ပြေလည်တာ ပိုကောင်းတာပေါ့။ သားသဘောကရောကွယ်”

“ဗျာ”

“ဪ... လာမယ့် sunday အတွက် လျှာထားတဲ့

၂၅၄ မမသဒ္ဓါမောင်

အစီအစဉ် မပျက်ဘူး မဟုတ်လား”

သူ ဘာမှ မဖြေပါ။ အငယ်ဖြစ်သည့် ညီမလေးကပင် နားလည်မှုဖြင့် ပြေလည်စေသော်ငြား နာကျင်စေသည့် သူမကဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါလေ။ Sunday တဲ့။ ကြိုးစင်တက်ဖို့ သေမိန့်ချခံရသည့်နှယ် မနှိုင်းကောင်းပါ။ တကယ့်ကို သေလိုက်ချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ ငြင်းချင်သော်ငြား ကျေးဇူးတရားဆိုသည့် နှံ့ထဲကမှ သူ ရုန်းမထွက်နိုင်တာလေ။

မေးနေပြီ ‘ကိုကို’။ ဖြေလိုက်လေ။ ဟင့်အင်းလို့ ညှဉ်ညှင်သာသာလေး ငြင်းလိုက်ရုံပါ။ ‘ဒါဒါ’ ကြောင့်လို့ပဲ အပြစ်ပုံချချ ‘ဒါဒါ’ ငြိမ်နေပါ့မယ်။ ဒီအတိုင်းကြီး အသက်မဲ့သလိုမျိုး မထိုင်နေပါနဲ့ ‘ကိုကို’ ခေါင်းတစ်ညိတ်ကို အသက်အောင့်ပြီး စောင့်နေတဲ့သူက ‘ဒါဒါ’ ပါနော်။

“ပြောလေ သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေတို့သဘောပါ”

သက်ပြင်းချသံတို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်လာလေ၏။ ရယ်တို့က တိုးသဲ့သဲ့မျှသာ။ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ဆုံသွားရသည်က ‘ဒါဒါ’ နှင့် သူမပါပဲ။ ကြည့်စမ်း! ဒီမိန်းမရဲ့မျက်လုံးတွေက အနိုင်ရသည့်အောင်နိုင်ပြီးနှင့် တောက်ပနေတာပါလေ။ အဘယ်မျှ ဒေါသဖြစ်လေ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၅၅

ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ နောက်ဆုံးတော့ ‘ဒါဒါ’ ဘက်ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့လေ။ တရားမျှတမှုမဲ့လွန်းလှချည်လား။ လောကကြီးက ‘ထက်မြက်နန္ဒာအောင်’ ကို ဒီဘဝထဲကနေ နောက်တစ်ချိန် ထွက်သွားဖို့ နှင်နေလေပြီကော။

“သမီး ဘယ်ကိုလဲ”

“ခြံထဲ လမ်းလျှောက်မလိုပါ မေမေ”

“သဲမာဖြစ်ဖြစ် ဓာတ်ယောက်လောက် အဖော်လိုက်ဖို့ ခေါ်သွားလေ”

မေမေ့စကားသံကို သိပ်မကြားနိုင်တော့ပါ။ ဟိုမိန်းမမျက်နှာစိုသာ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ Game ဆိုတာ အနိုင် အရှုံးနဲ့ သရေဆိုပြီးရှိရတာပါ။ အခုတော့ဖြင့် တစ်ခါတစ်ကြိမ် နာကျင်ပြီး ရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒီလောက် လက်တစ်ချောင်းလုံး နှင်းထားလျက်နှင့်မှ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရှုံးရတာတဲ့လား။

“ဒါဒါ ညီမလေး”

“မခေါ်နဲ့၊ လိုက်လာဖို့လည်း မလိုဘူး”

သူ တီးတိုးခေါ်လိုက်တာကို အံ့ကြိတ်ပြီးပြောလိုက်ပုံက

၂၅၆ မမသွားမောင်

တခြားသူစိမ်းနယ်ပါ။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ ကြက်သီးပင်ထဲသွားရှုလေ၏။ အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ခြံထဲဆင်းသွားပါသည့် 'ဒါဒါ' နောက်သို့ မည်သူမျှ လိုက်မသွားပါလေ။ ညီမလေး ဘယ်ကို များ သွားတာလဲ။

“သုံးဆောင်ပါ မမနုရယ်။ သီကီကိုယ်တိုင် ထိုးထားတဲ့ ကျောက်ကျောပါ။ အုန်းနို့မပါဘူးနော်”

“စားကောင်းတယ် သီကီရဲ့။ ချိုချိုအေးအေးလေး။ ခုမှပဲ ရင်ထဲ အမောပြေတော့တယ်”

ထလိုက်သွားရကောင်းမလား။ လူကြီးတွေရှေ့ ရိုင်းပျံသလို ဖြစ်မှာစိုးပါ၏။ သူ့ဘေးမှ ‘သိမ့်မဒီ’ က ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မဖြစ်သလို (စတော်ဘယ်ရီနို့ရောင် ပျက်ထားပါသည်) သစ်သီးဖျော် ရည်တို့ ယူသောက်နေလေ၏။ သွေးအေးလွန်းလှချည်လား ‘သိမ့်မဒီ’ ‘ဒါဒါ’ ထွက်သွားတာ မိနစ် (၂၀) ကျော်လာပြီမို့ သူတစ်ကိုယ်လုံး စိုးရိမ်ထူပူလာလေတော့သည်။

“ဒွိဒွိ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ ခြံထဲသွားရအောင်”

“ဘာလို့၊ ခြောက်... ကို သွားချင်ရင် သွားကြမယ်လေ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ဖို့က် ... ၂၅၇

စိတ်က မြန်လွန်းနေသဖြင့် လူက ခပ်တိမ်တိမ်နေလေပြီ။ ဘိုက်ရှေ့ကို ထွက်လိုက်စဉ် ခြံတံခါးက ဧည့်သည်ကားရှိနေသဖြင့် အကုန်လုံး ဖွင့်ထားပါ၏။ ခြံထဲဆိုတော့ အပြင်တော့ ထွက်မသွား ဆောက်ပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာကို သွားတာလဲ။ Phone ကိုခေါ် ချိတ်ပေမယ့် မကိုင်တာကြောင့် အခန်းထဲ ထားခဲ့မှန်း သိလိုက်ပါ သည်။

“ဟို ဘယ်လဲ”

“ခြံနောက်ဘက်ကို”

“နေဦးလေ... ဒီဒီလည်း လိုက်မယ်”

အနောက်ဘက်အခြမ်းကို သူ မကြာခဏ လမ်းလျှောက် ဘတ်သဖြင့် ‘ဒါဒါ’ မည်သည့်နေရာမှာရှိမှန်း သိနေပါ၏။ ဝါးရုံတန်း ဆင်းကာလေးကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့စဉ် ‘သိမ့်မဒီ’ က အနောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာလေသည်။ မဟုတ်တာတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးနော်။ ‘ကိုကို’ စိုးရိမ်တာကို ‘ဒါဒါ’ သိမှာပါ။

“ဟော!... ဟိုမှာ”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဟိုးအရင် ရေကန်နေရာမှာ မြေမြို့ နှစ်ထားပါသည့် ကျွဲကောပင်ကြီးအောက်မှာ ခြေဆင်းလျက် ထိုင်နေ ဆ၏။ အကိုင်းအခက်တို့ ဖြာနေပါသည့် ကျွဲကောပင်ထက်မှာ အသီး

၂၅၈ မမသဒ္ဓါမောင်

တို့ ပြတ်နေသလို အရိပ်လည်း အတော်ကောင်းလေသည်။ ဘာ
သဘောနှင့်များ ဒီနေရာကို 'ဒါဒါ' ရောက်နေပါသလဲ။ ငယ်စဉ်
ကတည်းက အသက်သေလုမတတ် ကြောက်လန့်ခဲ့ရပါသည့် နေရာကို
ယောင်ယမ်းလှည့်မကြည့်ခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေးက အခုတော့
ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာပါလေ။

ဘုရားရေ! အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး ငိုများငိုနေ
လာ။

“ဒါဒါ ညီမလေး”

လှည့်ကြည့်ပါ၏။ မျက်ရည်တို့ ဆိုဝဲနေသော်ငြား ရှိုက်ငိုခြင်း
တော့မရှိပါ။ သူ့နောက်နားမှာ ရပ်လိုက်ပါသည့် ‘သိမ့်မဒီ’ ထံ အကြည့်
ရောက်သွားစဉ် အကြည့်တို့က အေးစက်သွားသည့်နှယ်ပါလေ။ ‘ဒီဒီ’
အပေါ် ပြေလည်ပါသည်ဟု ပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မကြေညက်သေး
ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ကိုကို စိုးရိမ်လို့”

“တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လို့ လာ
ထိုင်နေတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ညနေစောင်းတော့မယ်လေ ဒါဒါရယ်”

စိုးရိမ်လို့ လိုက်လာလည်း တစ်ယောက်တည်းမလိုက်လာဘဲ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်နှုတ် ... ၂၅၉

ဘာကြောင့် သူမကို ခေါ်လာရတာပါလဲ။ အင်းပေါ့လေ၊ နောက်ဆို
ဘယ်သွားသွား အပြီးတတန်းတန်းနဲ့ပါတော့မှာ မဟုတ်လား။ မှန်တာပဲ
‘ရတနာ’။ နှင်ပြောခဲ့တဲ့စကားက သွေးထွက်အောင်ကို မှန်ကန်ခဲ့တာ
ပါ။ ငါ့နှလုံးသားကနေ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် တစ်စက်စက်ကျတဲ့အထိ
အမှန်ကန်ဆုံးပါပဲ။

“ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ။ လူကြီးတွေက ကိုကိုတို့အတွက်
စီစဉ်ပေးနေကြတဲ့ဟာ”

“ကိုကို ပြောပြီးပြီလေ။ ညီမလေးကို စိုးရိမ်လို့ပါလို့”

နာကျင်စွာဖြင့် မျက်နှာကို မှဲ့လိုက်မိရင်း ထရပ်လိုက်ပါ၏။
အေးကူရန်ပြင်လိုက်ပါသည့် ‘ကိုကို’ လက်တို့ကိုလည်း အယ်ထုတ်ရင်း
ခြေကို နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပါသည်။ သူစိမ်းဆန်ပြမှုတော့
နာတည်းက သူစိမ်းပြင်ပြင်နေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ် ‘ကိုကို’။
‘ရတနာ’တောင်မှ ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့လျှင် ‘ဒါဒါ’ ကရော ဘာလို့မရှိရမှာလဲ။

“မမကို မုန်းလို့လား ဒါဒါ”

“အမုန်းဆိုတာ မုန်းတဲ့လူရဲ့ရင်ထဲမှာ မီးတစ်စပါ။ ဒါဒါ
သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကိုများ”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောရဲပါလေ။ သူစိမ်းကိုတောင် မုန်းဘူး

၂၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုရင် ဘာကြောင့် သူကို မပြုံးပြနိုင်တာပါလဲ။ အရင်လို အကြည့်နက်နက်လေးနှင့် အပြုံးချိုချိုလေးက တိမ်မှန်းနေသည့်လပမာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီကော။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေကို မျှီသိပ်ထားရတာလဲ 'ဒါဒါ' ရယ်။ ရင်ဆို့နှင့်ခြင်းဆိုသည့် ဒဏ်ရာကို ကိုယ့်ဘာသာ ခံစားပါရစေ။ ညီမလေးမယူပါနဲ့၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့လား။

“ကိုကို ဟုတ်လား”

“ဒါဒါ”

“ကိုကိုက ဒါဒါကိုကို ဟုတ်လို့လား”

“ဘယ်လို”

သူ အံ့သြသွားရပါတယ်။ အလို! ဘယ်လိုများ မေးလိုက်သလဲ။ အကြည့်တိုက် ရီဝေနေပြီး ခံစားချက်မဲ့နေသည့်ပုံစံက အတော့်ကို သွေးခဲဖွယ်ရာတမျှပါလေ။ ဘုရား! ဘုရား! သူ ဘယ်သူဘယ်သို့ ဆိုတာကိုများ ရိပ်မိနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အသေအချာကို သိသွားတာများလား။ နှလုံးသားဆီမှ တခုနီးတခုဖြင့် ဘင်ထုသံနယ် မြည်ဟီး လာတော့တာပါ။

‘သိမ့်မဒီ’က ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ပင် အုပ်လိုက်ပြီး အံ့သြမှုကို အထွတ်အထိပ်ရောက်သည်အထိ ပြနေလေတော့၏။

“ဒါဒါ ညီမလေး”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ... ၂၆၁

“ဟင့်အင်း”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ညီမလေးရယ်”

“ဒါဒါကိုကိုက ဒီနေရာမှာ သေသွားခဲ့ပါပြီ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ ထက်မြက်နန္ဒာအောင်ကို အသက်စွန့်ပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ ဒါဒါကိုကိုက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ (၁၈) နှစ်ကျော်ကျော်ကတည်းက ဟောဒီနေရာမှာ ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ သေသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဟာ!”

“အခု ဒါဒါကို ထုံးဝမချစ်တဲ့ ကိုကို မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ အပြီးတိုင် မြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ဒါဒါချစ်တဲ့ ကိုကိုက လောကကြီးမှာမှ မရှိတော့တာလေ”

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။ တိုးပေမယ့် ပီသသည့်အသံ၊ တုန်ရီနေပေမယ့် ငိုသံမဲ့သည့်အသံ၊ ချိုသာပေမယ့် နာကျင်နေပါသည့် အသံလေးကသာ လေထဲပျံ့လွင့်နေတာပါလေ။

(၂၃)

သူ ချိန်းထားပါသည်။ ကန်ဘောင်နေရာသို့ ရောက်လာပါ။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါလေ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်လာသဖြင့် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပါသည်။ အလုပ်ဝင်ကားနီးအချိန်မှာတောင်မှ သီးသန့်မတွေ့ချင်ဘူးလား။

“ဒါဒါရောက်ပါပြီ ကိုပိုင်ဇေမင်း”

“ကိုပိုင်ဇေမင်း” တဲ့လား။ “ကိုကိုပိုင်” လို့မခေါ်တော့ဘာကြောင့်လဲ။ Phone ဆက်လျှင်ဖြင့် ရယ်ရယ်မောမောပြောခဲ့မိလျက် အခုတော့ စိမ်းကားနေသည့်နယ်ပါ။ ‘မဒီ’ တို့ စေ့စပ်ပွဲမှ မျက်နှာလေးတောင် ခဏတာမျှ မြင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ မင်းရင်-

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၆၃

ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ‘ဒါဒါ’။

“ကိုယ့်ကို အဖြေတယ်တော့ပြန်ပေးမှာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ချိန်းလိုက်တာပါ”

“အဖြေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်လိုအဖြေကိုများ ရချင်လို့လဲ”

“ဒါဒါ ကိုယ်”

“မိဒါ ငါတို့ အအေးဆိုင်မှာ ရှိနေမယ်”

‘ရတနာ’ နှင့် ‘ပုလဲ’ က အလိုက်သိစွာဖြင့် ရှောင်ပေးပါ၏။

တကယ်ဆို တမင်တကာ ရှောင်စရာမှမလိုတာလေ။ ‘ဒါဒါ’ နှင့် သူက ချစ်သူရည်းစားတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ကန်ရေပြင်ကို တမေ့တမော ငေးကြည့်နေပါသည့် မိန်းကလေးက ညနေ နေတောက်ချိန်မှာ ပိုပြီး ကျွက်သရေရှိလွန်းနေတာပါလေ။ လှလိုက်တာ ‘ဒါဒါ’ ရယ်။

“ကိုယ်တို့ မကြာခဏ တွေ့လို့ရမလား”

“မရဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဒါဒါ ကုမ္ပဏီဝင်လည်း off ရက် တစ်ခါ တလေပေါ့”

၂၆၄ မေသဒ္ဒါမောင်

“ဒါဒါက တွေ့ကိုမတွေ့ချင်တာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ။ မဒီတို့ကိစ္စကြောင့် ဒါဒါ ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေတာကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဒါရင်ထဲက အပူကို ကိုယ့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာရေစင်လေးနဲ့ ဟက်ပြန်းအေးချမ်းစေချင်လို့ပါ”

“နားလည်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာကို ဘယ်လောက်ထိ နားလည်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်”

“လေကုန်ရုံလေးနဲ့ လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့လားရှင်။ ဒါဒါတစ်သက်မှာ ဒါဒါစိတ်၊ ဒါဒါနည်းသားကို အလုံးစုံ သိနားလည်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုတောင်မှ ဥပေက္ခာပြုရက်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဒါ”

“မယုံတော့ဘူး။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မယုံရဲတော့တာ။ မချစ်ရဲတော့တာပါ။ ချစ်ရစ်ခြင်းဆိုတာကို ခါးခါးသည်းသည်း မုန်းတာအမှန်ပဲ ကိုပိုင်ဇေမင်း”

“ချစ်ရစ်ခြင်း” တဲ့လား။ ဘယ်လိုယူဆပြီး ပြောခဲ့တာပါလဲ။ ‘ဒါဒါ’ အနီးမှာ ယခုတိုင် ‘ကိုနန္ဒကျော်’ ရှိနေတုန်းပါလေ။ ဒါတောင်မှ

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၆၅

ဥပေက္ခာပြုတယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့တယ်ပေါ့။ မည်သို့သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို သူမ ကျိတ်ခံစားနေရတာပါလဲ။

“ကိုယ်က ကိုယ်က ဒါဒါကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားချင်တဲ့သူပါ ဒါဒါ။ ဘယ်တော့မှ မချန်ခဲ့ပါဘူး။ ကျန်ရစ်ခြင်းဆိုတာမျိုးကို ဒါဒါတစ်သက် နောက်ထပ်မဖြစ်စေချင်တာကို ယုံပါ”

ယုံစေချင်ပြန်ပြီလား။ ဒီလောက်မယုံရဲတော့ပါဟု ကြုံပြောထားပါလျက် လိုချင်ရာကိုသာ ဆွဲယူပြောနေတော့တာလေ။ လူပီသလွန်းပါပေ ‘ကိုပိုင်ဇေ’။ လူမှန်လျှင် ကိုယ့်တစ်ဘုံတည်းကိုသာ ဦးစားပေးကြည့်လေ့ရှိတဲ့ အတ္တမှန်ဆောင်ခဲပင် မဟုတ်ပါလား။ သူလည်း လူထဲကလူတစ်ယောက်မို့ ဒီအတိုင်းပြောဆိုမည်သာ။

“ကိုယ်၊ ဒါဒါပြန်ချစ်နိုင်မယ့်အချိန်ထိ စောင့်မှာပါ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

စောင့်မယ်တဲ့။ ‘ဒါဒါ’ လည်း ဤသို့ ရူးခဲ့တာပါပဲ။ ‘ကိုကို’ ကို တစ်သက်လုံး ချစ်သွားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အနှစ် (၂၀) ကျော် ရူးသွပ်ခဲ့ရတာလေ။ ကြင်နာခြင်းရဲ့ ကျောချင်းကပ်လျက်မှာ နာကျင်ခြင်းဆိုတာ ခံပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ နောင်တွယ်ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ချစ်ရစ်ခြင်းဆိုတာ ရှိသလို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းရဲ့ ကျောမှာကဖြင့် ဥပေက္ခာရင်သန်းတစ်ခုသာ ရှိနေခဲ့တာပါပဲ။

၂၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

နောက်ဆုံးတော့ 'ဒါဒါ' အပေါ် သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ သူ 'ကိုကို' ရဲ့ ကျောခိုင်းခြင်းနောက်မှာ ရင်နှင့်ခြင်းတွေ အဆုံးမဲ့စွာနှင့် 'ထက်မြက်နန္ဒာအောင်' သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင် ဖုံးလွှမ်းသွားရလေအောင် 'ကိုကို' ရက်စက်ပြခဲ့တာပါလေ။ နှုတ်ကနေ ဘယ်လောက်ပဲ ကန့်ကွက်ပြခဲ့ မျက်ဝန်းကနေ ဘယ်ပုံပဲ ဆန့်ကျင်ပြခဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ချောင်ထိုးထည့်ထားတဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းနယ် တန်ဖိုး မှ မထားတော့တာလေ။

“စောင့်နိုင်လျှင် အကျိုးရှိတယ်လို့များ ကိုပိုင်ဇေ ယူဆထား သလား”

“ဘယ်လို”

“မစောင့်ချင်ပါနဲ့ရှင်။ စောင့်စားရတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မျိုးက ရင်ကို ဗိုမောစေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ... တစ်နေ့နေ့ ပြန်ချစ်လာမိသလို တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမျိုးနဲ့ ရှင်ကို တည်းတည်းလေး ချည်မထားချင် ဘူး”

“ဘာရယ်”

မျှော်လင့်ချက်ကြီးလေးနှင့်တောင် နောင်မထားချင်ဘူးလား။ ပြောတတ်လိုက်တာ 'ဒါဒါ' ရယ်။ ကိုယ်လိုလူက တစ်သက်တာ အတွက် လက်တွဲဖို့ ချည်ရွယ်ပြီး ကမ်းပေးနေပါသည့်လက်ကို စိမ်း

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ... ၂၆၇

သက်ခြင်းတွေနဲ့အတူ ပုတ်ထုတ်ရတယ်လို့။ နိုင်ငံတကာ လူညံနေတဲ့ လူဖို့ အပျော်ကြီးတယ်လို့များ အထင်မြင်သေးလေသလား။ ကိုယ်ဆိုတဲ့ 'ပိုင်ဇေမင်း' က အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ပြီး အစိုးထဲထိ မြတ်နိုးတာကို မင်းသိအောင် သက်သေ မည်သို့ပြရပါမည်နည်း။

ဪ ... ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးရယ်။

“အဲဒီလိုကြီး အပြတ်မပြောပါနဲ့လား ဒါဒါ။ ကိုယ် မခံစား နိုင်လို့ပါ”

“ဒါဒါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“ဟင်!”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ စာနာတတ်ရုံနဲ့ ဖြစ်တည်လာတတ်တဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ရှင့်အနီးနားဝန်းကျင်မှာ ဒါဒါထက် အပိုကြီး သာတဲ့၊ ပိုပြီးချောတဲ့၊ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပါရှင်”

“အဲဒီ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကိုမှ ကိုယ်မချစ်တာ ဒါဒါရဲ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သည်သည် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ မင်းတစ်ယောက် တည်း ရှိခဲ့တာပါ”

“ဟင့်အင်း ... မချစ်ပါနဲ့ ကိုပိုင်ဇေ”

“ဘာ”

၂၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“မချစ်ပါနဲ့လို့ စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“ဒါဒါ”

“အချစ်က ရင်ကိုလောင်မြိုက်စေတဲ့ မီးတဲ့။ ကိုကိုအပေါ်မှာ အဖြူစင်ဆုံးချစ်ခဲ့တာတောင် အဲဒီ (၅၂၈) က ဒါဒါရင်တစ်ခုလုံးကို အဆုံးတိုင် လောင်ကျွမ်းစေခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ အဲဒီထက်ပိုပြီးပူတဲ့ (၁၅၀၀) ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒါဒါ မချစ်ဝံ့တော့ဘူး။ မချစ်ရဲ တော့တာပါရှင်”

ဘုရားရေ! ဒါက ဘာသဘောလဲ။ ‘ဒါဒါ’ က ‘ဒါဒါ’က တစ်သက်လုံး အစ်ကိုလိုထင်ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ပါသည့် ‘နန္ဒကျော်’ အပေါ် (၅၂၈) ထက် ပိုသာနေခဲ့ပါသလား။ ဖြူးစင်ပါသည်ဆိုသည့် ကြိုးတစ်စမှာ အပြာနုနုလေး စွန်းထင်နေတာကို ဒီချာတိတ်မလေး မမြင်နိုင်တာပေါ့။ ဖြစ်ရလေ ‘ဒါဒါ’ ရယ်။ မင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက ကိုယ်မဟုတ်ပါဘဲ ‘နန္ဒကျော်’ တဲ့လား။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ကိုယ်က နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ဒါဒါ”

“ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပါ ကိုပိုင်ဇေ။ ရှေ့တိုးဖို့ ပြင်လာတဲ့ ခြေလှမ်းကို ဒါဒါက ရပ်တန့်စေတာ မှန်ပါတယ်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ဝဲ ရပ်နေ ရပ်နေ၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ဆုတ်ချင်လည်း ဆုတ်လိုက်ပါ။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျက် ... ၂၆၉

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဒါဒါထက် ပိုချစ်နိုင်မယ့် မိန်းကလေး မျိုးနဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်မှာပါရှင်”

“ကိုယ်တို့ ကိုယ်တို့ ချစ်သူတွေ မဖြစ်နိုင်တောင် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မဖြစ်ချင်တာဆိုရင် ပိုမုန်ပါ လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးပြန်ပြီ ‘ကိုကို’။ သံယောဇဉ်ကြိုးထုံးတွေပုံပြီး တွယ်တာ ဖြတ်နိုးချစ်ခင်ခဲ့သည့် ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကို လိမ်ညှာလို့မှ ခရတာလေး။ နေ့စဉ် ညစဉ် မြင်နေရပါသည့် ‘ကိုကို’ ပုံရိပ်၊ ကြား နေရပါသည့် ‘ကိုကို’ လေသံ၊ သတိထားမိနေပါသည့် ‘ကိုကို’ ရဲ့ခြေ သံတွေကို မသိမမြင်အောင် နေရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲရပါသ လဲ။

အရင်လို ချိုသာတဲ့အပြုံး။

အရင်လို ကြင်နာတဲ့အကြည့်။

အရင်လို နှည့်သည့် ပွေ့ပိုက်ကနီစယ်ခြင်းတွေက ခုတော့ဖြင့် ဆလထဲလွင့်ပျယ်သွားပါသည့် တိမ်တိုက်နယ် ပျက်ပြယ်ခဲ့လေပြီ။ မသိ ယောင်ဆောင်ပြရတာက ‘ဒါဒါ’ အတွက် ခံစားချက်ကို ပိုဆိုးစေ

၂၇၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ပါတယ်။ နုလုံးသားကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် အမွှန်းခံနေရသလိုပါ
လေ။

“ပိုနာကျင်ရတာမို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“မျက်စိနဲ့မြင်နေရတာ၊ နားနဲ့ကြားနေရတာ၊ စိတ်နဲ့တွေး
နေရတာမို့ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ထိခိုက်နာကျင်ရပါတယ်။ အဲဒီအစား
မမြင်ရတဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းရှောင်နေတာကမှ ပိုပြီး အဆင်ပြေမှာ
ပါရှင်”

အဲဒီလောက်ထိတောင်ပဲလား ‘ဒါဒါ’ ရယ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေး
‘နန္ဒကျော်’ ဆိုတာ လက်ရှိမင်းအနားမှာရှိနေပါသည့် ‘နန္ဒကျော်’
ဆိုတာ မင်းရဲသွေးသားရင်းချာ အစ်ကိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဖွင့်ပြော
လိုက်ချင်ပါရဲ့။ သို့သော် အဲဒီအမှန်တရားရဲ့ ဖွင့်ဟခြင်းနောက်ကွယ်မှာ
ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေက မင်းအတွက် ကံဆိုးစေမှာမို့ ဘယ်လိုပြောထွက်
နိုင်ပါ့မလဲ။

ကိုယ်စားယူလို့ရရင် မင်းခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို ကိုယ်ထဲ
ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုသာ ယူပါ။ နာကျင်
ဝမ်းနည်းမှုတွေကိုပေးပါ။ အပြုံးတွေသာ ယူပါ။ အမုန်းတွေနာကျင်
တွေကို ကိုယ့်ကိုသာ ပေးလှည့်ပါ။ အနာဂတ်ကိုသာ သယ်သွား။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျိုက် ... ၂၇၁

အတိတ်ရဲ့အရိပ်ဆိုးတွေကို ကိုယ့်ထံမှာသာ ထားခဲ့စေချင်ပါရဲ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါဒါအပေါ် မေတ္တာအစစ်အမှန်နဲ့ ချစ်ပေးခဲ့တဲ့
အတွက် ကိုပိုင်မေမင်းကို ကျေးဇူးတကယ်တင်မိပါတယ်”

“မဟုတ်တာ”

“မှန်းတယ်ဆိုပြီး လမ်းခွဲကြမှ နာကျင်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။
ဘာအပြုံး ဘာအာယာတမှ မထားဘဲ ကျောခိုင်းရတာလည်း ထိုက်
သင့်သလောက် နာကျင်ရပါတယ်ရှင်”

“ဒါဒါရယ်”

“ဒါဒါဘဝမှာ အများကြီးယူခဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ အချစ်တွေ၊
သံယောဇဉ်တွေ၊ နှောင်တွယ်ခြင်းတွေ၊ ယုယမှုတွေအားလုံး အားလုံး
ကို လိုတာထက်ပိုပြီး ရနိုင်ခဲ့တာပါ”

“-----”

“ဒါပေမဲ့ လောကမှာ အယူချည်းသပ်သပ်တော့ ဘယ်ရှိပါ
လဲ။ အဲဒါနဲ့ တူညီတဲ့ပေးဆပ်မှုတော့ ထိုက်သင့်သလောက် ပြန်ပေးရ
တတ်တယ်လေ။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ဒါဒါလည်း ကိုယ်ရခဲ့တာနဲ့ တူညီတဲ့
ပေးဆပ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ကိုကိုအပေါ် တုံ့ပြန်ခဲ့ရတာပါ”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ တူညီနိုင်ပါ့မလား ‘ကိုကို’
ဘင့်အင်း ‘ကိုကို’ က ပိုပါတယ်။ ‘ကိုကို’ အသက်ကိုတောင်မှ

၂၇၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘဲ 'ဒါဒါ' ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တာပါလေ။ 'ဒါဒါ' ပြန်ပေးတဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းက သေးငယ်နံ့ချာလွန်းပေမယ့် တကယ်ကို နက်ရှိုင်းတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးနဲ့ 'ကိုကို' ကို နှလုံးသားဖြင့် ပေးဆပ်ခဲ့တာပါလေ။

“ဒါဒါ သံယောဇဉ်ကို ကိုနန္ဒကျော် သိနေမှာပါ ဒါဒါ”

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါပြလေ၏။ နေလုံးက လိမ္မော်ရောင်သန်း၍ ရေပြင်ထဲ ငုံ့လျှိုးပျောက်ကွယ်ရန် တာဆူနေလေပြီ။ တော်သင့်ပြီထင်ပါရဲ့။ ရင်ထဲ ရှိသမျှ အကုန်ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီမို့ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီးနွယ် ဖြစ်နေလေ၏။ နေလည်း စောင်ပြီး မို့ နှုတ်ဆက်သင့်ပြီ 'ဒါဒါ'။ လောကမှာ မချစ်သင့်သည့်သူကို ချစ်မိလို့များ ကိုယ်တို့ အချစ်သင့်ခံရလေသလား။ ကိုယ်သေချာ မသိနိုင်တော့ပါ။

“ကိုယ်တို့”

“ဒါဒါ တို့ပြန်သင့်ပြီ ထင်တယ်”

“အင်း”

“လမ်းမှာဆိုလို့ မလွှဲသာမှနှုတ်ဆက်ပါ ကိုပိုင်ဇေ၊ ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်”

“Thanks! ဒါဒါ”

အပြီးဖြင့် နေညိုစဉ်မှာပင် လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့ကြလေ၏။ စဉ်းစား

၂၇၃ အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ဖို့က် ...

ကြည့်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း မြတ်နိုးပါလျက် ကိုယ်နှင့်အနီးဆုံးမှာရှိခဲ့ပါသွက် ထိခိုက်ကလေးက ကိုယ်ကို ပြန်မချစ်နိုင်တာ ဘာကြောင့်များ ဒါလဲ။ သူ့မအတွက်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုပေးဆပ်မှုအပြည့်ဖြင့် သူချစ်နိုင်ခဲ့ပါလျက် သူမရင်ထဲမှာကဖြင့် (၂၀၂၈) ဖြင့် တည်ဆောက်ထားခဲ့ပါသည့် ချစ်ဗိမ္ဗာန် နန်းတော်ကြီးက တည်ရှိခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီတဲ့လေ။

ဪ ချစ်ရတဲ့ 'ဒါဒါ' ရယ်။

(၂၄)

သို့ ...

ဖေဖေနဲ့မေမေ

ကျွန်တော် ရှိသေးလေးစားကျေးဇူးသိစွာဖြင့် ဒီစာနှင့်အတူ
ရိုးရိုးကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေတို့ ဒီစာကို ဖတ်ရချိန်မှာ ကျွန်တော်
အဝေးတစ်နေရာကို အပြီးတိုင် ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်
ထိ ပြုစုပျိုးထောင် ကျွေးမွေးပေးခဲ့တဲ့ ဖေဖေတို့မေမေတို့ ကျေးဇူး
တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ အမြဲ ဦးထိပ်ပန် သတိရနေမှာပါ ခင်ဗျာ။

လောကမှာ မစားကောင်းတဲ့ သစ်သီး၊ မနားကောင်း
သစ်ပင်၊ မနေသင့်တဲ့ နေရာဆိုပြီး ရှိခဲ့မှာပါ။ တကယ်ပဲ ကျွန်တော်

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ခွက် ... ၂၄၅

ဖေဖေတို့ မိသားစုအတွက် အထူးသဖြင့် ညီမလေး ဒါဒါအတွက်
မစားကောင်းတဲ့ သစ်သီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အချိန်အာဝါသပြည့်စုံတဲ့ ဖေဖေတို့အရိပ်မှာ မနား
သင့်တဲ့ ငှက်တစ်ကောင်အဖြစ် ကျွန်တော် နားရိပ်မိသလို မနေအပ်တဲ့
အရပ်မှာ ကျွန်တော် မထိုက်တန်မှန်း သိပါလျက်နဲ့ နေမိခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ။ နားလည်ပေးကြပါ။
လောလောဆယ်မှာ ဘာခွန် ဘာအားမှ မရှိသေးတဲ့အတွက် ဖေဖေ
တို့ကို ထိုက်သင့်တဲ့ကျေးဇူးတင်ပြန်မှုမျိုး မပြုလုပ်ပေးနိုင်သေးပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သေးသေးမွှေးမွှေးလေးပဲဖြစ်
ဖြစ် ဆပ်ခွင့်ကြိုချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ချစ်ခင်
သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်ခဲ့တဲ့ ညီမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေနဲ့ ကျွန်တော်
ဘဝကို ဆက်ပြီးမလျှောက်နိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပါ။ ညီမလေး
ရဲ့ နာကျင်တဲ့ခံစားချက်တွေကို နေ့စဉ်မမြင်ပါရစေနဲ့။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ကိုလည်း မသိမမြင်ချင်တော့ဘူးဆိုတာကို သိခဲ့ရလို့ ရင်နာ
နာနဲ့ ထွက်ခွာခဲ့ရတာပါ။

ဖေဖေတို့စကားကို မနာခံခဲ့တဲ့သားအဖြစ် နာကျင်ပြီးလေ
မလား။ အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်ပေးပေးမယ့် ဓမ္မစဉ်းကို သိမိမိ

ဘက်ကပဲ ရုတ်သိမ်းပေးပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေနှင့်မေမေ
သားအဖြစ် ရင်ငွေလှူခွင့်ရခဲ့တဲ့ (၁၈) နှစ်တာကာလကို အမြဲအမှတ်ရ
နေမှာပါဗျာ။

ညီမလေးရဲ့အမုန်းကို ခံယူရင်း

တစ်ချိန်တစ်ခါက -

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ရဲ့ မွေးစားသား

သီဟ (ခေါ်) Bobby

စာလုံးပေါင်း မှန် မမှန် သေချာအောင် ပြန်စစ်လိုက်ပြီးမှ
စာကို စာအိတ်ဖြူထဲသို့ ထည့်၍ ပိတ်လိုက်ပါ၏။ စာရေးနေရင်း
Note pad စာရွက်ပေါ် မျက်ရည်စက်ကျသွားပေမယ့် သိပ်မစိုးပါ။
စာအိတ်ကို မေမေ အခန်းလာရှင်းလျှင် လွယ်လင့်တကူ မြင်နိုင်စေရန်
အတွက် (ခေါင်းအုံးစွပ်အဖြူ သန့်သန့်လေး စွပ်ထားပါသည်) ခေါင်းအုံး
ထက်မှာပင် တင်လိုက်ပါသည်။

ညကတည်းက ပြင်ဆင်ထားပါသည့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ
အဝတ်အစား သုံးလေးစုံနှင့် ငွေအနည်းငယ် (လစာစုထားသည့်အထဲ
မှငွေ) ကိုသာ ထည့်လိုက်ပါ၏။ Phone ကို စားပွဲထက် တင်ထားခဲ့
သလို 'နန္ဒကျော်' အမည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသည့် မှတ်ပုံတင်ကိုဖြင့်
အိတ်ဘေးစစ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရလေသည်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

တစ်သက်လုံး ဤအမည်ဖြင့်သာ သူ ရှေ့ဆက်ရတော့မှာလေ။

ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို အသံမပြည့်အောင်ဖွင့်၍ ခြေသံ
လုံစွာ ထွက်လိုက်ပါ၏။ မနက်လေးနာရီသာရှိသေးသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး
မည်သူမျှ မနိုးသေးပါချေ။ မေမေနှင့်သံမဏိတို့လည်း အမြဲတမ်း (၆)
နာရီမှ နိုးလေ့ရှိကြပြီး ပုံမှန် (၅) နာရီနိုးထကျင့်က သူ့ထံမှာသာ
နှိမ့်တာ ဖြစ်လေသည်။

ခြေလှမ်းတို့က 'ဒါဒါ' အခန်းရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားပါ၏။
ခဏလောက်ဝင်ကြည့်လိုက်ရမလား။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
မျက်နှာလေးကို တစ်ကြိမ် ဝေသွားခွင့်နှင့်အတူ အလွမ်းပြောနေဖြင့်
နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖလေးမျှ နှမ်းရှိုက်သွားချင်ပါရဲ့။ သို့သော် မဖြစ်ပါ။
အအိပ်ဆတ်သည့် ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် နိုးသွားပါက သူ့အစီ
အစဉ်ပျက်သွားနိုင်တာပါလေ။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်ရင်း တံခါးကိုပင် ခပ်ကြာ
ကြာလေးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လှေကားဆစ်တို့ကို
ခပ်ဝါးဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် နင်းလျှောက်ဆင်းလာရင်း အိမ်ထဲသို့ လှေ
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြင့်ပါ။ အောက်ဆုံးအထိမှာ
ခဏရပ်မိပြန်ပါ၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှာ ဒူးတုတ်ထိုင်

၂၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

သူက လက်ဆယ်ဖြာနဲ့ ထိခြင်းငါးဖြာဖြင့် ရှိသော ကန်တော့လိုက်
ဒီလေသည်။

ပြီးနောက် ညဉ့်ခန်းနံရံထက်မှ သော့ဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်ထွက်
ကာ အပြင်မှ လက်နှိုက်၍ သော့ပြန်ခတ်ခဲ့ပါ၏။ ပြီးလျှင် သော့ကို
အိမ်ထဲရှိ ဖိနပ်စင်မှာ လှမ်းတင်ခဲ့ပါသည်။ ခြံထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ခလျှက်လာခဲ့၏။ ခြံဝသို့ရောက်စဉ် ဂလန်သာထိုးထားသည့် လူဝင်
ပေါက်အသေးလေးမှ ခြံပြင်သို့ ငုံ့၍ ထွက်လိုက်ပါသည်။

မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေပါသည့် အိမ်ကြီးရှိရာဆီ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းခဲ့မိတော့၏။ နှုတ်
ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဖေဖေခွဲမေမေ။

ရင်နာခြင်းတွေနဲ့ ကျောခိုင်းခဲ့တာ အပြီးတိုင်ပါပဲ ‘ထက်မြက်
နန္ဒာအောင်’ ရယ်။

နံနက်ခင်းအလင်းရောင်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ဒီနေ့ အလုပ်စဝင်ရမှာမို့ ဝီရိယရှိစွာဖြင့်
ခပ်စောစော ထရပါသည်။ ရေချိုးခန်းဝင်၊ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းနေ
လုပ်ပြီး ရေတစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီသွားလျှင် သင့်တော်
မည့်ဝတ်စုံကို ရွေးကာ ခုတင်ထက်မှာ တင်ထားလိုက်ပါသည်။ သွားခါ
နီး မီးပူတိုက်ခိုင်းမှ ဖြစ်မည် မဟုတ်လား။

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ဂိုက် ... ၂၇၉

“ဪ ... မေ့နေလိုက်တာ”

‘ကိုကို’ တို့ စေ့စပ်ပွဲနေက ယူဝတ်ခဲ့ပါသည့် လက်ဝတ်ရတနာ
တို့က မှန်တင်ခုံထက် ဒီအတိုင်းရှိနေခဲ့ပါ။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေမို့
မေမေပင် သိမ်းထားတတ်၍ မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ရမှာလေ။ အောက်
ဆင်းရင်းဖြင့် မေမေအခန်းထဲသွားထားလိုက်လျှင်လည်း ရသဖြင့်
လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ယူ၍ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

“ကိုယ်သွားရှာမယ်”

ဖေဖေက တီးတိုးပြောရာကတည်းက ကားကို မောင်းထွက်
သွားလေ၏။ အခုမှ မနက် (၆) နာရီကျော်ရုံသာရှိသေးတာမို့ အရေး
တကြီး ဘယ်များသွားတာလိမ့်။ လေကားအောက်ဆုံးသို့ရောက်စဉ်
မေမေ့ကို ခေါ်ရန် ပြင်လိုက်ပေမယ့် အိမ် phone ဆက်ရင်း အလုပ်ရှုပ်
နေပုံကြောင့် မပြောဖြစ်တော့ပါ။

ဒီအတိုင်း ပြန်ဝင်ထားလိုက်လည်းဖြစ်သဖြင့် မေမေတို့
အခန်းထဲသို့ တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်မိ၏။ တကယ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှု
ဆိုသည်က အချိန်မရွေး နေရာမရွေး ရုတ်တရက် ရောက်လာတတ်
မှန်း ‘ဒါဒါ’ သိပါသည်။ သို့သော် ‘ဒါဒါ’ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကံဆိုး
နိုးမှောင်ကျစေမည့် မနက်ခင်းက ဤအခန်းတွင်းမှာရှိနေမည်မှန်း
ကြိုတင်သိခဲ့ပါလျှင် မေမေတို့အခန်းသို့ ဝင်မိမည်မဟုတ်သလို မီးခံ

၂၈၀ မမသဒ္ဓါမောင်

သေတ္တာကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်ခဲ့မိမှာ မဟုတ်ပါလေ။

“သော့ ဘယ်မှာထားလဲ၊ ဪ့!... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနားမှာ”

မေမေ သော့ထားနေကျနေရာက ခေါင်အုံးအောက်မှာ မဟုတ်လျှင် အံ့ဆွဲထဲထည့်ထားဟုတ်တာမို့ မေမေခေါင်းအုံးကို လှန် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သော့တွဲက အဆင်သင့်ရှိနေသဖြင့် တစ်ချက်ပြီး လိုက်ပြီးနောက် ယူ၍ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ လျှို့ဝှက် နံပါတ်က ‘ဒါဒါ’ Birthday Date, Month, Year မှန်း သိသဖြင့် ဂဏန်းစဉ်တို့ နှိပ်၍ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“တိ! တိ! ကလစ်!”

“အင်း... ရပြီ၊ လက်ကောက်ကိုက ဒီထဲမှာ၊ နားကပ်က ဒီမှာ၊ ဘယ်ကက ဒီမှာထည့်ရမှာ။ လက်စွပ်တွေကိုက ဟောဒီဘူးနဲ့ မှာပဲ”

မေမေက ရံတနာတွေကို စနစ်တကျ သိမ်းလေ့ရှိသဖြင့် သူ့ဘူးနှင့်သူ သေချာစီထည့်လိုက်ပြီး နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်ပါ၏။ အပေါ်ဆင့်ရှိ File တွဲ (စာချုပ်စာတမ်းတွေ သိမ်းဆည်းသည့် File အထပ်က ရွှေစောင်နေသဖြင့် ညီစေရန် ပြင်လိုက်စဉ် စာရွက်တစ်ထပ်က လျှော့ကျလာလေတော့သည်။

“ဟယ်!... ပြဿနာပဲ”

၂၈၁ အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျက် ...

တောကြာ လျှောက်မွေသည်ထင်ပြီး အဆူခံရမည်စိုးသဖြင့် စာရွက်အထပ်တို့ကို ခပ်မြန်မြန် ကောက်ထပ်လိုက်ရပါ၏။ အရေးကြီး စာရွက်တွေမို့ ဘာကိုမှ သေချာမကြည့်မိပါဘဲ စာရွက်ထပ်ကို File ထဲ ပြန်ထည့်စဉ် ထူးဆန်းသည့်စာချုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ကြည့်မိသွားရလေ သည်။ ဘုရားရေး၊ ဒါက ဘာများပါလိမ့်။

“ကိတ္တိမသားအဖြစ် မွေးစားခြင်းတဲ့။ ဒါက ဒါက ဟင်!”

စာလုံးတို့ကို ခပ်မြန်မြန် ဖတ်နေစဉ် နှလုံးသားတို့ ဆူပွက် လာလေတော့၏။ သွေးကြောတို့က ပေါက်ထွက်လာတော့မည့်နှယ်ပါ။ ဘုရားရေး! ဒါက ဖေဖေတို့လက်မှတ်ဖြင့် မွေးစားထားပါသည့် စာချုပ် ဝါလား။ ကလေးအမည်နေရာကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်မိစဉ် ဒူးထောက် ထိုင်ထားလျက်မှ ပုံလဲကျသွားရလေ၏။

“သီဟ ခေါ် Bobby တဲ့။ သီဟတဲ့။ ကိုကိုက ကိုကိုက မွေးစားကလေး။ ပြီးတော့ သီဟ ရှစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ်မှာမှ”

“သမီး!... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မေမေ မေမေ”

“သမီးကိုပြောထားတယ်ဇနီး၊ မီးခံသေတ္တာကို လာဖွင့်တာ ကြိုက်ဘူးလို့ ဟင်!”

“ကိုကိုက ကိုကို”

၂၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“သမီးလေး... စိတ်ကိုထိန်းနော်။ မေမေပြောနေတယ်လေ”

“ဒါဒါ့ကိုကိုက ဘယ်မှာလဲ”

“သမီးရယ်... သမီးရယ်။ ဒီလောက်မမြင်ရအောင် သိမ်းထားပါရဲ့နဲ့”

“ကိုကိုက ကိုကိုက သေသွားပြီလားဟင်”

“သမီး... သမီးလေး။ မေမေ့ကို ကြည့်ပါဦး”

“ကိုကိုက ဒါဒါ့ကြောင့် သေသွားတာလား မေမေ။ ဒါဒါ့ကို ကယ်ရင်းနဲ့ သေခဲ့လို့ မေမေတို့၊ မေမေတို့ တခြားလူကို ဒါဒါ မသိအောင် အစားထိုးခဲ့တာလား။ ပြောပါ”

မေမေ ချိုးပွဲချင်လေပြီ။ မေမေ့သံကြောင့် ‘သဲမာ’ တို့ အပြေးရောက်လာကြပေမယ့် ဖေဖေရောက်မလာပါ။ ပြီးတော့ ကိုကိုလည်း ရောက်မလာပါလေ။ လက်ရှိ ‘ဒါဒါ’ အနီးဆုံးမှာရှိနေခဲ့ပါသည့် ကာလရှည်ကြာစွာ ရှိနေခဲ့ပါသည့် သူစိမ်း ‘ကိုကို’ ကရော ဘယ်ပျောက်နေပါသလဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ သားကြီး သမီးကိုကိုအရင်းက အဲဒီနေ့ အဲဒီနေ့မှာပဲ သမီးကို အသက်ကယ်ရင်းနဲ့ အသက်ဆုံးဆုံး အမလေး!... ကယ်ကြပါဦး။ သမီးကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၈၃

“ကြီးမေ”

“ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်။ နင့်ဘာဘာကို ပြန်လာဖို့ခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်!... ဟုတ်!”

နားထမှာ တိုးသွားစွာဖြင့် မေမေ့အော်သံကို ကြားခဲ့ရပါ၏။ စိတ်အာရုံအစုံ ဘာမှမသိရလေအောင် လောကကြီး အမှောင်ကုသွားခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ ဒါဖြင့် ‘ဒါဒါ’ ကိုကို ‘နန္ဒကျော်’ က ‘ဒါဒါ’ ကြောင့် ငယ်ငယ်လေးနှင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရတာပေါ့။ အဘယ်မျှ ခင်နာဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်ဆိုင်းပါလိမ့်။

တစ်သက်တာအတွက် ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်မကြည့် ဖြစ်သည့် လမ်းလေးယောင်လို့တောင်မှ မသွားဖြစ်သည့်နေရာ မရှိသင့် ချေထိုက်သည့် သစ်တစ်ပင်အောက်မှာ ‘ဒါဒါ’ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည့် ‘ကိုကို’ က ထာဝရ လဲလျောင်းခဲ့ရပါသတဲ့။

ဆိုးခဲ့ပါသည့် အဆုံးစွန်ဆုံး ဆိုးနွဲ့ခြင်းနောက်မှာ ပြင်မရတော့သည့် ပြစ်ချက်တို့ဖြင့် သူမ အသက်ရှူမှုတို့ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရလေ၏။ အကယ်ပါ အစားပြန်မရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးမှုတွေကိုမှ သူမက ပွေ့ပိုက်ခဲ့ရပါသလား။ အခုဆို အခုဆို ‘ကိုကို’ ဝိညာဉ်လေးက ‘ဒါဒါ’ အနားမှာ စောင့်ကြည့်နေလေမည် ထင်ပါရဲ့။

လောကမှာ အစားထိုးမရနိုင်တဲ့ အရာမျိုး ရှိနိုင်ပါသလား။

၂၈၄ မမသဒ္ဓါမောင်

သူမတာဝန်မှာ တကယ်ကို ခိုခဲ့တာပါ။ ဘဝထဲကနေ အပြီးတိုင် ကျောက်
ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်ရှာတွေ့
ခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် အဲဒီ
လူဟာ သူမအတွက် အရင်းနှီးဆုံး သူမိမိတစ်ယောက်အဖြစ် အနီးဆုံး
မှာ ရှိနေခဲ့တာပါလေ။

(၂၅)

လက်သမား၊ ပန်းရံ အလုပ်သမားတွေကြားထဲမှာ ပုဆိုးတိုတို
ထပ်လျက် လုပ်အားပေးနေမိ၏။ မာသာတွေ၏ မိဘမဲ့ကလေးများ
အတွက် စာသင်ကျောင်းထပ်ချဲ့နေသဖြင့် သူ ကူလုပ်ပေးနေတာပါ။
အဝေးတကွ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားချင်သော်ငြား ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးပါ
သည့် မိမိရှင်းကျောင်းမှ မာသာတွေစုစုတာတွေကို လာနှုတ်ဆက်ရင်း
သောင်တင်နေရလေတော့၏။

“Bobby”

“ဗျာ”

“နားပါဦးလားကွယ်၊ မွန်းတည့်နေပြီကွယ်”

၂၈၆ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဒါလေး ရိုက်တာပြီးရင် ပြီးပါပြီ မာသာ။ ခဏလေးပဲ ကြာမှာပါ”

“နေပူနေပြီကွယ့်၊ နားဦးမှပေါ့”

ခေါင်မိုးတပ်ရန် ယက်မတန်းရိုက်နေသဖြင့် အောက်ကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်ရလေ၏။ အချိန် အဘယ်မျှကြာခဲ့ပြီလဲ၊ တစ်ပတ်လား၊ ဆယ်ရက်လား။ သူ သေချာမမှတ်ထားတော့ဘဲ အပင်မှ ကြွေကျလာသည့် ရွက်ဝါလေးနယ် လေယူရာလွင့်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

“ပြီးရင် ဆင်းတော့ မောင်သီဟရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်က သူ့အမည်မှန်ကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် နားထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရလေ၏။ ‘သီဟ’ တဲ့။ မေ့သလောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည့် အမည်ရင်းပါပဲ။ လက်စသတ်၊ သံနေရာကို တူဖြီးရိုက်ပြီးနောက် ဂရုတစိုက်ဖြင့် တွဲကိုင်လိုက်ပြီး အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ နေပူမှုမှာ ချွေးတို့ စိုနေပြီမို့ ဝတ်ထားပါသည့် စွပ်ကျယ်လက်တို့ကို မ၍ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်မိ၏။

“သား”

“ဟင်!”

၂၈၇ အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ...

ပုဆိုးကို ရှည်ရှည်ပြန်ဝတ်နေစဉ် ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထင်လိုက်သည့်အတိုင်း သူ့ကို တမေ့တမောကြည့်နေသည်က ဖေဖေရယ်လေ။ အလို၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုများ နောက်ထပ်ရောက်လာရပြန်တာပါလဲ။

“ဖေဖေ”

“ရှာလိုက်ရတာ သားရယ်။ နေရာအတော်နဲ့နေပြီ”

“ချွေးတွေနဲ့ပါ ဖေဖေ”

တားလိုက်သော်ငြား ဖေဖေက သူ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်လေ၏။ ရင်ထဲမှာ မောလျသွားရတာအမှန်ပါ။ ကျောင်းကို phone ဆက်မေးလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ မခေါ်ပါနဲ့တော့လား။ မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့ ဖေဖေ။ သေးသေးလေးအရွယ်က အမှီအမှိုက်လိုအပ်၍ နို့ခွဲတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်နိုင်မှဖြင့် သူတစ်ပါးကို အားမကိုးသင့်တော့ပြီ။

“ဖေဖေပင်ပန်းသွားရပြီ”

“ဖေဖေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ သားရယ်”

“မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဖေဖေ၊ ပြီးခဲ့တာတွေပြီးပါစေတော့။ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့လား ဖေဖေ။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဖေဖေရော မေမေပါ၊ ပြီးတော့ ... ဒါဒါပါ နေထိုင်သွားမှာပါ။”

၂၈၈ မမသွားမောင်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ညီမလေး သိအောင် ဖေဖေတို့”

“သမီး သိသွားပြီ”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ သားထွက်သွားတဲ့နေ့၊ အဲဒီမနက်မှာပဲ သမီး သိသွားခဲ့ရတာ”

“မေမေ ... မေမေများ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ သိသွားတာ”

“ဟာ!”

မြန်လွန်းလှသည်လား။ အဲဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး သိလို့ မည်မထင်ပါ။ နည်းနည်းကြာလောက်မှ သို့တည်းမဟုတ် ‘ဒါဒါ’ ခံစားချက်အထိရာ ပျောက်ခါနီး သက်သာသည့်အချိန်အခါမှ သိပါစေ လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကံကြမ္မာက သူတို့အပေါ်မှာ မသက်ညှာပြန် ရပါသလဲ။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် ပြန်မလိုက်ချင်တော့လို့ပါ ဖေဖေ”

“စိတ်ကုန်သွားပြီလား၊ စိတ်နာသွားတာလားသား။ ဖေဖေ တို့ရဲ့ရေစက်ကို ဒီမှာပဲ ဖြတ်ချင်ပြီလား”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်မျှက် ... ၂၈၉

“မလိုက်ဝံ့တော့လို့ပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော်က ဖေဖေတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းသက်သက်ပါ။ ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ အစ်ကိုမှန်းသိမှတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အရင်ထက် ပိုပြီး ဒါဒါ စိမ်းကားပြောကို မလိုလားတော့တာအမှန်ပါ။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် က ခဏတာ အဖြည့်ခံပါ ဖေဖေ။ နောက်ဆုံးတော့ အကြမ်းစီးရတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံက ဖိနပ်စင်အောက်မှာပဲ ရှိရတာ မှေတာပါ။”

“သားရယ် ... ဖေဖေတို့က သားအပေါ်မှာ သားအရင်းနဲ့ မွေးစားသားဆိုပြီး ခွဲခြားနှိမ့်ချခဲ့မိလို့များလား”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“သားကို သားအရင်းနဲ့မခြား ပုံချစ်ခဲ့တာပါကွယ်”

စေတနာကို မစော်ကားဝံ့ပါချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ဒါဒါ’ နှင့်တော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထက် ပိုပတ်သက်မှုကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ် လား။ သူမကို ပိုစိမ်းကားပြရလေ၊ ပိုတင်းမာပြရလေ သူ့နှလုံးသား ထပ်ခါထပ်ခါ နာကျင်ရတာကိုဖြင့် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်ကြတာလေ။ သားအရင်းတဲ့လား ဖေဖေ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က ဖေဖေတို့ ချင်ကဖြစ်တဲ့ သွေးသားမှ မဟုတ်တာဘဲ။

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့”

“သားသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိဘတိုင်းမှာ အတ္တတော့ ကိုယ်စီ

၂၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ရှိကြပါတယ် သား။ ဖေဖေတို့လည်း သားအပေါ် တင်းမာခဲ့ရတာတွေ
ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ပိုင်းခြားလိုက်တာမျိုးမရှိခဲ့ပါဘူး
ကွယ်။ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ဆိုးတစ်ခုအတွက် သမီးကြောင့်
သမီးအတွက်နဲ့ သားကို အဲဒီလို ကန့်သတ်ပြခဲ့ရတာပါ”

“-----”

“ဖေဖေတို့ကြောင့် သားရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်ခဲ့
လဲဆိုတာကို ဖေဖေတို့ သိပါတယ်”

“ကျွန်တော်”

“သားနဲ့ထပ်တူ သမီးလည်းခံစားခဲ့ရတာက သက်သေ
ကွယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ”

“သားအဖကြား တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးသားရယ်
တကယ်တမ်း လွန်ခဲ့တာက ဖေဖေတို့ပါ”

“မဟုတ်တာ”

“သားသမီးဇောနဲ့ ပြေးလာရတဲ့ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ ခု
ခြင်း မေတ္တာကို နားလည်ပေးပါလား သားရယ်”

“ဖေဖေရယ် ကျွန်တော်”

“အခုဆို အခုဆို သားရဲ့ညီမလေးက အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ share

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ခိုက် ...

ဖြစ်ပြီး အရေးပေါ် ခွဲစိတ်နေရပြီ”

“ဗျာ!”

“Heart တဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒါဖြင့်”

“သတိပြန်မလည်တော့တဲ့ သမီးရဲ့ဘေးမှာ စောင့်နေပြီး
သားကိုမျှော်နေတဲ့ သားမေမေကို ဖေဖေ ဘယ်လိုပြန်ပြောရပါမလဲ”

“သွားကြမယ် ဖေဖေ”

ဘာဆို ဘာမှ သူ့ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါလေ။ ချွေးတို့ ခွဲ
စိန်နေပါသည့် ပုံစံဖြင့်ပင် ဖေဖေနောက်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရလေတော့
၏။ ဆေးရုံသို့ရောက်စဉ် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် special အခန်းသို့
လိုက်ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ တကယ့်ကို ဖြူဖျော့နေပါသည့် ညီမလေးကို
ဆေးရုံတင်ထက်မှာ ဟက်လက်ကင်လေဖြင့် ရင်နှင့်စွာ မြင်လိုက်ရပါ
၏။

“သိရီ”

“အစ်ကို”

“သားကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီ”

“သား”

“မေမေ”

၂၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

မေမေက ခုံမှာထိုင်နေလျက်မှ ထရပ်ကာ သူ့ကိုဖက်လိုက်ပြန်လေ၏။ ချွေးတွေနှင့်ဟုပြောသော်ငြား အချည်းနှီးသာ။ မျက်ခွံတို့ စေ့ပိတ်ထားပါသည့် ကောင်မလေးကို သူ ပုံကြည့်နေမိ၏။ သတိပြန်လည်လာမှ ဖြစ်မယ် 'ဒါဒါ'။ ညီမလေးဘေးမှာ 'ကိုကို' ရောက်နေပြီလေ။

“သမီး ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“နာရီဝက်လောက်က မျက်စိဖွင့်ကြည့်တယ်”

“တကယ်!”

“ဘာမှမပြောဘူး။ မျက်နှာကြက်ကိုပဲ တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေတာနဲ့ ဆရာဝန်ပြေးခေါ်လိုက်ရတာ။ အခု ဆေးရုံနဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားလေရဲ့”

“မေမေတို့ ပင်ပန်းနေပြီး အိမ်ပြန်ပြီး နားချင်နားလိုက်ပါလား”

“ရပါတယ် သားရယ်”

“ဘာမှမစားသေးဘူး မဟုတ်လား သိလို့။ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်၊ အရည်တစ်ခုလောက် သွားသောက်ရအောင်။ သားအတွက် ဖေဖေတို့ ဝယ်လာပေးမယ်”

“နေပါစေ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် မဆာလို့ပါ”

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ချို့က် ... ၂၉၃

“တစ်ခုခု ဝယ်ခဲ့ပါမယ် သားရယ်။ ဟိုမှာလည်း ဘာမှမစားခဲ့ရတာ”

ဖေဖေနှင့်မေမေ အခန်းထဲမှထွက်စဉ် ထိုင်ခုံမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ Drip ချိတ်ထားပါသည့် လက်မောင်းသေးသေးသွယ်သွယ်လေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်လိုက်စဉ် တံခါးစေ့ပိတ်လိုက်ပါသည့် ဖေဖေက အသံခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်ပြန်လေ၏။

“သား”

“ဗျာ”

“အကယ်၍ပေါ့လေ ... သမီးကသာ သားအပေါ် မငြင်းခဲ့ဘူးဆိုရင် ဖေဖေတို့ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။ ဟုတ်ပြီလား”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားစဉ် ဖေဖေက တံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်သွားလေတော့၏။ ‘ဒါဒါ’ မငြင်းဆန်ရင် မကန့်ကွက်ဘူးတဲ့လား။ ဘုရားရေ! ... တစ်သက်လုံး အစ်ကိုအရင်းအဖြစ် ညီမလေးတို့ ချစ်ရမှာဆို။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ညီမလေးက သူ့ကို ပြန်ချစ်မှာတဲ့လဲ။ မျက်နှာမဲ့ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်လေး ‘မောင်သီဟ’ ပါ ‘ဒါဒါ’ လို့ ပြောပြီး ပြန်မိတ်ဆက်ရမှာလား။ ရင်မောစရာကြီးပါပဲလားနော်။

“ဟင်!”

၂၉၄ မမသဒ္ဒါမောင်

မျက်ဝန်းနက်တို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလေ၏။ သူ့ထံသို့ ရွှေလာပါသည့် အကြည့်နက်နက်လေးကြောင့် ရင်ခုန်သံတို့က တဒိတ် ဒိတ် အခုန်မြန်လာလေတော့သည်။ မှတ်မိပါလေစ။ စကားရော ပြော တတ်ပါဦးမလား။ ရှင် ဘယ်သူလဲဟု မေးလိုက်မှဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်း ပေတော့မည်။

“ဒါဒါ ... ကိုကိုပါ။ မှတ်မိရဲ့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ရင်ထဲ လိုက်ခနဲ ဖိုသွားရသလို လက် ချောင်းသွယ်သွယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့ကို အသေအချာမှတ်မိနေသားပါပဲ။ ကျေးဇူးပါ ‘ဒါဒါ’။ ချစ်သူလိုမချစ်နိုင်လျှင်လည်း ရှိပါစေ။ ‘ဒါဒါ’ အနီးမှာ ကိုယ်ရဲ့ တော်လေးလို့၊ အရိပ်ဖော်လေးလို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် စောင့် ရှောက်ခွင့်ရပါလျှင်လည်း ကိုယ်နေပျော်တာ အမှန်ပါလေ။

“ကိုကို”

“ဟင် ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ကိုကိုကို ကိုကိုကို ဒါဒါ”

လေသံသဲ့သဲ့လေးမျှသာ ထွက်လာပါ၏။ သူ ပြုံးပြလိုက်မိသလို ခေါင်းကိုပါ ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဘာပြောမည်ဆိုတာကို သူ သိနေပါ၏။ ကိစ္စမရှိပါ။ လောလောဆယ် နေမကောင်းဖြစ်နေတုန်းမို့

အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရိုက် ... ၂၉၅

မပြောပါနှင့်ဦး။ နောက်မှ နေပြန်ကောင်းလာတော့မှ အများကြီး ပြောကြရအောင်နော်။ ‘ကိုကို’ ‘ဒါဒါ’ ကို အဘယ်မျှချစ်တဲ့အကြောင်း တွေပေါ့။

မတွေ့ရသည့် တစ်ပတ်တာကာလအတွက် အလွမ်းဖြင့် အနမ်းလက်ဆောင်ကို နဖူးထက်ပေးလိုက်မိစဉ် အကြင်နာအပြုံးပန်း လေးက ပွင့်သွားလေတော့၏။

ချစ်လိုက်ရတာ ‘ဒါဒါ’ ရယ်။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်

20th Jan: 2017

AM (2:32)

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

(၉၉) အုပ်ခြောက်
“အပြီးကြီး၍ ရွာသည်မိုး”

“ဒီမှာ မျက်ဝန်းပြာ . . . ငါ့ကို မချစ်နိုင်တော့ရင် အပြတ်ပြောပြီး
တိခန့်ပြတ်လိုက်ပါ။ မင်းစီးနေတဲ့ မိနပ်တစ်ရုံလို ဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်
ဖက် တွဲခေါ်ချင်ရအောင် ငါက ရထားတွဲမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ
မင်း စိတ်ကြိုက်တဲ့ခုတ်နေတာကို မသိရလောက်အောင် ငါက ငန့်အာ
မတုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ့်ကိုပစ်သွားပါပြီဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့
ဗျတ်ဗျတ်လူ့ လဲသေမယ့် ယောက်ျားမျိုးလို့ ငါ့ကို မထင်လေနဲ့။ ဒါ
ချင်ရင်လည်း နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း ဒါ့လိုက်စမ်းပါ။ မင်းသိထား
ဖို့က လောကမှာ မိန်းမ မရှားဘူးဆိုတာပဲ!”

၂၀၁၇ ဧပြီလ
တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ . . .

မမသဒ္ဓါမောင်

အကြည့်တစ်ချက် အပြုံးတစ်ပွင့် အနမ်းတစ်ရှိုက် . . .

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမုန်းတစ်ရစ် အချစ်မြစ်ဖျား

မိုးစက်ပွင့်

ကိုယ်မပိုင်သည့်ပန်း

လှိုင်းကြွေ

ယနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည်

